

**การสำรวจแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน
ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วง โรคระบาด โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564**

ทิพย์ภาวรรณ แต่งพิมพ์

**การศึกษารายบุคคลนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการการเงินยุคดิจิทัล วิทยาลัยบริหารธุรกิจนวัตกรรมและการบัญชี
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ปีการศึกษา 2564**

**A SURVEY OF DEBT MANAGEMENT GUIDELINES OF PEOPLE
OF WORKING AGE IN NONTHABURI PROVINCE DURING
THE COVID-19 PANDEMIC IN 2020-2021**

THIPPAWAN TAENGCHUM

**An Individual Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Business Administrations Program
College of Innovative Business and Accountancy, Dhurakij Pundit University
Academic Year 2021**

ใบรับรองการศึกษารายบุคคล

วิทยาลัยบริหารธุรกิจนวัตกรรมและการบัญชี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ปริญญา บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

หัวข้อการศึกษารายบุคคล การสำรวจแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี
ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564

เสนอโดย ทิพย์ภาวรรณ แต่งชุม

สาขาวิชา การจัดการการเงินยุคดิจิทัล

อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษารายบุคคล รองศาสตราจารย์ ดร.ชนิดา จิตรน้อมรัตน์

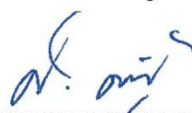
ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบการศึกษารายบุคคลแล้ว

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช คำสุพรหม)

..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษารายบุคคล
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชนิดา จิตรน้อมรัตน์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อดิถ์ลา พงศ์ยี่ห่ล่า)

วิทยาลัยบริหารธุรกิจนวัตกรรมและการบัญชี รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยบริหารธุรกิจนวัตกรรมและการบัญชี
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริเดช คำสุพรหม)

วันที่ 26 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2564

หัวข้อการศึกษารายบุคคล	การสำรวจแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปี พ.ศ.2563-2564
ชื่อผู้เขียน	ทิพย์ภัทรวรรณ แดงขุ่ม
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.ธนิดา จิตรน้อมรัตน์
สาขาวิชา	บริหารธุรกิจ
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

งานวิจัยมีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการหนี้สิน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีช่วงโรคระบาดโควิด 19 (2) เพื่อศึกษาความแตกต่างกันในปัจจัยส่วนบุคคลของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีกับแนวทางการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 (3) เพื่อศึกษาความแตกต่างกันในปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีกับแนวทางการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 (4) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลช่วงโรคระบาดโควิด 19 กับแนวทางการบริหารจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างได้แก่ คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี จำนวน 400 ตัวอย่าง เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบความเชื่อมั่นทางสถิติด้วยค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบัคแล้วโดยมีค่าเท่ากับ 0.การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติที่ใช้ ได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เชิงอนุมานในการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ คือ t-test โดยใช้ t-test ใช้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระที่มีคำตอบ 2 กลุ่ม และใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรอิสระที่มีคำตอบมากกว่า 2 กลุ่ม เมื่อทดสอบพบความแตกต่าง จะใช้การทดสอบรายคู่ด้วยวิธี LSD กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 26-33 ปี สถานภาพโสด มีการศึกษาระดับปริญญาตรี รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนอยู่ที่ 30,000 บาทขึ้นไป ประกอบอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัท มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 3-4 คน มีการใช้บริการจากสถาบันการเงินเอกชนเป็นหลัก อัตราดอกเบี้ยสูงสุดชำระอยู่ที่ 2.01 % - 5.00 % ต่อปี สินเชื่อที่ใช้บริการคือ สินเชื่อบัตรเครดิต ระยะเวลาจ่ายชำระหนี้สูงสุดอยู่ที่มีคือ 10 ปีขึ้นไป และยอดการชำระหนี้ต่อเดือนอยู่ที่

10,001 – 20,000 บาท มีความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาลของในระดับ ปานกลาง มีการรับรู้ข่าวสารนโยบายของรัฐบาลจากสื่อออนไลน์มากกว่าสื่อโทรทัศน์ หรือสื่ออื่นๆ และแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สิน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีช่วงโรคระบาดโควิด 19 ในด้านการวางแผนชำระหนี้สินพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีวินัยในการชำระหนี้เป็นอย่างดีในระดับมาก ด้านการจัดการรายได้ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้จากอาชีพหลักเพียงพอต่อการชำระหนี้ในระดับปานกลาง และด้านการควบคุมค่าใช้จ่าย พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีการจัดลำดับความสำคัญของค่าใช้จ่าย และจ่ายค่าใช้จ่ายที่มีความจำเป็นก่อน อยู่ในระดับมาก

ผลทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ สถานภาพ การศึกษา และอาชีพ ที่แตกต่างกัน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีส่งผลต่อแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 ไม่แตกต่างกัน แต่ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านอายุและรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกัน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ส่งผลให้แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สิน พบว่าด้านอัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้ และ ยอดชำระหนี้ต่อเดือน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่แตกต่างกัน ส่งผลให้แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล พบว่าปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลมีความสัมพันธ์ทางบวก ต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 แต่ค่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ

คำสำคัญ: ความแตกต่าง, ความคิดเห็น, แนวทางการจัดการหนี้สิน, ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปี พ.ศ.2563-2564

An Individual Study Title	A SURVEY OF DEBT MANAGEMENT GUIDELINES OF PEOPLE OF WORKING AGE IN NONTHABURI PROVINCE DURING THE COVID-19 PANDEMIC IN 2020-2021
Author	Thippawan Taengchum
An Individual Study Advisor	Assoc. Prof. Dr. Thanida Chitnomrath
Department	Business Administration
Academic Year	2021

ABSTRACT

The objectives of this research were (1) to study the guidelines for debt management of people of working-age in Nonthaburi during the COVID-19 epidemic. (2) To study the personal factors of working-age people in Nonthaburi that affect the guidelines for managing debt during the COVID-19 epidemic. (3) To study the different factors related to the debt of working-age people in Nonthaburi province that affect guidelines for debt management during the Covid-19 epidemic. (4) To study the factors related to the government's debt assistance policy during the COVID-19 pandemic in relation to the guidelines for managing the debt of working-age people in Nonthaburi Province.

A sample response of 400 working-age people in Nonthaburi province was collected using a questionnaire that passed the statistical confidence test with a Cronbach's alpha coefficient of 0.92, which was 0.70 higher than the reliability criteria. The collected data was analyzed with a statistical package and the statistics used in the data analysis were percentage, mean and standard deviation. Frequency distribution tables and inferential analysis were used to test the hypothesis with the statistical analysis being T-test. The T-test was used to compare the difference between the mean of the independent variables with 2 different answers. One-way ANOVA was used to compare the difference between the mean of independent variables with more than 2 answers. LSD pair testing was performed using a statistical significance level of 0.05.

The results showed that most of the respondents were female, aged between 26-33 years, single, with a bachelor's degree, an average monthly income of 30,000 baht or more and reported occupation of being company employee. The survey found there are 3-4 family members who mainly use services from private financial institutions with the highest interest rate being 2.01 % - 5.00 % per annum. Form of credit used for the service is credit card loan. The maximum repayment period is 10 years or more and the monthly repayment amount is 10,001 – 20,000 baht. There are moderate opinions about the policy to help with the debt burden from the government which came from online media rather than television or other media. In terms of guidelines for debt management of people of working-age in Nonthaburi province during the Covid-19 epidemic, most of the respondents had a very good level of discipline in debt settlement. In the aspect of income management, it was found that most of the respondents had a moderate income from their main occupation. In regards to cost control, it was found that most of the respondent's costs are prioritized and the respondent's pay the necessary expenses first at a high level.

The hypothesis test results showed that different individual factors: gender, status, education and occupation of people of working-age in Nonthaburi do not affect the guidelines for managing debt of working-age people in Nonthaburi during the COVID-19 pandemic in 2020-2021. Personal factors: age and average monthly gross income of people of working age in Nonthaburi resulted in a significant difference in the guidelines for debt management of working people in Nonthaburi province during the COVID-19 pandemic in 2020-2021. Of the factors relating to liabilities, it was found that interest rate payment, maximum repayment period and monthly repayment balance of people of different working ages in Nonthaburi Province on the guidelines for debt management of working people in Nonthaburi province during the COVID-19 pandemic in 2020-2021 were significantly different. For factors related to the government's debt assistance policy, it was found that factors related to the government's debt assistance policy had a positive correlation with the guidelines for debt management of working-age people in Nonthaburi Province During the COVID-19 pandemic in 2020-2021. However, the correlation value was low.

Keywords: differences, opinions, debt management guidelines, during the COVID-19 pandemic in 2020-2021.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ธนิดา จิตรน้อมรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยที่ให้คำปรึกษา แนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง ด้วยความเอาใจใส่และละเอียดถี่ถ้วน ทุกขั้นตอนตลอดการทำวิจัยครั้งนี้ ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ เจ้าของบทความ งานวิจัย งานวิชาการต่างๆ ผู้วิจัยได้อ้างอิงถึง ในงานวิจัยฉบับนี้ อีกทั้งผู้ที่ให้ความช่วยเหลือในการกระจายแบบสอบถามจนครบตามจำนวน และผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่กรุณาให้ข้อมูลเพื่อทำงานวิจัยฉบับนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัว เพื่อน พี่ น้อง ที่ให้การสนับสนุน รับฟังปัญหาเป็นที่ปรึกษา ช่วยเหลือ และให้กำลังใจในการศึกษาในระดับปริญญาโทตลอดมา

สุดท้ายนี้ขอคุณพระศรีรัตนตรัย อำนวยอวยชัยให้ทุกท่าน ได้พบแต่ความสุข มีสุขภาพแข็งแรง คิดสิ่งใดขอให้สมปรารถนาทุกท่าน

ทิพย์ภัทรวรรณ แต่งพิมพ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฅ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	๗
บทที่	
1. บทนำ	
1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	1
1.2 คำถามงานวิจัย.....	2
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.4 สมมุติฐานงานวิจัย.....	3
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	3
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
1.7 กรอบแนวคิด.....	5
1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 แนวคิดการจัดการการวางแผนการเงินส่วนบุคคล.....	8
2.2 แนวคิดการจัดการหนี้สินส่วนบุคคล.....	15
2.3 มาตรการของรัฐบาลที่ช่วยเหลือเกี่ยวกับภาระหนี้ของประชาชน.....	19
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	24
3. วิธีดำเนินการวิจัย	
3.1 ประชากรตัวอย่าง.....	47
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	48

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.3 วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
3.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติ.....	51
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยสถิติเชิงพรรณนา.....	53
4.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยสถิติเชิงพรรณนา.....	58
4.3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาลของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยสถิติเชิงพรรณนา.....	60
4.4 ผลการวิเคราะห์การวางแผนหนี้สินด้วยสถิติเชิงพรรณนา.....	61
4.5 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติเชิงอนุมาน.....	63
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	83
5.2 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	84
5.3 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	85
5.4 อภิปรายผล.....	88
5.5 ข้อเสนอแนะ.....	90
บรรณานุกรม.....	
ภาคผนวก.....	
แบบสอบถาม.....	
ประวัติผู้เขียน.....	

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 การเปรียบเทียบข้อดีและข้อเสียการกู้หนี้ในระบบ และการกู้หนี้นอกระบบ.....	16
2.2 มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยระยะที่ 1.....	19
2.3 สรุปรงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล ระหว่างปี พ.ศ. 2552 พ.ศ. 2563.....	33
2.4 สรุปรงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการหนี้ส่วนบุคคล ระหว่างปี พ.ศ. 2554-2564.....	39
4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ.....	54
4.2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามช่วงอายุ.....	54
4.3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพ.....	55
4.4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา.....	55
4.5 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน.....	56
4.6 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพ.....	56
4.7 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนสมาชิกใน ครอบครัว.....	57
4.8 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถาบันสินเชื่อที่ใช้บริการ.....	58
4.9 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอัตราดอกเบี้ยต่อปี สูงสุด.....	58
4.10 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทสินเชื่อที่มี.....	59
4.11 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระยะเวลาจ่ายชำระ หนี้สูงสุด.....	59
4.12 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามยอดการชำระหนี้ต่อเดือนของ ครัวเรือน.....	60
4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สิน จากรัฐบาล.....	61
4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาด โควิด – 19 ด้านการวางแผนชำระหนี้สิน.....	62

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาด โควิด – 19 ด้านการจัดการรายได้.....	62
4.16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาด โควิด – 19 ด้านการควบคุมค่าใช้จ่าย.....	63
4.17 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาด โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามเพศ.....	64
4.18 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาด โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามอายุ.....	65
4.19 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทาง การจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามอายุ ด้านวางแผนรายได้.....	66
4.20 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาด โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามสถานภาพ.....	67
4.21 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาด โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามระดับการศึกษา.....	68
4.22 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาด โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน.....	70
4.23 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทาง การจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนด้านวางแผน หนี้สิน.....	71
4.24 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทาง การจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ด้านวางแผน รายได้.....	72
4.25 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทาง การจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนด้านวางแผน ค่าใช้จ่าย.....	73

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.26 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรีในช่วงโรคระบาด โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามอาชีพ.....	74
4.27 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาด โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามอัตราดอกเบี้ยที่ชำระ.....	75
4.28 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทาง การจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตาม อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ด้านวางแผน หนี้สิน.....	76
4.29 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทาง การจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตาม อัตราดอกเบี้ยที่ชำระด้านวางแผน รายได้.....	77
4.30 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาด โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้.....	78
4.31 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทาง การจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามระยะเวลาในการชำระหนี้ ด้าน วางแผนรายได้.....	79
4.32 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาด โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามยอดชำระหนี้ต่อเดือน.....	80
4.33 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทาง การจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามยอดชำระหนี้ต่อเดือน ด้านวางแผน รายได้.....	81
4.34 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน และปัจจัย เกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล.....	82
5.1 สรุปผลการทดสอบสมมุติฐานที่ 1.....	86
5.2 สรุปผลการทดสอบสมมุติฐานที่ 2.....	87

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	5
2.1 พิระมิดค่าใช้จ่าย.....	13

บทที่ 1

ที่มาและความสำคัญ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

หนี้ครัวเรือนเป็นปัญหาเชิงโครงสร้างที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนาทางเศรษฐกิจของไทยในหลายปีที่ผ่านมา กว่าหนึ่งในสามของคนไทยมีภาระหนี้สูง และส่วนใหญ่เป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ คนไทยมีหนี้ตั้งแต่อายุยังน้อย มีหนี้มานานตั้งแต่เริ่มทำงานจนเกษียณ และมีหนี้จนแก่ และ 84% ของครัวเรือนก็ยังพึ่งพาหนี้จากสถาบันการเงินทั้งในระบบและนอกระบบเป็นสัดส่วนสูง ภาระหนี้ที่สูงได้กลายเป็นปัจจัยจุดรั้งการอุปโภคบริโภคและการลงทุน และทำให้ครัวเรือนไทยขาดภูมิคุ้มกันต่อความไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ วิกฤติโควิด-19 ซึ่งส่งผลทำให้ครัวเรือนจำนวนมากมีปัญหาในการชำระหนี้ก็ได้ตอกย้ำถึงความเปราะบางดังกล่าว และทำให้ปัญหาหนี้ครัวเรือนมีความท้าทายขึ้นมากท่ามกลางความไม่แน่นอนสูง และการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจที่อาจไม่รวดเร็วและทั่วถึง ซึ่งอาจส่งผลเสียทำให้สถานการณ์บ้านปลายนกลายเป็นวิกฤติหนี้รายย่อย ความท้าทายใหม่นี้สะท้อนถึงความสำคัญของข้อมูลและความเข้าใจเชิงลึกถึงปัญหาของลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบในวงกว้าง (รายงานประจำปีธนาคารแห่งประเทศไทย, พ.ศ.2561)

อย่างไรก็ตาม การเป็นหนี้ไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายเสมอไป เพราะบางครั้งเราอาจต้องใช้เงินเพื่อซื้อสินค้าและบริการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตและอนาคตแต่ยังมีเงินไม่พอในตอนนั้น เช่น บ้าน การทำกิจการส่วนตัว ซึ่งหลักการสำคัญในการตัดสินใจเป็นหนี้คือ ควรเลือกก่อหนี้ดีซึ่งได้แก่ หนี้ที่จะสร้างอนาคตหรือความมั่นคงระยะยาว และหลีกเลี่ยงการก่อหนี้ที่พึ่งหวังซึ่งได้แก่ หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มหรือไม่ได้ช่วยเพิ่มความมั่นคงทางการเงิน เช่น หนี้เพื่อการอุปโภคบริโภค เป็นต้น เพราะเมื่อเป็นหนี้แล้วเรามีหน้าที่ต้องใช้เงินต้นรวมถึงดอกเบี้ย ค่าปรับ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ

ที่จะตามมาทั้งหมดนอกจากนี้ เมื่อคิดจะก่อหนี้ ต้องมีการวางแผนและบริหารจัดการเงินที่ได้มาให้ดี เพื่อให้สามารถชำระคืนหนี้ได้ตรงตามเวลาและบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งใจได้โดยไม่สร้างภาระ จนเกินตัว ซึ่งรวมถึงการหาข้อมูลจากสถาบันการเงินหลาย ๆ แห่ง เพื่อใช้เปรียบเทียบหาสินเชื่อที่เหมาะสมกับความต้องการและได้รับสิทธิประโยชน์มากที่สุด (ศูนย์คุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน เรื่องการบริหารหนี้สิน, สืบค้นเมื่อพ.ศ. 2564)

สาเหตุของการที่บุคคลก่อนนี้เกิดจาก ความไม่สมดุลระหว่างรายรับ และรายจ่าย หรือ ความต้องการใช้เงินที่รวดเร็ว การกู้หรือการการขอสินเชื่อจึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างราบรื่นมากขึ้น แต่เมื่อมีหนี้ก็ต้องมีการชำระหนี้ การวางแผนการชำระหนี้ที่ดีจึงสามารถช่วยให้มีเป้าหมายในการชำระอย่างมีคุณภาพ (ศูนย์คุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน เรื่อง ปัจจัยที่ควรพิจารณาก่อนก่อนนี้, สืบค้นเมื่อพ.ศ. 2564) แต่เมื่อมีวิกฤตการณ์โรคระบาดโควิด 19 ที่ทำให้เศรษฐกิจและการใช้ชีวิตของคนไทยเปลี่ยนไป เกิดผลกระทบมากมาย ซึ่งอาจทำให้รายได้ของบุคคลวัยทำงานลดลง ในขณะที่ค่าใช้จ่ายไม่ได้ลดและอาจจะมากขึ้นด้วย ทำให้เกิดปัญหาในการชำระหนี้ในหลายๆบุคคล จากปัญหาการมีหนี้สินในช่วงโควิด 19 โดยผลกระทบนี้กระทบต่อประชาชนในวงกว้าง จนรัฐบาลต้องกำหนดนโยบายให้สถาบันการเงินออกมาตรการมาช่วยเหลือประชาชนตามโครงการช่วยเหลือต่างๆในด้านหนี้สิน ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงต้องการศึกษากลุ่มวัยทำงานที่มีหนี้สิน แนวทางการวางแผนการบริหารจัดการหนี้สินของกลุ่มวัยทำงาน และการเข้าถึงการรับรู้นโยบายของรัฐบาลว่ามีส่วนช่วยหรือให้ประโยชน์เพียงใดในการบริหารบริหารจัดการหนี้สินของกลุ่มประชากรที่ศึกษานี้

1.2 คำถามงานวิจัย

1. คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 อย่างไร
2. คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกันหรือไม่
3. คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินแตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกันหรือไม่
4. ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล ส่งผลต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้ ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีช่วง โรคระบาดโควิด 19 หรือไม่ อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีช่วงโรคระบาดโควิด 19
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคลของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีกับแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างของปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีกับแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลช่วงโรคระบาดโควิด 19 กับแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี

1.4 สมมุติฐานงานวิจัย

1. คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน
2. คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินแตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน
3. ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลสัมพันธ์ทางบวกต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี

1.5 ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและพื้นที่
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือกลุ่มวัยทำงานที่อาศัยอยู่ในจังหวัดนนทบุรี
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา
ศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 ในปีพ.ศ.2563-2564 ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี จากจำนวนประชากรตามทะเบียน จำแนกตามอายุ เพศ และจังหวัด พ.ศ. 2563 (สถิติประชากรศาสตร์ ประชากรและเคหะ, 2563) พบว่ามีประชากรในเขตจังหวัดนนทบุรีทั้งหมดจำนวน 1,276,745 คน มีกลุ่มวัยทำงานที่มีอายุระหว่าง 18-60 ปี อยู่จำนวน 810,774 คน คิดเป็นร้อยละ 63.53 ของประชากรตามทะเบียนจังหวัดนนทบุรีทั้งหมด ซึ่งประกอบด้วยประชากรเพศชายจำนวน 374,550 คน และเพศหญิง 436,224 คน คิดเป็นร้อยละ 29.34 และ 34.17 ของประชากรตามทะเบียนจังหวัดนนทบุรีทั้งหมดตามลำดับ

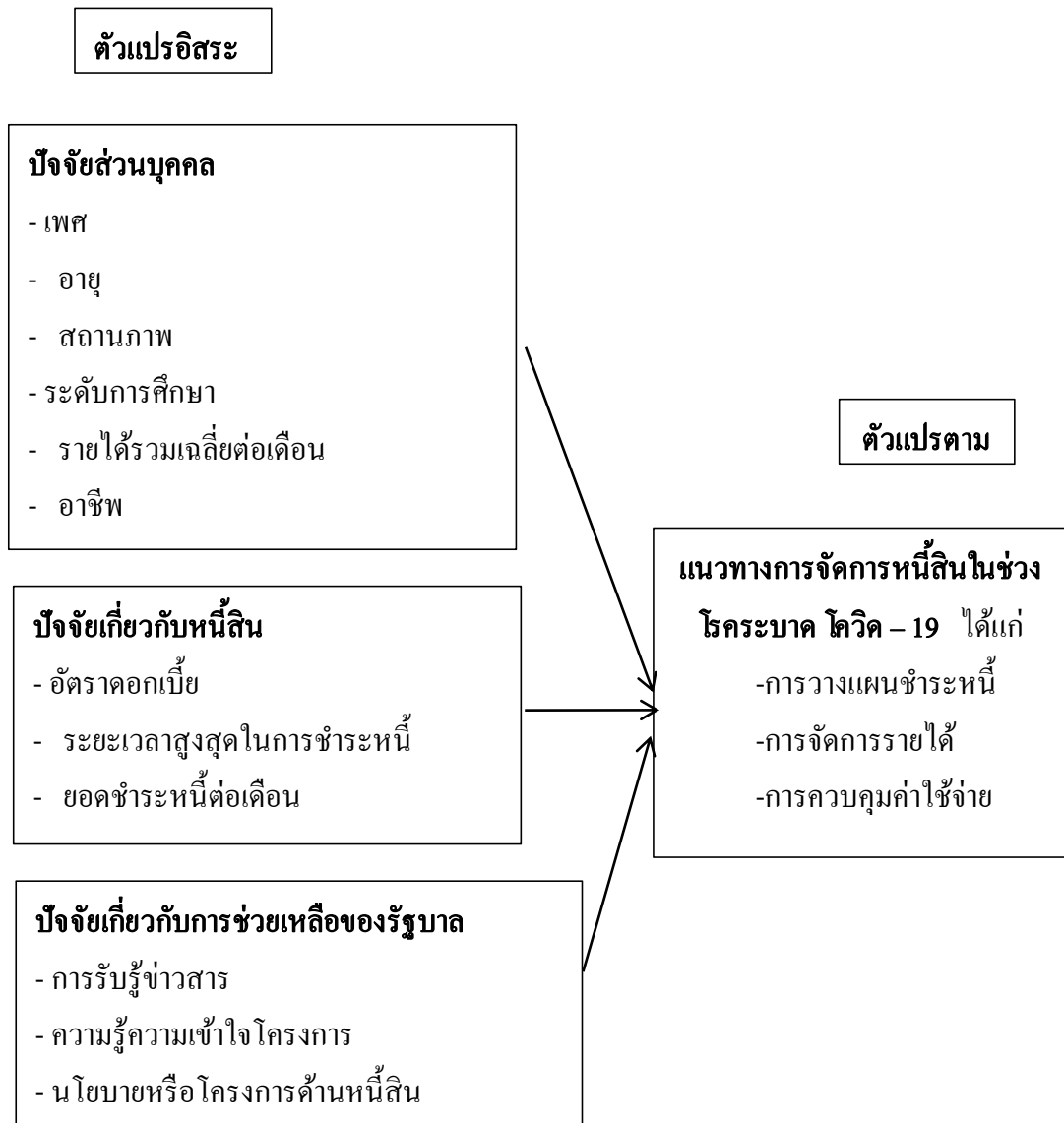
3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

งานวิจัยนี้ใช้เวลาเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามระหว่างเดือน กันยายน พ.ศ. 2564 – ธันวาคม พ.ศ. 2564

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สถาบันการเงินสามารถนำผลการวิจัยไปปรับปรุงมาตรการช่วยเหลือลูกค้าและสามารถออกแบบผลิตภัณฑ์สินเชื่อให้เข้าถึงความต้องการของกลุ่มวัยทำงานได้มากขึ้น
2. หน่วยงานของรัฐบาลสามารถนำผลการวิจัยไปปรับปรุงมาตรการช่วยเหลือประชาชนที่มีหนี้และสามารถออกนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินให้เข้าถึงกลุ่มวัยทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
3. สำหรับนักวิจัยหรือผู้ที่สนใจทั่วไปสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการขยายการศึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องต่อไปได้

1.7 กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดการวิจัยข้างต้น อธิบายได้ว่ากรอบแนวคิดการวิจัยเรื่องการสำรวจแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 กำหนดขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมทั้งหลายในอดีตที่ผ่านมา โดยแบ่งตัวแปรออกเป็นตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้รวมเฉลี่ย ต่อเดือน อาชีพ สาเหตุที่ใช้ตัวแปรนี้ เนื่องจากเพื่อสำรวจปัจจัยส่วนบุคคลที่เหมือนหรือแตกต่างกัน ในแต่ละบุคคลซึ่งอาจส่งผลต่อแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19

1.2 ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สิน ประกอบด้วย อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้ ยอดชำระหนี้ต่อเดือน กำหนดขึ้นเพื่อสำรวจการก่อหนี้ที่มีอยู่ของกลุ่มประชากรแต่ละบุคคลซึ่งอาจส่งผลต่อแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีในช่วงโรคระบาดโควิด-19

1.3 ปัจจัยเกี่ยวกับการช่วยเหลือของรัฐบาล ประกอบด้วย การรับรู้ข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจโครงการ นโยบายหรือโครงการด้านหนี้สิน กำหนดขึ้นเพื่อสำรวจการรับรู้ ความเข้าใจ การใช้สิทธิ์เกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินจากรัฐบาลที่เหมือนหรือแตกต่างกันซึ่งอาจสัมพันธ์กับแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีในช่วงโรคระบาดโควิด-19

2. ตัวแปรตาม

คือแนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาด โควิด – 19 ประกอบด้วย

- 2.1 การวางแผนชำระหนี้
- 2.2 การจัดการรายได้
- 2.3 การควบคุมค่าใช้จ่าย

กรอบการวิจัยนี้มีแนวคิดที่ตัวแปรอิสระดังกล่าวที่ส่งผลต่อตัวแปรตามอย่างแนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาด โควิด – 19 อาจส่งผลต่อการตอบรับด้านการวางแผนการชำระหนี้ที่เร็วหรือช้าลง การจัดการรายได้ และการควบคุมค่าใช้จ่าย ที่เหมือนหรือแตกต่างในแต่ละบุคคลได้

1.8 นิยามศัพท์เฉพาะ

หนี้สิน หมายถึง ภาระผูกพัน ซึ่งบุคคลฝ่ายหนึ่งเรียกว่าเจ้าหนี้ และอีกฝ่ายหนึ่งคือลูกหนี้ เป็นภาระผูกพันในอดีต ที่เกิดขึ้นระหว่างกัน จากการกู้ยืม เจ้าหนี้การค้า และจะชำระคืนในภายภาคหน้า ซึ่งอาจเป็นชำระคืนในระยะสั้นภายใน 1 ปี หรือชำระคืนระยะยาวที่มากกว่า 1 ปี

แนวทางการจัดการหนี้ หมายถึง หลักความคิดวิธีการในการวางแผนการสร้างหนี้และชำระหนี้ซึ่งอาจเหมือนหรือแตกต่างกัน จากปัจจัยส่วนบุคคล หรือปัจจัยอื่นๆ

สถาบันการเงิน คือ สถาบันที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับบริการทางการเงิน ได้แก่ รับ-ฝาก หรือ ถอนเงิน การให้สินเชื่อ บริการรับชำระเงิน และธุรกรรมอื่นๆ ตามที่กฎหมายกำหนด สถาบันการเงินภายใต้การกำกับดูแลของธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นสถาบันผู้ให้บริการได้ทั้งบุคคลทั่วไป นิติบุคคลอย่าง บริษัท ห้างร้าน หรือหน่วยงานราชการ เป็นต้น

แนวทางการบริหารจัดการการเงินส่วนบุคคล คือ การบริหารการทรัพยากรการเงินที่มีอยู่ให้เกิดประสิทธิภาพ ประกอบด้วย รายรับ รายจ่าย การออม และการลงทุน ซึ่งอาจเหมือนหรือแตกต่างตามปัจจัยแต่ละบุคคล

มาตรการช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล คือ นโยบาย ข้อกำหนด หรือมาตรการที่การช่วยเหลือทางภาระหนี้สินรายย่อยที่รัฐบาลต้องการใช้เพื่อช่วยเหลือแบ่งเบา ภาระทางหนี้สินให้แก่ประชาชน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “การสำรวจแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564” ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 2.1 แนวคิดการจัดการการวางแผนการเงินส่วนบุคคล
- 2.2 แนวคิดการจัดการหนี้สินส่วนบุคคล
- 2.3 มาตรการของรัฐบาลที่ช่วยเหลือเกี่ยวกับภาระหนี้ของประชาชน
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดการจัดการการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

2.1.1 ความหมายและความสำคัญ

kunlaya aunsiri (2552) กล่าวว่า การบริหารการเงินส่วนบุคคล (Personal Finance) หมายถึง การจัดระเบียบการเงินของบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการรู้จัก จัดหาเงินเข้ามา และใช้จ่ายออกไปอย่างถูกต้อง บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ความหมายของคำว่า “การบริหารการเงินส่วนบุคคล” ขณะที่ ฌัฐพล นิมมานพัชรินทร์(2549) กล่าวว่า การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล หมายถึงการค้นหาทางเลือกเพื่อสนับสนุนกระบวนการในการตัดสินใจล่วงหน้าเกี่ยวกับปริมาณและเวลาของเงินทุน แหล่งของเงินทุน และการจัดสรรเงินทุน ด้วยการกำหนดกิจกรรม วิธีการ เวลา และผู้รับผิดชอบประกอบการจัดการความเสี่ยงต่างๆ ทางการเงิน ส่วนบุญรุ่ง จันทน์นาค (2554) กล่าวว่า การวางแผนการเงินส่วนบุคคล คือการสร้าง ใช้งาน ปรับปรุง และแก้ไข แผนงานเพื่อความสำเร็จตามเป้าหมายการเงินของบุคคลหนึ่งบุคคลใด โดยเฉพาะ อาจกล่าวได้ว่า การวางแผนการเงินส่วนบุคคล (personal financial planning) หมายถึง การทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการดำเนินชีวิต (life goals) ของบุคคล โดยผ่านการบริหารและการวางแผนทางการเงิน ซึ่งถูกออกแบบมาสำหรับแต่ละบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องตั้งแต่การวางแผนข้อมูลทางการเงินของบุคคล กำหนดวัตถุประสงค์ ตรวจสอบฐานะการเงินในปัจจุบัน กำหนดกลยุทธ์ และแผนทางการเงินเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวในอนาคต อาจสรุปได้ว่า การวางแผน

การเงินส่วนบุคคลช่วยเชื่อมช่องว่างทางการเงินระหว่าง “เรา อยู่ ณ ที่ใดในปัจจุบัน” กับ “เรา” ต้องการไปที่ใดในอนาคต” ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดเฉพาะของแต่ละบุคคล (กฤษฎา เสกตระกูล, 2553)

นอกจากนี้ กว้างแผนการเงินบางคนกล่าวว่า การวางแผนการเงินส่วนบุคคลเกี่ยวข้องกับอิสรภาพทางการเงินซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดในชีวิตที่ใครก็ต้องการ แม้ว่าเป้าหมายในชีวิตของคนเราจะมีอยู่หลายเป้าหมาย แต่เป้าหมายหลักที่แทบทุกคนใฝ่ฝันที่จะบรรลุคือ “การมีอิสรภาพทางการเงิน (financial freedom)” ลองนึกถึงการที่เราไม่ต้องทำงาน แต่ยังมีเงินใช้โดยที่ไม่เดือดร้อน หรือเราэйรักที่จะทำงาน แม้จะยังได้เงินเดือน แต่เราได้พ้นจากสภาพที่ต้องอาศัยเงินเดือนเป็นหลักในการดำรงชีวิต เราอาจนิยามความมีอิสรภาพทางการเงินได้ว่า “อิสรภาพทางการเงิน หมายถึง การที่คนเรามีหลักประกันทางการเงินที่มั่นคงเพียงพอที่จะใช้ชีวิตได้อย่างสุขสบายตามสมควรแก่อัตภาพ โดยไม่ต้องพึ่งพาใครมากจนเกินไปและไม่ต้องหวาดผวากับปัญหาเรื่องเงินๆ ทองๆ ว่าจะมีไม่พอกับการใช้จ่ายใช้สอยเพื่อดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพในอนาคต”

2.1.2 หลักพื้นฐานสำคัญของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

การวางแผนการเงินส่วนบุคคลในอีกความหมายหนึ่งมักจะถูกเรียกว่า “การบริหารความมั่งคั่ง (wealth management)” แต่คนส่วนใหญ่มักเข้าใจผิดว่า เวลาพูดถึงความมั่งคั่ง จะถูกมองเป็นเรื่องของคนรวยเท่านั้น ที่จริงแล้วเป็นเรื่องเดียวกัน ไม่ว่าคนจนคนรวยก็ควรได้รับความรู้เรื่องนี้ เพียงแต่คนจนต้องผ่านขั้นตอนบางอย่าง โดยเฉพาะในเรื่องการสร้าง ความมั่งคั่ง ส่วนคนที่มีความมั่งคั่งอยู่แล้วก็ต้องเรียนรู้หลักของการปกป้องความมั่งคั่ง ต่อยอดความมั่งคั่ง และการกระจายความมั่งคั่งไปยังลูกหลานหรือสังคมต่อไป วิชาการด้านการบริหารความมั่งคั่งส่วนบุคคล ระบุไว้ว่า ความมั่งคั่ง หมายถึง ขนาดของสินทรัพย์สุทธิของบุคคลซึ่งมาจาก สินทรัพย์รวมของบุคคลหักออกด้วยหนี้สินของบุคคล ดังนั้น “การบริหารความมั่งคั่งของบุคคล” จึงหมายถึง กระบวนการจัดการให้เกิดความมั่งคั่งอย่างยั่งยืนของสินทรัพย์สุทธิ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินสำหรับตนเอง หรือลูกค้ำในระยะเวลาต่างๆ คนที่สามารถสร้างความมั่งคั่งได้ โดยหลักในการบริหารความมั่งคั่ง (กฤษฎา เสกตระกูล, 2553) มีดังนี้

1. รู้หา (How to earn) รู้วิธีใช้ความสามารถของตน (human assets) ในการหารายได้ การได้เงินเดือนจากการทำงานของเราเป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้ ยิ่งการงานประสบความสำเร็จก็จะมีรายได้สูงขึ้น ส่งผลให้ความสามารถที่จะออมมีมากขึ้น ซึ่งเป็นรากฐานอย่างดีของการสร้างความมั่งคั่งให้เกิดขึ้น ช่องทางของการรู้หาไม่ได้มีเฉพาะการเป็นลูกจ้าง แต่การเลือกนำเงินลงทุนและแรงงานของเราไปลงทุนเป็นผู้ประกอบการ (entrepreneur) ก็ทำให้มีโอกาสจะได้รับผลตอบแทนที่สูง ซึ่งเป็นรากฐานของการออมเพื่อความมั่งคั่งได้เป็นอย่างดี

2. รู้เก็บ (How to save) การแบ่งรายได้มาเพื่อออมทันทีเป็นการสร้างวินัยทางการเงิน เพื่อให้ฐานของเงินออมขยายตัวเพิ่ม รองรับการสร้างความมั่งคั่งในอนาคต และเงินออมควรแบ่งออกเป็นส่วนๆ ตามวัตถุประสงค์ของการออม ซึ่งมีทั้งระยะสั้นและระยะยาว

3. รู้ใช้ (How to spend) การใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็น ไม่ใช่จ่ายฟุ่มเฟือยเป็นหลักคิดสำคัญ เพื่อให้รายได้ที่คงเหลือเป็นเงินออมมีเพียงพอที่จะใช้จ่ายฐาน สร้างความมั่งคั่งในวันข้างหน้า

4. รู้ขยายผลตอบแทน (How to invest) แนวคิดออมดีกว่าไม่ออม และออมก่อนรวยกว่า ยังไม่พอที่จะสร้างความมั่งคั่งได้ เราต้องเรียนรู้ว่าเงินออมของเรามีทางเลือกอะไรบ้างที่จะนำไปขยายผลให้เหมาะกับระดับความเสี่ยงที่เรายอมรับได้ ไม่ใช่ฝากธนาคารเพียงอย่างเดียว

2.1.3 อัตราส่วนการอยู่รอดและอัตราส่วนความมั่งคั่ง

จากหลักการพื้นฐานในการวางแผนการเงินส่วนบุคคล นักการเงินมีเครื่องมือที่ใช้วัดความมั่งคั่งทางการเงินและอิสรภาพทางการเงินของแต่ละบุคคลด้วยอัตราส่วน (กฤษฎา เสกตระกูล, 2553)ต่อไปนี้

2.1.3.1 อัตราส่วนการอยู่รอด (Survival ratio) เป็นสูตรคำนวณตรวจสอบรายได้ รายจ่ายว่าสามารถทำให้ยังใช้ชีวิตอยู่รอดได้หรือไม่ โดยกำหนดรายได้และรายจ่ายของเราอย่างคร่าวๆ เป็นรายปี โดยที่รายได้นั้นคำนวณมาจาก รายได้จากการทำงาน และรายได้จากทรัพย์สิน เช่น เงินปันผลจากหุ้น และค่าเช่าบ้านหรือคอนโดให้เช่า เป็นต้น สูตรคำนวณการอยู่รอดมีดังนี้

$$\text{อัตราส่วนการอยู่รอด} = \frac{\text{รายได้จากการทำงาน} + \text{รายได้จากทรัพย์สิน}}{\text{รายจ่าย}}$$

ตัวอย่าง มาลินี เป็นพนักงานประจำของบริษัทแห่งหนึ่ง มีรายได้จากการทำงานหลังหักภาษีต่อปี เท่ากับ 500,000 บาท มีรายได้จากทรัพย์สิน ได้แก่ เงินปันผลจากหุ้นสามัญของบริษัทที่มีความมั่งคั่งและจดทะเบียนอยู่ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยปีละประมาณ 10,000 บาท (จากเงินลงทุนประมาณ 200,000 บาท) และมีรายได้ค่าเช่าคอนโดอีกปีละประมาณ 100,000 บาท (จากเงินลงทุนประมาณ 1,500,000 บาท) มาลินีมีค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพและอื่นๆ เท่ากับ 360,000 บาท ต่อปี

$$\begin{aligned} \text{อัตราส่วนการอยู่รอด} &= \frac{500,000+10,000+100,000}{360,000} \\ &= 1.69 \text{ เท่า} \end{aligned}$$

ถ้าอัตราส่วนความอยู่รอดนี้มากกว่า 1 ก็แสดงว่า รายได้มากกว่ารายจ่าย หมายถึง เราสามารถดำรงชีวิตให้อยู่รอดได้ ถ้าอัตราส่วนต่ำกว่า 1 ก็แสดงว่า แย่แน่ๆ จะอยู่รอดได้อย่างไร ถ้ารายได้เราน้อยกว่ารายจ่าย ดังนั้น ยิ่งอัตราส่วนนี้มากกว่า 1 ไปมากเท่าใด เราก็จะปลอดภัยในการอยู่รอดเท่านั้น ถึงตรงนี้อาจสรุปได้ว่าความเป็นไพบูลย์ขั้นต้น คือการอยู่รอดได้ด้วยตนเองก่อนคนชั้นกลางส่วนใหญ่ ถูกพบว่า มีระดับอัตราส่วนความอยู่รอด เกินกว่า 1 ไปไม่มาก แม้ว่าอยู่รอด แต่ก็รวยได้ยาก เพราะเมื่อมีเงินออมซึ่งเหลือจากรายได้หักค่าใช้จ่ายก็รีบร้อนนำไปใช้จ่าย หรือ ใช้เป็นเงินคาวนในการก่อหนี้เพื่อบริโภคทำให้มีภาระค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับเงินต้นและดอกเบี้ยตามมาอีก ระดับอัตราส่วนความอยู่รอดจึงไม่ไปไหนไกลเกินกว่า 1

2.1.3.2. อัตราส่วนความมั่งคั่ง (wealth ratio) เมื่อรู้ความอยู่รอดแล้ว วิธีไหนที่จะรู้ว่าราย และมีอิสรภาพทางการเงิน คำตอบคือ เราสามารถดูได้จาก อัตราส่วนความมั่งคั่ง (wealth ratio)

$$\text{อัตราส่วนความมั่งคั่ง} = \frac{\text{รายได้จากทรัพย์สิน}}{\text{รายจ่าย}}$$

รายได้จากทรัพย์สินในที่นี้หมายถึงรายได้ที่มาจากทรัพย์สินต่างๆ ที่เราสะสมไว้ เช่น เงินฝาก หุ้น ตราสารหนี้ กองทุนรวม อสังหาริมทรัพย์ ทองคำ เป็นต้น ลักษณะดังกล่าวนี้บ่งบอกว่า คนที่จะเป็นเศรษฐีได้ต้องมีการลงทุนในทรัพย์สินประเภทต่างๆ เพื่อสร้างรายได้ให้ได้เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย ดังนั้น ทรัพย์สินลงทุนต่างๆ จึงเป็นฐานของความมั่งคั่งที่นำไปใช้ต่อยอดความมั่งคั่งให้เพิ่มสูงขึ้นไปอีก ยิ่งอัตราส่วนนี้มากกว่า 1 ไปเท่าใด ระดับความมีอิสรภาพทางการเงินก็สูงมากขึ้นเท่านั้น จากอัตราส่วนความมั่งคั่ง จะเห็นได้ว่าเป็นการยากมากที่มนุษย์เงินเดือนจะมีอิสรภาพทางการเงิน เพราะหลายๆ คนยังพึ่งพิงรายได้จากการทำงานที่เป็นเงินเดือนอย่างมาก และเมื่อไม่นำรายได้ส่วนนี้มาคิดหลายๆ คนจะมีอัตราส่วนความมั่งคั่งที่ต่ำกว่า 1 การเรียนรู้เรื่องการลงทุนในทรัพย์สินประเภทต่างๆ ถือว่าเป็นเคล็ดลับสำหรับผู้ต้องการอิสรภาพทางการเงิน ถ้าเราต้องการมีอิสรภาพทางการเงิน การมีทรัพย์สินมากๆ ก็สามารถเป็นฐานของการสร้างความมั่งคั่งได้ คนที่มีทรัพย์สินมากก็มีโอกาสมีอิสรภาพทางการเงินได้มาก อย่างไรก็ตามก็ต้องเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีภาระหนี้สินด้วยก็จะดี เพราะบางครั้งการได้มาของทรัพย์สินเราบางครั้งก็มีหนี้สินตามมาด้วย เช่น เราซื้อบ้านราคา 4 ล้านบาท โดยใช้เงินตนเองบางส่วน 5 แสนบาท และต้องกู้ธนาคารอีก 3.5 ล้านบาท แสดงว่าทรัพย์สิน 4 ล้านบาทมีภาระหนี้ 3.5 ล้านบาทตามมาด้วย ดังนั้น การวัดความมั่งคั่งของบุคคล จึงดูจากมูลค่าทรัพย์สินอย่างเดียวไม่ได้ ต้องดูจากมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ ซึ่งแสดงได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความมั่งคั่ง} &= \text{มูลค่าทรัพย์สินสุทธิ} \\ &= \text{มูลค่าทรัพย์สินรวมของบุคคล} - \text{หนี้สินรวมของบุคคล} \end{aligned}$$

ยิ่งบุคคลมีทรัพย์สินสุทธิมีมูลค่ามากเท่าใด ก็มีโอกาสจะสร้างความมั่งคั่งได้มากเท่านั้น แต่ต้องวิเคราะห์เพิ่มเติมด้วยว่า ทรัพย์สินที่มีอยู่มีโอกาสสร้างรายได้ ได้มากน้อยเพียงใด ทรัพย์สินที่เป็นตัวเรา (มนุษย์) สามารถทำงานหารรายได้ได้มากน้อยเพียงใด ปริมาณและคุณภาพของทรัพย์สินของบุคคลจะเป็นเครื่องบ่งบอกโอกาสของการสร้างความมั่งคั่ง และอิสรภาพทางการเงิน

2.1.4 วิธีการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

แม้การวางแผนการเงินจะไม่ใช่อะไรที่ยาก แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนจะวางแผนล่วงหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากมีปัจจัยมากมายเข้ามาทำให้ไม่สามารถเก็บเงินได้ ซึ่งบทความ 7 วิธีการวางแผนการเงินส่วนบุคคล (ธนาคารกรุงศรีอยุธยา, 2564) ระบุแนวทางการวางแผนไว้ดังนี้

วิธีที่ 1 วางแผนรายจ่าย การวางแผนรายจ่าย ถือเป็นหนึ่งในวิธีการที่ทำให้คุณได้ทบทวนสุขภาพทางการเงินของตัวเองว่า กำลังใช้จ่ายเกินตัวอยู่หรือเปล่า และจะปรับแผนการใช้จ่ายอย่างไรให้เหลือเงินไว้สำหรับการออมมากยิ่งขึ้น ซึ่งก่อนที่จะวางแผนจะต้องจำแนกประเภทรายจ่ายให้ได้ก่อนในแต่ละเดือนว่าหมดเงินไปกับเรื่องอะไรบ้าง โดยในที่นี้แบ่งรูปแบบค่าใช้จ่ายออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1.1 รายจ่ายที่จำเป็น ขาดไม่ได้เพราะสำคัญต่อชีวิตประจำวัน เช่น ค่าอาหารเพื่อประทังชีวิต, ค่าน้ำ, ค่าไฟ, ค่าโทรศัพท์ เป็นต้น

1.2 รายจ่ายที่ไม่จำเป็น สามารถตัดออกได้ไม่ส่งผลกระทบต่อการใช้ชีวิต หรือรายจ่ายฟุ่มเฟือย เช่น ค่าบุฟเฟต์, ค่าคูหนั่ง, ค่าบริการรายเดือนที่ไม่จำเป็น อย่างการสมัครสมาชิกรายเดือนใน Application ต่างๆ เป็นต้น

ภาพที่ 2.1 พีระมิดค่าใช้จ่าย

ที่มา: กรุงศรี Plan Your Money

จะเห็นว่า ฐานของพีระมิดคือค่าใช้จ่ายที่จำเป็นและต้องถูกเติมเต็มจนแน่นเสียก่อนจึงจะตอบโจทย์กับปัจจัยพื้นฐานของการใช้ชีวิต ส่วนพีระมิดในชั้นต่อไปจะเป็นส่วนของค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่มีความจำเป็นรองลงมาจนสุดท้ายเป็นรายจ่ายเพื่อความสุขและความบันเทิงส่วนตัว

วิธีที่ 2 วางแผนรายได้ วางแผนรายได้ให้ครอบคลุมแผนรายจ่ายที่วางไว้ ซึ่งถ้าวิเคราะห์แล้วว่า รายจ่ายนั้นมีสัดส่วนที่มากกว่ารายได้ ก็ควรที่จะเริ่มต้นวางแผนและบริหารรายได้ของตนเองให้พอใช้ไปตลอดทั้งเดือนวางแผนรายได้ให้ครอบคลุมแผนรายจ่ายที่คุณวางไว้ ซึ่งถ้าวิเคราะห์แล้วว่า รายจ่ายนั้นมีสัดส่วนที่มากกว่ารายได้ ก็ควรที่จะเริ่มต้นวางแผนและบริหารรายได้ของตนเองให้พอใช้ไปตลอดทั้งเดือน โดยเริ่มต้นจากการลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นลง หรือจะหาช่องทางในการเพิ่มรายได้ให้มากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการทำงานเสริม การหาช่องทางที่เป็นรายได้ประจำจากการนำเงินไปลงทุน ซึ่งก็ต้องชั่งน้ำหนักกันดูให้ดีว่า ระหว่างการรัดเข็มขัดด้านการใช้จ่ายกับการหาวิธีเพิ่มรายได้เพิ่มเติม วิธีการไหนจะช่วยให้สภาพการเงินคล่องตัวได้มากกว่ากัน

วิธีที่ 3 ตั้งเป้าหมาย หากสามารถวางแผนรายรับ-รายจ่ายในแต่ละเดือนให้เกิดความสมดุลได้แล้ว ก็ถึงเวลาของการตั้งเป้าหมายให้กับชีวิต เช่น ออมเงินเพื่อฉุกเฉิน 3-6 เดือนของค่าใช้จ่าย วางแผนออมเงินเพื่อซื้อบ้าน วางแผนออมเงินสำหรับการเกษียณ วางแผนออมเงินเพื่อทำธุรกิจ ฯลฯ โดยการใช้หลักการ SMART ในการกำหนดเป้าหมายให้ชัดเจนและเป็นจริงได้มากยิ่งขึ้น

วิธีที่ 4 วางแผนเงินออม วางแผนเงินออมให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ออมทีละน้อยค่อยๆออม: ไม่ต้องรอเงินจำนวนมากแล้วออมทีเดียว มีน้อยทยอยออมไปเรื่อยๆจะเป็นเงินก้อนโต

2. ออมเงินจากเงินเหลือ: เป็นวิธีการเก็บเงินจากเศษเงินที่เหลือคองข้างในบัญชีหรือออมเงินในส่วนที่เหลือจากเงินค่าใช้จ่ายรายวัน เพื่อสะสมเงินจำนวนเล็กน้อยนี้ให้กลายเป็นก้อนและนำไปต่อยอดในด้านอื่นๆ ได้

3. ออมให้เท่ากับที่ใช้: เป็นวิธีการออมโดยยึดหลักจากค่าใช้จ่ายที่เราเปลืองใช้ไปกับเรื่องฟุ่มเฟือยต่างๆ เช่น กินบุฟเฟต์ 500 บาท ในเดือนนี้ต้องออมเพิ่มอีก 500 บาท เป็นต้น

4. ออมเงินแบบ Money Snowball: เป็นเริ่มออมให้เร็วที่สุด เพื่อสร้างเงินก้อนโตจากระยะการออม

5. ออมเงินด้วยการแบ่งตามวัตถุประสงค์: เป็นการแบ่งเงินเป็นก้อนๆ และเก็บไปตามเป้าหมาย เช่น เก็บไว้เป็นเงินฉุกเฉิน, เก็บไว้เป็นเงินซื้อบ้าน, เก็บไว้สำหรับลงทุน เป็นต้น

6. ออมเงินด้วยการแบ่งเป็นสัดส่วน: เป็นการวางแผนการออมเงิน โดยหักเปอร์เซ็นต์การออมออกมาให้ชัดเจน เพื่อกำหนดสัดส่วนการใช้จ่ายและการออมให้สอดคล้องกันไป

7. กำหนดตารางการออมด้วยจำนวนเงินที่เท่ากัน: เป็นวิธีการสร้างวินัยด้านการเก็บเงินในเบื้องต้นสำหรับคนหัดออมด้วยการเก็บเงินในจำนวนที่เท่าๆ กันทุกสัปดาห์ ทุกเดือน

วิธีที่ 5 รู้จักใช้เครื่องมือทางการเงิน รู้ได้อย่างไรว่า เป้าหมายที่ตั้งไว้จะสามารถบรรลุจุดประสงค์ได้จริงหรือไม่ และวิธีการออมที่เลือกมาจะสอดคล้องกับแผนที่วางไว้มากน้อยแค่ไหน ต้องทำความรู้จักและทำความเข้าใจกับ ‘เครื่องมือทางการเงิน’ หรือผลิตภัณฑ์ทางการเงินประเภทต่างๆ ว่า ผลิตภัณฑ์แต่ละประเภทคืออะไร และเหมาะสมกับเป้าหมายการเงินที่คุณวางไว้มาก-น้อยแค่ไหน เช่น

บัญชีเงินฝาก: เป็นเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับคนหัดออมเงินในเบื้องต้น เช่น บัญชีเงินฝากออมทรัพย์ดอกเบี้ยสูง, บัญชีเงินฝากประจำ, บัญชีฝากประจำปลอดภาษี, ฯลฯ

ตราสารหนี้: เป็นเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่ยอมรับความเสี่ยงได้น้อยแต่อยากได้ผลตอบแทนแบบสม่ำเสมอ ได้รับผลตอบแทนในรูปแบบดอกเบี้ย และได้รับเงินต้นคืนเมื่อครบกำหนดอายุ ตัวอย่างตราสารหนี้ที่พบเห็นทั่วไป เช่น ตั๋วเงินคลัง, พันธบัตรรัฐบาล, หุ้นกู้เอกชน ฯลฯ

กองทุนรวม: เป็นเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่ประสบการณ์ด้านการลงทุนน้อย มีเงินทุนไม่มาก และต้องการให้ผู้มากประสบการณ์ช่วยจัดการลงทุนแทน เพื่อให้ได้กำไรที่ออกเ

ยกตัวอย่างผลิตภัณฑ์ทางการเงินประเภทนี้ เช่น กองทุนรวมผสม กองทุนรวมตลาดเงิน กองทุนรวมตราสารหนี้

หุ้น: เป็นเครื่องมือที่เหมาะสมสำหรับคนตั้งเป้าหมายทางการเงินไว้สูงและยอมรับความเสี่ยงได้ดีให้ผลตอบแทนสูง มีความเสี่ยงด้านการลงทุนที่สูงด้วยเช่นกัน ผลตอบแทนที่ได้จะขึ้นอยู่กับผลการดำเนินงานของกิจการ ต้องศึกษาวิธีการซื้อ-ขายอย่างจริงจัง

วิธีที่ 6 ทำตามแผนที่วางไว้ สร้าง 'วินัย' ที่ดีสำหรับการออมให้กับตัวเอง ด้วยการรู้จักอดออมก่อนนำออกมาใช้ หากวางแผนรายจ่ายไว้แค่นั้นก็ควรจะใช้แค่นั้น

วิธีที่ 7 ทบทวนแผนปีละครั้ง ทบทวนแผนที่ทำมาทั้งหมดว่าได้ผล ต้องแก้ไข ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอย่างไรเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการเพื่อให้ได้ผลที่ดีขึ้น

สรุป จากที่กล่าวมาทั้งหมดเห็นได้ว่าการวางแผนการเงินมีความสำคัญอย่างมากที่ช่วยทำให้แต่ละบุคคลมีเงินใช้จ่ายได้อย่างรัดกุม ไม่ต้องเป็นหนี้ใครให้เกิดภาระแก่ตนเองและคนรอบข้าง เพราะการมีหนี้มีแต่จะสร้างปัญหา แต่ถ้าเลี้ยงไม่ได้ ก็ต้องมีแนวทางจัดการที่ดีด้วย

2.2 แนวคิดการจัดการหนี้ส่วนบุคคล

2.2.1 ความหมายหนี้ส่วนบุคคล

พระยาเทพวิฑูร (2545) กล่าวว่า คำว่าหนี้ที่ใช้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ตรงกับคำว่า Obligation ซึ่งมีผู้แปลแตกต่างกัน เดิมมีผู้แปลว่า ความจำต้องทำ ต่อมาแปลว่า หน้าที่ทางแพ่ง ต่อมาอีกสมัยหนึ่งแปลว่า หนี้หรือความเป็นหนี้ และต่อมามีผู้แปลว่า พันธธรรมในที่สุดจึงกลับมาใช้คำว่าหนี้ โดย จิต เศรษฐบุตร (2541, น. 24) ให้คำจำกัดความว่า หนี้ เป็นนิติสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสองฝ่าย ซึ่งฝ่ายหนึ่งต้องกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้อีกฝ่ายหนึ่ง การกระทำแบ่งเป็น 3 ชนิด คือ 1. กระทำ 2. ละเว้นการกระทำ และ 3. การโอนทรัพย์สิน

2.2.2 ประเภทหนี้ส่วนบุคคล

ประเภทของหนี้ นิภาพันธุ์ พูนเสถียรทรัพย์ CFP (ม.ป.ป) หนี้แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ หนี้ในระบบกับหนี้นอกระบบ หนี้ในระบบเป็นหนี้ที่ลูกหนี้ทำกับสถาบันการเงินหรือธนาคารที่มีกฎหมายรับรองและควบคุมอยู่ส่วนหนี้นอกระบบเป็นหนี้ที่เกิดจากลูกหนี้ไม่สามารถกู้กับสถาบันการเงินหรือธนาคารได้ จึงไปใช้บริการหนี้นอกระบบ

ความแตกต่างระหว่างหนี้ในระบบกับหนี้นอกระบบมีดังนี้ คือ

1. เงินกู้ในระบบ คือ การกู้ยืมเงินผ่านสถาบันการเงิน ไม่ว่าจะเป็นการไปกู้เงินที่ธนาคารด้วยตัวเอง การใช้เงินจากบัตรเครดิต การขอสินเชื่อบ้าน และสินเชื่อรถ ซึ่งหนี้ในลักษณะนี้ กฎหมายจะมีการรับรองว่ามีการกู้หนี้ยืมสินจริง มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่เป็นไปตามกฎหมาย และหากผู้กู้ทำผิดสัญญา ไม่ยอมผ่อนชำระหนี้ตามที่กฎหมายกำหนด ย่อมถูกดำเนินคดีแพ่งได้

2.เงินกู้นอกระบบ คือ เงินกู้ที่มีลักษณะตรงข้ามกับเงินกู้ในระบบทุกอย่าง กล่าวคือ เป็นการกู้เงินที่ไม่มีการรับรองจากกฎหมาย มีลักษณะเป็นการยืมเงินปากเปล่า หรือมีการบันทึกข้อความ สัญญาไว้เป็นหลักฐานก็ได้ ตัวอย่างของเงินกู้นอกระบบ เช่น พวกเงินด่วนทั้งหลายที่มีการแปะประกาศตามรั้ว ตามเสาไฟฟ้า หรือมีการบอกต่อกันแบบปากต่อปาก หรือเป็นการปล่อยกู้กันเองในกลุ่มคนรู้จัก รวมถึงสื่อตามอินเทอร์เน็ตต่างๆ ที่ไม่ได้มีการรับรองตามกฎหมาย

2.2.3 ข้อดีและข้อเสียการกู้หนี้ในระบบ และการกู้หนี้นอกระบบ

ถ้าเปรียบเทียบประเภทการกู้หนี้ในระบบ และการกู้หนี้นอกระบบ จะพบว่าข้อดี ข้อเสีย ในแต่ละประเด็น (นิภาพันธุ์ พูนเสถียรทรัพย์, 2564) ดังนี้

ตารางที่ 2.1 การเปรียบเทียบข้อดีและข้อเสียการกู้หนี้ในระบบ และการกู้หนี้นอกระบบ

เปรียบเทียบ	หนี้ในระบบ	หนี้นอกระบบ
ผู้ปล่อยกู้	ธนาคารหรือสถาบันการเงินภายใต้การกำกับดูแลของธนาคารแห่งประเทศไทย	ประชาชนทั่วไป (เจ้าหนี้) หรือธุรกิจผิดกฎหมาย
กฎหมายคุ้มครอง	มีกฎหมายคุ้มครอง	ไม่มีกฎหมายคุ้มครอง
อัตราดอกเบี้ยและค่าธรรมเนียมต่างๆ	แจ้งอัตราดอกเบี้ยและค่าธรรมเนียมต่างๆ อย่างชัดเจน สูงสุดไม่เกิน 28% ต่อปี	ไม่มีอัตราดอกเบี้ยและค่าธรรมเนียมที่ชัดเจน ขึ้นอยู่กับเจ้าหนี้กำหนด (ซึ่งเป็นอัตราที่สูงมาก)และมักคิดในอัตราที่สูงต่อเดือน
ความยากง่ายในการกู้	หากมีหลักทรัพย์ค้ำประกัน หรือมีเครดิตทางการเงินที่ดีจะกู้ได้ง่ายกว่า อย่างไรก็ตาม หากไม่มีเครดิตทางการเงินเลย อาจกู้ไม่ผ่าน และต้องเตรียมเอกสารประกอบการกู้ยืมตามที่สถาบันการเงินกำหนด ซึ่งอาจใช้เวลาในการอนุมัติสินเชื่อที่นาน	มีขั้นตอนในการขอกู้ที่ง่ายกว่า รวดเร็วกว่า ได้เงินเร็วกว่า บางทีเดินเข้าไปหาแหล่งเงินกู้ด้วยบัตรประชาชนเพียงอย่างเดียว ก็สามารถขอกู้และรับเงินได้ทันที

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

เปรียบเทียบ	หนี้ในระบบ	หนี้นอกระบบ
การประนอมหนี้	สามารถขอเจรจาเพื่อประนอมหนี้ได้	ไม่สามารถประนอมหนี้ได้ หากผิดนัดชำระหนี้ บางรายอาจมีอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้กู้ได้
ความปลอดภัยของข้อมูลลูกค้า	มีการเก็บข้อมูลลูกค้าเป็นความลับตามที่กฎหมายกำหนด	การรักษาข้อมูลส่วนตัวของลูกค้าไม่เป็นระบบ
เงื่อนไขสัญญา	มีสัญญาที่ชัดเจนและเป็นธรรม มีการกำหนดอัตราดอกเบี้ยและค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่ชัดเจน เมื่อมีการชำระหนี้ ทางสถาบันการเงินก็มีการออกหลักฐานการชำระเงินที่ชัดเจนให้ลูกหนี้ไว้เป็นหลักฐาน	เงื่อนไขสัญญาต่อลูกหนี้ ขึ้นอยู่กับเจ้าหนี้เป็นผู้กำหนด บางครั้งอาจไม่มีสัญญาการกู้เงิน ไม่มีการออกหลักฐานการชำระเงิน ทำให้ไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าได้ชำระหนี้ไปเท่าไรแล้ว ทำให้ลูกหนี้เสียเปรียบ

ที่มา: <https://www.scb.co.th/th/personal-banking/stories/tips-for-you/compare-formal-and-informal-debt.html>

2.2.4 เทคนิคการจัดการหนี้ จากบทความ 6 เทคนิคเคลียร์หนี้ไว ไม่เป็นภาระให้คนข้างหลัง (ประชาชาติธุรกิจออนไลน์, 2564) เพื่อไม่ให้การมีหนี้เป็นภาระ บุคคลจำเป็นต้องมีการจัดการหนี้ให้เป็น ในที่นี้ขอเสนอ 6 เทคนิคการเคลียร์หนี้ จากบทความ 6 เทคนิคเคลียร์หนี้ไว ไม่เป็นภาระให้คนข้างหลัง (ประชาชาติธุรกิจออนไลน์, 2564) ที่ช่วยให้ชำระหนี้ได้อย่างรวดเร็วมีหลักการดังนี้

1. จัดลำดับหนี้ทั้งหมด อันดับแรกก่อนที่จะวางแผนชำระหนี้นั้นควรเริ่มรวบรวมยอดหนี้ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นรายรับและรายจ่ายในแต่ละเดือน รวมไปถึงรายการชำระหนี้และดอกเบี้ย จากนั้นนำมาคำนวณหาเงินคงเหลือหลังจากการชำระหนี้ในแต่ละเดือน และจัดลำดับการชำระหนี้ โดยอาจจะเรียงตามวันกำหนดครบชำระ หรือ ยอดหนี้ที่มีดอกเบี้ยสูงสุด

2. วางแผนการชำระหนี้ เมื่อมองเห็นภาพรวมของหนี้และค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ต้องชำระในแต่ละเดือนแล้ว ก็มาถึงขั้นตอนในการวางแผนชำระหนี้ ซึ่งมีด้วยกัน 2 วิธี ดังนี้

วิธีการชำระเงินแบบหิมะถล่ม (Avalanche) เป็นการเลือกชำระหนี้ทั้งหมด โดยการชำระเงินแบบขั้นต่ำ หลังจากนั้นนำเงินที่เหลือมาชำระหนี้ที่มีอัตราดอกเบี้ยสูงสุด ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดเงินในส่วนของการใช้จ่ายดอกเบี้ยได้

วิธีการชำระเงินแบบบอลหิมะ (Snowball) เลือกชำระหนี้ทั้งหมด โดยการชำระหนี้แบบขั้นต่ำเช่นกัน ด้วยการนำเงินที่เหลือมาชำระหนี้ที่มีจำนวนเงินน้อยที่สุดก่อน วิธีนี้จะทำให้ปลดหนี้ก้อนเล็กได้อย่างรวดเร็ว

3. โอนหนี้บัตรเครดิต การโอนย้ายยอดหนี้จากบัตรเครดิตที่มีดอกเบี้ยสูง ไปยังบัตรเครดิตที่มีดอกเบี้ยต่ำกว่า จะทำให้สามารถนำเงินมาชำระหนี้ได้มากขึ้นแทนที่จะจ่ายไปกับดอกเบี้ยสูง ซึ่งในปัจจุบันบัตรเครดิตบางทีนั้นมีข้อเสนอดอกเบี้ย 0% สำหรับลูกค้าใหม่

4. ขยายเวลาการชำระหนี้ ปัจจุบันมีบริษัทบัตรเครดิตและผู้บริการสินเชื่อบางแห่งยินดีที่จะขยายเวลาการชำระหนี้ เพียงโทรหาบริษัทเหล่านี้ ซึ่งก่อนจะโทรนั้นควรจะตรวจสอบข้อกำหนดและเงื่อนไขของบริษัทให้ครบถ้วนเสียก่อน

5. รวบรวมหนี้ทั้งหมด หากมียอดหนี้ในบัตรเครดิตหลายใบสามารถทำการรวมยอดหนี้ทั้งหมดเป็นยอดเดียวได้ โดยการย้ายหนี้ไปยังบัตรเครดิตที่ไม่มีดอกเบี้ย หลังจากนั้นชำระยอดหนี้ที่ย้ายไปทั้งหมด เพื่อเป็นการลดยอดดอกเบี้ยสะสม

6. ทำประกันชีวิตคุ้มครองสินเชื่อ หากเกิดเหตุไม่คาดฝัน ผู้กู้หรือผู้ขอสินเชื่อที่ทำประกันชีวิตประเภทนี้ไว้เสียชีวิตลงในระหว่างที่ยังผ่อนชำระหนี้สินเชื่อไม่ครบ บริษัทประกันจะชำระหนี้สินเชื่อให้กับธนาคารหรือสถาบันการเงินแทนทายาทของผู้กู้ โดยที่ความคุ้มครองจะทยอยลดลงไปตามวงเงินกู้ที่ลดลง จึงไม่เป็นการทิ้งภาระหนี้สินไว้ให้ทายาทหรือคนข้างหลัง เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับคนที่มีความเสี่ยงสูงในการชำระหนี้สินเชื่อที่อยู่อาศัย ซึ่งปัจจุบันนี้ก็ได้มีแค่ประกันชีวิตคุ้มครองสินเชื่อที่อยู่อาศัยเท่านั้น แต่ยังมีประกันชีวิตคุ้มครองสินเชื่อสำหรับผู้ขอสินเชื่อด้วยหลักทรัพย์อย่างรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์

สรุปได้ว่าการมีหนี้สินไม่ได้แสดงถึงการด้อยความสามารถในการบริหารเงินที่มีอยู่จนต้องมองหาแหล่งเงินอื่นจากการเป็นหนี้สินมาเพื่อช่วยให้แผนทางการเงินของตนเองเป็นไปตามที่ต้องการ ซึ่งการเป็นหนี้ ก็ต้องยอมรับได้ถึงต้นทุนทางการเงิน เช่น ดอกเบี้ย ที่จะกลายเป็นค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น ที่ตามมาด้วยหนี้ด้วย การวางแผนในการชำระหนี้อาจจะต้องใช้วิธีการหรือเทคนิค ในการบริหารจัดการหนี้ให้เป็นประโยชน์ ให้มากที่สุด หากทางลดต้นทุนทางการเงินอย่างดอกเบี้ย หรือ วงเงินการชำระหนี้ให้อยู่ในเกณฑ์ที่สามารถจ่ายชำระได้โดยไม่เดือดร้อน การวางแผนหนี้ในแต่ละบุคคลอาจเหมือนหรือแตกต่างกัน จากปัจจัยต่างๆที่เกิดขึ้นในแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาในงานวิจัยนี้

2.3 มาตรการของรัฐบาลที่ช่วยเหลือเกี่ยวกับภาระหนี้ของประชาชน

ธนาคารแห่งประเทศไทย ธปท.น.นโยบายมาตรการช่วยเหลือที่รัฐบาลกำหนดขึ้นเพื่อช่วยปรับโครงสร้างหนี้ และแบ่งเบาภาระด้านหนี้สินลูกหนี้รายรายย่อยซึ่งเริ่มมีนโยบายตั้งแต่เริ่มเศรษฐกิจเริ่มมีผลกระทบจากสถานการณ์โรคระบาดโควิด19ตั้งแต่ปี 2563 ซึ่งมีเรื่อยมา ตามสถานการณ์โควิด19 ในแต่ละระยะที่เลวร้ายและยังส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจอยู่และสร้างความเดือดร้อนให้กับประชาชน โดยนโยบายความช่วยเหลือของรัฐบาลได้แก่

1. มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยระยะที่ 1 ข้อมูลอัปเดตล่าสุด ณ วันที่ 25 มี.ค. 2563 ธนาคารแห่งประเทศไทย ดังนี้

ตารางที่ 2.2 มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยระยะที่ 1

ประเภทสินเชื่อ	รายละเอียด
บัตรเครดิตและสินเชื่อเงินสดหมุนเวียน	ลดอัตราผ่อนชำระขั้นต่ำเหลือ - 5% ในปี 2563-64 - 8% ในปี 2565 - 10% ในปี 2566 นอกจากนี้ ลูกหนี้สามารถแปลงหนี้เป็นสินเชื่อระยะยาวที่ดอกเบี้ยต่ำลงได้
สินเชื่อส่วนบุคคลที่ผ่อนชำระเป็นงวดและสินเชื่อจำนำทะเบียนรถ	- ธนาคารพาณิชย์และสถาบันการเงินเฉพาะกิจ: เลื่อนชำระเงินต้นและดอกเบี้ย 3 เดือน - ผู้ให้บริการอื่น: เลือกระหว่าง เลื่อนชำระเงินต้นและดอกเบี้ย 3 เดือน หรือ ลดค่างวดอย่างน้อย 30% ของค่างวดเดิม 6 เดือน

ที่มา : <https://www.bot.or.th/covid19/content/retail/measures-pharse2/Pages/default.aspx>

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ประเภทสินเชื่อ	รายละเอียด
<p>สินเชื่อเช่าซื้อ</p> <ul style="list-style-type: none"> - รถมอเตอร์ไซด์ วงเงินไม่เกิน 35,000 บาท - รถทุกประเภท วงเงินไม่เกิน 250,000 บาท ลิสซิ่ง มูลค่าคงเหลือไม่เกิน 3 ล้านบาท 	<p>ผู้ให้บริการเลือกระหว่าง เลื่อนชำระเริ่มต้นและดอกเบี้ย 3 เดือน หรือ พักชำระเริ่มต้น 6 เดือน</p>
<p>สินเชื่อบ้าน วงเงินไม่เกิน 3 ล้านบาท</p>	<p>พักชำระเริ่มต้น 3 เดือน และลดดอกเบี้ยให้ตามความเหมาะสม</p>
<p>สินเชื่อธุรกิจ วงเงินไม่เกิน 20 ล้านบาท</p>	<p>พักชำระเริ่มต้น 3 เดือน และลดดอกเบี้ยให้ตามความเหมาะสม</p> <p>(มาตรการนี้ถูกทดแทนด้วยมาตรการเลื่อนกำหนดชำระหนี้)</p>

ที่มา : <https://www.bot.or.th/covid19/content/retail/measures-pharse2/Pages/default.aspx>

2. มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยระยะที่ 2 ข้อมูลอัปเดตล่าสุด ณ วันที่ 19 มิ.ย. 2563 ธนาคารแห่งประเทศไทย โดย ธนดล นุ่มนนท์ (2563)ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) เปิดเผยว่า นับตั้งแต่ปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2563 ธปท. ได้มีมาตรการเพื่อช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยที่ได้รับผลกระทบจาก COVID-19 มาเป็นลำดับ ซึ่งมาตรการต่าง ๆ นั้นจะทยอยครบกำหนด ธปท. จึงได้หารือกับผู้ให้บริการทางการเงิน ประกอบด้วย สถาบันการเงิน สถาบันการเงินเฉพาะกิจ สมาคมและชมรมของผู้ให้บริการทางการเงินรวม 9 แห่ง ออกมาตรการเพิ่มเติมระยะที่ 2 เพื่อช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อย สรุปสาระสำคัญ ดังนี้

1) ปรับลดเพดานดอกเบี้ยเป็นการทั่วไป ร้อยละ 2 - 4 ต่อปี สำหรับบัตรเครดิตและสินเชื่อส่วนบุคคลภายใต้การกำกับ (มีผลตั้งแต่ 1 สิงหาคม 2563)

2) เพิ่มวงเงินบัตรเครดิตและสินเชื่อส่วนบุคคลภายใต้การกำกับประเภทวงเงินหมุนเวียนหรือที่ผ่อนชำระเป็นงวด สำหรับลูกหนี้ที่มีความจำเป็นต้องใช้วงเงินเพิ่มเติม และมีพฤติกรรมการชำระหนี้ที่ดีมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 30,000 บาท ขยาย

วงเงินจากเดิม 1.5 เท่า เป็น 2 เท่าของรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน เป็นการชั่วคราวถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2564 (มีผลตั้งแต่ 1 สิงหาคม 2563)

3) มาตรการขั้นต่ำเพิ่มเติมเพื่อช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยระยะที่ 2 (มีผลตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2563) ขยายขอบเขตและระยะเวลาการให้ความช่วยเหลือแก่ลูกหนี้รายย่อยที่ได้รับผลกระทบจาก COVID-19 และไม่เป็น NPLs ณ วันที่ 1 มีนาคม 2563 โดยผู้ให้บริการทางการเงินต้องจัดให้มีทางเลือกความช่วยเหลือขั้นต่ำให้ลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบได้เลือกตามประเภทสินเชื่อ เช่น การผ่อนชำระขั้นต่ำ การเปลี่ยนสินเชื่อระยะสั้นเป็นระยะยาว การลดค่างวด การเลื่อนชำระค่างวดหรือเงินต้น เป็นต้น และกำหนดให้ผู้ให้บริการทางการเงินต้องอำนวยความสะดวก รวมทั้งให้ข้อมูลที่ครบถ้วนเพียงพอต่อการตัดสินใจของลูกหนี้ เช่น เปรียบเทียบภาระหนี้เดิมและหนี้ใหม่ จำนวนหนี้และจำนวนงวดที่เพิ่มขึ้น และดอกเบี้ยที่ลูกหนี้ต้องจ่ายเพิ่มจากการขอเลื่อนชำระหนี้ รายละเอียดดังนี้

การช่วยเหลือตามมาตรการขั้นต่ำข้างต้นจะไม่ถือว่าเป็นการผัดผ่อนชำระหนี้ จึงไม่สามารถเรียกเก็บเบี้ยปรับ หรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ และในกรณีที่ลูกหนี้ประสงค์จะชำระหนี้ก่อนกำหนดจะต้องไม่มีการคิดค่าเบี้ยปรับ (prepayment fee)

4) การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ ผู้ให้บริการทางการเงินต้องเร่งปรับปรุงโครงสร้างหนี้ให้แก่ลูกหนี้ โดยคำนึงถึงความสามารถในการชำระหนี้ เพื่อช่วยบรรเทาภาระให้ลูกหนี้ เช่น โดยการขยายระยะเวลาการชำระหนี้ เปลี่ยนสินเชื่อจากระยะสั้นเป็นระยะยาว เลื่อนการชำระค่างวด ลดดอกเบี้ย และกรณีลูกหนี้ได้รับผลกระทบจนเป็น NPLs ขอให้พิจารณาชะลอการยึดทรัพย์

3. มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยที่ได้รับผลกระทบจาก COVID-19 ระลอกใหม่ ข้อมูลอัปเดตล่าสุด ณ วันที่ 12 ม.ค. 2564 แบงก์ชาติได้ออกมาตรการช่วยเหลือลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ระบาดของโรคโควิด 19 ระลอกใหม่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ต่ออายุมาตรการช่วยเหลือ ซึ่งลูกหนี้สามารถสมัครขอรับความช่วยเหลือด้วยตนเอง หรือนายจ้างหรือเจ้าของกิจการสมัครขอรับความช่วยเหลือแทนลูกหนี้ได้ เช่น ในกรณีสินเชื่อสวัสดิการ โดยต้องได้รับความยินยอมจากลูกหนี้ที่เป็นพนักงานหรือลูกจ้าง เพื่อให้การขอรับความช่วยเหลือของลูกหนี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและทันเหตุการณ์ โดยสามารถสมัครรับความช่วยเหลือได้จนถึงวันที่ 30 มิถุนายน 2564

2. ให้ผู้ให้บริการทางการเงินเร่งให้ความช่วยเหลือลูกหนี้ทุกประเภท (ลูกหนี้รายย่อย ลูกหนี้ SMEs และลูกหนี้ธุรกิจขนาดใหญ่) ตามความเหมาะสมกับประเภทสินเชื่อและคำนึงถึงความเสี่ยงของลูกหนี้ จำแนกตามลักษณะธุรกิจและพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ ซึ่งมีแนวทางต่าง ๆ ดังนี้

2.1 ปรับปรุงโครงสร้างหนี้ เช่น ลดค่าวงวด ขยายระยะเวลาชำระหนี้ ต่ออายุวงเงิน หรือค่างวงเงิน เปลี่ยนประเภทหนี้จากสินเชื่อระยะสั้นเป็นสินเชื่อระยะยาว ชำระเงินต้น และ/หรือดอกเบี้ยชั่วคราว ลดอัตราดอกเบี้ยให้ต่ำกว่าอัตราตลาด

2.2 ให้เงินทุนหมุนเวียนและเสริมสภาพคล่องเพิ่มเติม

2.3 พิจารณาชะลอการชำระหนี้สำหรับลูกหนี้ SMEs ที่มีวงเงินสินเชื่อไม่เกิน 100 ล้านบาท ภายใต้ พ.ร.ก. soft loan

2.4 ผ่อนปรนเงื่อนไขอื่นตามความเหมาะสมสำหรับมาตรการให้ความช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยที่ได้รับผลกระทบของสถานการณ์การระบาดของโรคโควิด 19 ระลอกใหม่ ครอบคลุมสินเชื่อหลายประเภท เช่น บัตรเครดิต สินเชื่อส่วนบุคคลที่มีวงเงินหมุนเวียน สินเชื่อเช่าซื้อ และสินเชื่อบ้าน เป็นต้น

4. มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยที่ได้รับผลกระทบจากโรคระบาดโควิด 19 ข้อมูลอัปเดตล่าสุด ณ วันที่ 1 มิ.ย. 2564 แบงก์ชาติร่วมมือกับผู้ให้บริการทางการเงิน ผ่านสมาคมและชมรมต่าง ๆ ออกมาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยระยะที่ 3 เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนให้แก่ลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ระบาดของโควิด 19 ซึ่งทำให้รายได้และความสามารถในการชำระหนี้ลดลง โดยได้ยกระดับจากมาตรการเดิม ให้ตอบสนองต่อสถานการณ์ระบาดของโรคโควิด 19 ที่รุนแรงขึ้น รวมทั้งช่วยลดภาระหนี้ในระยะยาว เพิ่มทางเลือก มีความยืดหยุ่น และมีวิธปฏิบัติที่ชัดเจน สามารถช่วยเหลือลูกหนี้ที่ได้รับความเดือดร้อนที่ไม่เป็น NPL (ค้างชำระหนี้มากกว่า 3 เดือนติดต่อกัน) ณ วันที่ 1 มีนาคม 2563 ได้อย่างเหมาะสมตามความเป็นจริง โดยครอบคลุมสินเชื่อ 4 ประเภท ดังนี้

1. บัตรเครดิตและสินเชื่อส่วนบุคคล (Revolving & Installment Loan) : เน้นการบรรเทาภาระหนี้กรณีเปลี่ยนเป็นหนี้ระยะยาวเกินกว่า 48 งวด โดยให้ทบทวนอัตราดอกเบี้ยให้ต่ำกว่าอัตราเพดาน (บัตรเครดิต ร้อยละ 12 และสินเชื่อส่วนบุคคลฯ ร้อยละ 22 ต่อปี) ตั้งแต่งวดแรก

2. สินเชื่อจ่านำทะเบียนรถยนต์และรถจักรยานยนต์ : มีทางเลือกการพักชำระค่าวงวดด้วยอัตราดอกเบี้ยไม่เกินร้อยละ 22 ต่อปี และสำหรับลูกหนี้จ่านำทะเบียนรถยนต์ที่ได้รับผลกระทบรุนแรงให้มีทางเลือกการคืนรถ โดยหากมีภาระหนี้คงเหลือให้ผู้ให้บริการทางการเงินช่วยเหลือเพิ่มเติมตามเงื่อนไขที่กำหนด

3. เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ : มีวิธปฏิบัติที่ชัดเจนสำหรับการควบคุมดอกเบี้ยด้วยอัตรา Effective Interest Rate (EIR) และการคิดดอกเบี้ยสำหรับช่วงที่พักชำระค่าวงวด และสำหรับลูกหนี้เช่าซื้อรถยนต์ที่ได้รับผลกระทบรุนแรงให้มีทางเลือกการคืนรถ โดยหากมีภาระหนี้คงเหลือให้ผู้ให้บริการทางการเงินช่วยเหลือเพิ่มเติมตามเงื่อนไขที่กำหนด

4. สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยและสินเชื่อที่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักประกัน : เพิ่มทางเลือกการพักเงินต้นและจ่ายดอกเบี้ยบางส่วน และให้ลูกหนี้สามารถทยอยชำระคืนเป็นขั้นบันได (step up) ตามความสามารถในการชำระหนี้ของลูกหนี้

สำหรับ โครงการที่เกี่ยวข้อง การดูแลลูกหนี้ที่เดือนร้อนให้ได้รับการช่วยเหลือและได้รับข้อเสนอแนะในการแก้ไขหนี้ที่เหมาะสม โดยมี ดังนี้

1. “มหกรรมไกล่เกลี่ยหนี้” เป็นช่องทางเพิ่มเติมเพื่อช่วยเหลือลูกหนี้บัตรเครดิต สินเชื่อส่วนบุคคล และเช่าซื้อ ซึ่งได้รับความเดือดร้อนมหกรรมไกล่เกลี่ยหนี้สำหรับสินเชื่อเช่าซื้อรถยนต์ที่จัดขึ้นระหว่างวันที่ 1 มิถุนายน - 31 กรกฎาคม 2564 โดยการช่วยเหลืออ้างอิงแนวทางของมาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยระยะที่ 3 และแนวทางอื่นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2. โครงการหมอนี้เพื่อประชาชนเป็นแหล่งให้ข้อมูลและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ไขหนี้รายย่อยและธุรกิจซึ่งลูกหนี้สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองและนำไปแก้ไขปัญหา หรือบอกต่อข้อเสนอแนะแก่ผู้ใกล้ชิดได้โดยศึกษาข้อมูลได้ทาง www.bot.or.th/app/doctordebt/

สรุปสาระสำคัญของมาตรการของรัฐบาลที่ช่วยเหลือเกี่ยวกับภาระหนี้ของประชาชนได้ว่าในสภาวะสถานการณ์โควิด - 19 ที่แพร่ระบาดในประเทศไทย ส่งผลต่อสภาพเศรษฐกิจในประเทศประชาชนได้รับความเดือดร้อน รัฐบาลได้มีนโยบายที่จะช่วยเหลือประชาชนที่เป็นลูกหนี้รายย่อย เพื่อลดภาระหนี้ ให้ประชาชนได้สามารถดำรงชีวิตในสถานการณ์โรคระบาดโควิด - 19 ต่อไปได้ ซึ่งนโยบายนี้เริ่มออกมาตั้งแต่ปี 2563 และ ออกมาเป็นระยะตามความรุนแรงของการแพร่ระบาดของโรคระบาดโควิด-19 โดยหนี้สินรายย่อยที่ได้รับการช่วยเหลือจะเป็นหนี้จาก บัตรเครดิต และสินเชื่อส่วนบุคคล สินเชื่อจ่านำทะเบียนรถ เช่าซื้อรถ สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยและสินเชื่อที่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักประกัน โดยการลดเพดานอัตราดอกเบี้ย ปรับโครงสร้างหนี้การขยายเวลาชำระหนี้ การขยายวงเงินกู้ ลูกหนี้ที่ได้รับผลกระทบจนเป็น NPLs ขอให้พิจารณาชะลอการยึดทรัพย์ อีกทั้งการเปิดช่องทางให้ข่าวสารและ คำแนะนำเกี่ยวกับหนี้สินอย่าง โครงการหมอนี้เพื่อประชาชน ซึ่งนโยบายความช่วยเหลือเหล่านี้ผู้วิจัยต้องการทราบว่าลูกหนี้รายย่อยกลุ่มเป้าหมายของโครงการนี้ได้รับข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจ และความช่วยเหลือนี้ได้อย่างทั่วถึงหรือไม่ และสามารถช่วยเหลือภาระหนี้สินได้จริงหรือไม่

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

กิจดิพร สิทธิพันธุ์ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ ประชาชนทั่วไปที่อยู่ในกรุงเทพมหานครอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไป โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 150 ตัวอย่าง เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัย ใช้วิธีการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sample) ด้วยแบบสอบถาม (Questionnaire) วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาถึงการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล เช่น เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน และอาชีพ ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20 – 30 ปี สถานภาพโสด มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 10,001 – 15,000 บาท และประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลทางด้านระดับการศึกษา มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ด้านอาชีพ มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานคร ด้านกรอบระยะเวลาที่กำหนดและรูปแบบในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชน ปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ด้านความรู้ความเข้าใจด้านภาวะทางเศรษฐกิจ ด้านวัตถุประสงค์ในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล และด้านปัจจัยอื่นๆในเรื่องการวางแผนทางการเงินมีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ญาดา วัลยานนท์, ศนินันท์ สุวรรณหงส์ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการวางแผนทางการเงินเพื่อเตรียมการเกษียณอายุของข้าราชการและลูกจ้างสังกัดสำนักงานเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง ข้าราชการและลูกจ้างประจำสังกัดเขตสำนักงานเขตบางซื่อ กทม จำนวน 253 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล คือแบบสอบถามการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรม SPSS ด้วยค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการศึกษาพบว่า การวางแผนทางการเงินเพื่อเตรียมการเกษียณอายุ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษาสถานภาพในการทำงานและรายได้ต่อเดือน วิธีการออมและลงทุนมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเตรียมตัวด้านทรัพย์สินก่อนการเกษียณอายุ ปัจจัยด้านการออมและการลงทุนสัมพันธ์กับวิธีการออมและการลงทุนในหลักทรัพย์ ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญด้านความรู้ความเข้าใจและความเสี่ยงในระดับปานกลางโดยไม่เคยลงทุนในหลักทรัพย์มากที่สุด

ไอยรา ผ่านเมือง (2560) ได้ศึกษาเรื่อง การวางแผนและการจัดการทางการเงินของแม่เลี้ยงเดี่ยวที่มีการหย่าร้างในเขตกรุงเทพมหานคร งานวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการและอุปสรรคของการวางแผนและการจัดการทางการเงินของแม่เลี้ยงเดี่ยว ในเขตกรุงเทพมหานคร พร้อมทั้งนำเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหา ด้านการวางแผนการจัดการทางการเงินของแม่เลี้ยงเดี่ยว ด้วยวิธีการแนวปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenology) ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ แม่เลี้ยงเดี่ยวที่มีอายุ 30-40 ปี จำนวน 6 คนเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวที่เกิดจากการหย่าร้าง เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ผลการศึกษาพบว่า การศึกษาประสบการณ์การทำงาน และรายได้ที่ต่างกัน แต่ทุกคนมีการวางแผนและการจัดการทางการเงินตามความสามารถของตน โดยมีการประเมินฐานะทางการเงินของตนว่าเพียงพอต่อการใช้จ่ายและการเก็บออมหรือไม่ และตั้งเป้าหมายในชีวิตเพื่อเป็นแรงกระตุ้นในการออมจัดทำแผนการเงินเพื่อทำให้เป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ประสบความสำเร็จ แม่เลี้ยงเดี่ยว มีทักษะการบริหารจัดการการเงิน โดยเริ่มจากประเมินฐานะการเงินของตน เพื่อให้ทราบถึงสถานะการเงิน ค่าใช้จ่ายที่ต้องรับผิดชอบทั้งหมด และกำหนดเป้าหมายในชีวิตเพื่อให้มีจุดมุ่งหมายและเป็นแรงบันดาลใจในการเก็บออม แม่เลี้ยงเดี่ยวทำรายรับ-รายจ่าย โดยจดบันทึกและคำนวณค่าใช้จ่ายรวมในแต่ละวัน เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมค่าใช้จ่าย และสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้มีเงินเหลือเก็บ มีการหารายได้เสริมเพื่อให้มีรายรับเพิ่มขึ้นจากอาชีพหลักทำให้รายรับมากพอที่จะเลี้ยงดูบุตรและครอบครัว นอกจากนี้ยังมีการวางแผนซื้อสินทรัพย์ ซื้อประกันชีวิต ปัญหาและอุปสรรคที่แม่เลี้ยงเดี่ยวต้องเผชิญ คือ มีภาระที่เพิ่มขึ้นทั้งค่าใช้จ่ายส่วนตัว ค่าใช้จ่ายของบุตร ทำให้รายได้ไม่เพียงพอ ขาดทักษะเชิงลึกเกี่ยวกับการวางแผนการเงินที่เหมาะสม อีกทั้งแม่เลี้ยงเดี่ยวมีพฤติกรรมค่าใช้จ่ายกับสินค้าฟุ่มเฟือยให้กับตนเองและบุตร ด้านการแก้ไขปัญหา แม่เลี้ยงเดี่ยวศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินในยุคปัจจุบัน และตั้งเป้าหมายทางการเงินที่สามารถทำได้อย่างชัดเจนเพื่อความมั่นคงในอนาคต โดยมีการวางแผนในระยะสั้นและระยะยาวให้สอดคล้องกับรายรับของตน

สาริสรา ฤทธิมาร (2562) ได้ศึกษาเรื่อง วิจัยการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชากร ในเขตกรุงเทพมหานครกลุ่มประชากรในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 400 คนโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการทดสอบแบบ t-test แบบสถิติความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) หากพบความแตกต่างจะนำไปเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ LSD และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) ผลการศึกษาพบว่า ประชากรในเขตกรุงเทพมหานครมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงิน ในระดับความคิดเห็นปานกลาง และมีความคิดเห็นการวางแผนทางการเงิน

พบว่านักศึกษาที่มีเพศ ต่างกัน มีพฤติกรรม การวางแผนทางการเงิน แตกต่างกัน รายได้ต่อเดือน ต่างกัน จะทำให้มีความต้องการในการวางแผนทางการเงินที่แตกต่างกัน อาชีพต่างกันทำให้การวางแผนทางการเงินโดยรวมต่างกัน สถานภาพ ต่างกัน ทำให้การ วางแผนทางการเงินโดยรวมไม่ ต่างกัน

สุพัตรา จันทนะศิริ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารการเงินส่วนบุคคลของข้าราชการ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการเกษียณอายุราชการเมื่อสิ้น ปีงบประมาณ พ.ศ. 2562 มีวัตถุประสงค์ เพื่อ ศึกษาความรู้ ความเข้าใจ และการรับรู้ที่มีต่อการวางแผนทางการเงิน ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของข้าราชการ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เกษียณอายุราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. 2562 โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บ รวบรวมข้อมูล จากข้าราชการครูที่เกษียณอายุราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณพ.ศ. 2562 ในเขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 499 ราย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) นำเสนอด้วยค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้ ค่าสถิติ Chi-square ในการทดสอบสมมติฐาน ผลการศึกษาพบว่า ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่ม ตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีสถานภาพของครอบครัวสมรส จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อายุ การทำงานงานส่วนใหญ่ 16-25 ปี และรายได้เฉลี่ย 15,001-20,000 บาท มีความเห็นว่า ด้านปัจจัย อื่นๆ ซึ่งได้แก่ สถานการณ์ทางการเมืองของประเทศไทย วิธีในการดำเนินชีวิตของแต่ละคน กฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวกับการเงินและการลงทุน และสิทธิประโยชน์ทางภาษี มีอิทธิพลต่อ การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลมากที่สุด ส่วนใหญ่ทำการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลด้วย ตนเอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความคุ้มครองฐานะทางการเงิน และป้องกันไม่ให้เกิดภาระหนี้สินที่มาก เกินความสามารถในการชำระหนี้กรอบระยะเวลาที่กำหนดในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล เป็นระยะกลาง (ระยะเวลา 1 ถึง 5 ปี) มีรูปแบบ เน้นความมั่นคงทางการเงิน และบุคคลที่มีอิทธิพล ต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล คือครอบครัว และการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องการเงินส่วนบุคคล สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและปัจจัยอื่น ๆ มีอิทธิพลต่อ การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล

ปริญญา นุช บุตรน้ำ เพชร (2563) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลในช่วงสถานการณ์ COVID-19 ของประชากรในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ วิจัยครั้งนี้คือ ประชาชนทั่วไปที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็น เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่การแจกแจงความถี่และหาค่า ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐานใช้สถิติการทดสอบแบบ t-test

แบบสถิติความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) และสถิติการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) วิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาสถานะทางการเงินส่วนบุคคลในช่วงสถานการณ์ COVID -19 ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของประชากรในกรุงเทพมหานครที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคล เช่น เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน และอาชีพ ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคล ศึกษาทัศนคติต่อสถานการณ์ COVID -19 ที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคล ของประชากรในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า สถานะทางการเงินส่วนบุคคลในช่วงสถานการณ์ COVID -19 ของประชากรในกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวม อยู่ในระดับความสำคัญ มาก ด้านรายรับ/รายได้ ยังมีสถานะทางการเงินส่วนบุคคลในด้านรายรับ/รายได้ในระดับที่ดีเนื่องจากยังมีแหล่งรายได้หลักที่มีความมั่นคงและการกระตุ้นให้ ได้ทราบข้อ มูลข่าวสาร จากช่องทางออนไลน์มากขึ้น จะทำให้ มีการตระหนักถึงการรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้น หรือมีแนวคิดที่จะพัฒนาตนเองไปสู่การหารายได้เสริมจากแหล่งอื่น มากกว่า การมีรายได้หลักแค่ทางเดียว ด้านรายจ่าย/ค่าใช้จ่ายได้มีการวางแผนล่วงหน้าในการใช้จ่ายอย่างเป็นระบบและเหมาะสมกับรายได้ที่ได้รับ มีแนวคิดที่จะวางแผนการใช้จ่ายให้สอดคล้องกับรายได้ที่มี ด้านการออมและลงทุน ตัดสินใจในการลงทุนน้อยลง และหันไปวางแผนการออมที่ได้ผลตอบแทนที่แน่นอน ด้านหนี้สินมีการวางแผนการชำระหนี้สินที่มีอัตราดอกเบี้ยสูงและกำจัดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้และเลือกก่อหนี้สินด้วยความจำเป็น อยากให้เศรษฐกิจฟื้นฟูลงขึ้น ซึ่งมีผลเกี่ยวเนื่องกับดอกเบี้ยในการชำระหนี้ ประชากรในกรุงเทพมหานคร อยากให้เศรษฐกิจที่ถดถอย ซึ่งกระทบต่อการว่างงานและธุรกิจขนาดเล็กและกลาง รวมไปถึงอัตราเงินเฟ้อ และอัตราดอกเบี้ยในท้องตลาด ฯลฯ ฟื้นตัวโดยเร็ว รองลงมาอยากให้มีมาตรการความช่วยเหลือของภาครัฐ

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหนี้สินส่วนบุคคล

วนิสา โชคปลอด (2554) ได้ศึกษาเรื่อง การเป็นหนี้ในระบบของพนักงาน: กรณีศึกษานิกมสวนอุตสาหกรรมเครือสหพัฒน์ศรีราชา จังหวัดชลบุรี เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ โดยทำการศึกษาจากพนักงานกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงการเป็นหนี้ในระบบของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมและเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับปัจจัยด้านพฤติกรรม เพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขป้องกันการเป็นหนี้ในระบบของพนักงานผลการศึกษาพบว่า การก่อหนี้ในระบบของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมนั้น สาเหตุมาจากปัจจัยด้านพฤติกรรมมากกว่าปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ปัจจัยด้านพฤติกรรมในการไม่มีวินัยใช้เงินการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ปัจจัยด้านพฤติกรรมจากเหตุสุดวิสัย ความจำเป็นที่ไม่ได้คาดการณ์ล่วงหน้า ไม่ว่าจะเป็นการชำระค่าใช้จ่ายทางครอบครัว ค่ารักษาพยาบาล หรือความจำเป็นต่างๆของ

ครอบครัว และปัจจัยด้านพฤติกรรมจากการประกอบอาชีพ ในเรื่องของรายได้ที่ไม่แน่นอน ปัจจัยด้านพฤติกรรมที่ได้กล่าวมานี้เป็นตัวผลักดันให้พนักงานนั้นต้องการกู้เงินเพื่อที่จะนำไปใช้ในกรณีที่ต้องการ

พรภัทร อินทรวรพัฒน์,สิริรัตน์ เศษฐสมัน, และ ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล (2557) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการก่อหนี้สินของนักศึกษาปริญญาตรีในกรุงเทพมหานคร โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ จำนวน 5 แห่ง รวม 1,601 คน โดยใช้แบบจำลองสมการโครงสร้างเพื่อค้นหาปัจจัยเชิงสาเหตุ ที่มีอิทธิพลต่อการก่อหนี้สินนอกเหนือจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ในภาพรวมนักศึกษา ก่อหนี้สินจากอิทธิพลของรายได้คาดการณ์หลังสำเร็จการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ค่าครองชีพ ความคาดหวังในอัตราประโยชน์จากการศึกษาฯ พฤติกรรมแบบบริโภคนิยม ทักษะคิดต่อสถานะเศรษฐกิจ ความกดดันทางการเงิน รายได้ของครอบครัว ทักษะคิดเชิงบวกต่อการก่อหนี้สิน อำนาจซื้อของนักศึกษาทั้งทรัพย์สิน ปริมาณเงินออมโดยรวมและรายได้ต่อเดือน ตามลำดับ ขณะที่นักศึกษาจะก่อหนี้สินลดลงจากอิทธิพลของสมรรถนะตามหลักของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมากที่สุด รองลงมาคือ การเรียนรู้ทางการเงิน เงินออมต่อเดือน ความตระหนักในการออม และการบริหารจัดการทางการเงินของนักศึกษาตามลำดับ โดยปัจจัยเชิงสาเหตุเหล่านี้ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของปริมาณหนี้สินของนักศึกษาได้ร้อยละ 41 ($R^2 = 0.41, p < .05$)

ปรีชา วิทยากรณ์ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง กระบวนการแก้ไขปัญหาหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา มีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ เพื่อทราบมูลเหตุของปัญหาหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา คิดหาความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อมูลเหตุของปัญหาและการแก้ไขปัญหาหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา เปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีต่อมูลเหตุของปัญหาและการแก้ไขปัญหาหนี้สิน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ ค่ามัธยฐานและค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ และเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ จากตัวอย่าง ได้แก่ ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในกระบวนการแก้ไขปัญหาหนี้สิน จำนวน 385 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์เนื้อหา และ เปรียบเทียบความแตกต่างโดยทดสอบค่าที (t-test) ผลการศึกษาพบว่า การเกิดหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษามีมูลเหตุ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความต้องการ เป็นหนี้เพราะผ่อนชำระบ้านที่ดินอยู่อาศัย ต้องนำเงินไปใช้เพื่อการดำรงชีวิต 2) ด้านค่านิยม ได้แก่ ค่านิยมทางวิชาการ โดยเป็นหนี้เพราะการศึกษาต่อเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และเป็นหนี้จากการทำผลงานทางวิชาการเพื่อเลื่อนตำแหน่ง ค่านิยมทาง

เศรษฐกิจ และ ค่านิยมทางสังคม 3) ด้านพฤติกรรม ได้แก่ การกินอาหารนอกบ้านหรูหรา และนำเงินไปใช้จ่ายเกี่ยวกับอบายมุข ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีต่อมูลเหตุของปัญหาและการแก้ไขปัญหาหนี้สิน พบว่า ความคิดเห็นต่อมูลเหตุที่ก่อให้เกิดภาวะหนี้สินอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มูลเหตุที่ก่อให้เกิดภาวะหนี้สินมากที่สุด คือ ด้านความต้องการ รองลงมา คือ ด้านค่านิยม และด้านพฤติกรรม ความคิดเห็นต่อการแก้ไขปัญหาหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความคิดเห็นต่อแนวทางในการแก้ไขปัญหาหนี้สินมากที่สุดในด้านรายได้ รองลงมา คือ ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต และด้านหนี้สิน ผลการทดสอบความคิดเห็นต่อมูลเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาและการแก้ไขปัญหาภาวะหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาจำแนกตามเพศ พบว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็น ไม่แตกต่างกัน และผลการทดสอบความคิดเห็นต่อมูลเหตุที่ก่อให้เกิดปัญหาและการแก้ไขปัญหาภาวะหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาจำแนกตามวุฒิการศึกษา พบว่า ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี และระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็น ไม่แตกต่างกัน

กฤษ ปัทอง (2560) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางในการบริหารจัดการหนี้สิน โดยใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของข้าราชการ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาภาวะหนี้สินและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีภาวะหนี้สินของข้าราชการทหารกองบัญชาการกองทัพไทย ศึกษาความรู้ความเข้าใจปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยกลุ่มประชากร ข้าราชการทหารในกองบัญชาการกองทัพไทย ตั้งแต่ชั้นยศ สิบตรี - จ่าสิบเอก (พิเศษ) หรือเทียบเท่า ที่มีภาวะหนี้สิน จำนวน 400 ราย เครื่องมือที่ใช้ คือแบบสอบถาม (Questionnaire) การวิเคราะห์ข้อมูลคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Window ข้อมูลส่วนบุคคลและภาวะหนี้สินของข้าราชการกองบัญชาการกองทัพไทย วิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา แจกแจงความถี่ ร้อยละ วิเคราะห์ระดับความรู้และการใช้แนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการหนี้สิน วิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีภาวะหนี้สิน ผลการศึกษาพบว่าข้าราชการมีภาวะหนี้สินในระดับที่สูง แหล่งเงินกู้มีหลากหลายหลายสถาบันการเงินทั้งในระบบ และนอกระบบ ข้าราชการส่วนใหญ่มีความรู้ในของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นอย่างดี แต่ไม่ได้นำหลักปรัชญานั้นไปประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการหนี้สิน พบเพียงข้าราชการจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่สามารถนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการหนี้สิน เพิ่มรายรับ – ลดรายจ่ายสร้างความสมดุลได้เป็นอย่างดี

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อรายได้ รายจ่าย การออม หนี้สิน ปัจจัยที่กำหนดการตัดสินใจก่อนนี้ และความต้องการกู้ของครัวเรือน ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าหนี้ของครัวเรือนเกษตร ประกอบด้วย รายได้เงินสดของครัวเรือน ทรัพย์สินหรือความมั่งคั่งของครัวเรือน อายุของหัวหน้าครัวเรือน ระดับการศึกษาของหัวหน้า ครัวเรือน สถานภาพสมรสของหัวหน้าครัวเรือน สมาชิกครัวเรือนที่พึ่งพิง และภูมิภาคของ ครัวเรือน ปัจจัยที่มีอิทธิพลหรือกำหนดการเป็นหนี้ของครัวเรือนเกษตร มีจำนวน 7 ตัวแปร ได้แก่ ภูมิภาค เขตชลประทาน อายุของหัวหน้าครัวเรือน ระดับการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือน สถานภาพ สมรส จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่กำลังเรียนหนังสือ และจำนวนสมาชิกที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ที่ทำงานหารรายได้

เกวรินทร์ อุทัยคำเนนกิจ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการก่อหนี้ในช่วง สถานการณ์ COVID-19 ของบุคลากรเทศบาลเมืองบ้านบึง จังหวัดชลบุรี มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำนวนทั้งหมด 180 คน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านรายได้ ปัจจัยด้าน พฤติกรรมการใช้จ่าย และปัจจัยวิกฤตจาก COVID-19 ที่มีผลต่อการก่อหนี้ในช่วงสถานการณ์ COVID-19 ของบุคลากรเทศบาลเมืองบ้านบึง จังหวัดชลบุรีรวมทั้งวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อลักษณะ การก่อหนี้ในช่วงสถานการณ์ COVID-19 ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการก่อหนี้ในช่วง สถานการณ์ COVID-19 เกิดจากภาระค่าใช้จ่ายในครัวเรือนสูงกว่ารายได้ มีรายได้จากการทำงาน เพียงทางเดียวค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ที่พบจะเป็นค่าใช้จ่ายค่าอาหารและเครื่องดื่ม รองลงมาคือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะ และที่อยู่อาศัยนอกจากนั้นยังเกิดจากพฤติกรรมการบริโภคที่เกิน ความจำเป็น เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองและสมาชิกในครอบครัว จึงเกิดการเป็นหนี้ใน ระบบและนอกระบบ เพราะด้วยความไม่เพียงพอในพฤติกรรมการใช้จ่าย ไม่มีการวางแผนรายรับ- รายจ่าย ขาดการไตร่ตรองที่ดี จึงทำให้เกิดปัญหาหนี้สินได้ง่ายการเกิดปัญหาหนี้สินอยู่ที่ปัจจัยด้าน พฤติกรรมส่วนบุคคล การควบคุมตนเอง การวางแผนการใช้จ่ายที่ดี จะลดปัญหาการเกิดหนี้ได้

มรกต วงศ์อรินทร์ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทาง การศึกษา โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า สมุทรปราการ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาภาวะหนี้สิน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีภาวะหนี้สิน และผลกระทบจากการมีภาวะ หนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า สมุทรปราการ กลุ่มตัวอย่างเป็นข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา น้อมเกล้าสมุทรปราการ จำนวน 152 คน รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการ วิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบ สมมติฐานเพื่อหาความสัมพันธ์โดยใช้สถิติไคสแควร์ ผลการศึกษาพบว่าข้าราชการครูและบุคลากร

ทางการศึกษา โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้าสมุทรปราการ มีหนี้สินตั้งแต่ 500,000-1,000,000 บาท ขึ้นไป มากที่สุด ร้อยละ 63.2 โดยกู้ยืมจากสหกรณ์ออมทรัพย์ครูสมุทรปราการ จำกัด ร้อยละ 46.8 ข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาส่วนใหญ่ มีรายรับไม่เพียงพอกับรายจ่าย ร้อยละ 58.6 ด้านปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับภาวะหนี้สิน พบว่า ที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน สถานที่ในการรักษาพยาบาล รายจ่ายในการรักษาพยาบาลต่อเดือนของครอบครัว รายจ่ายสำหรับการผ่อนยานพาหนะการศึกษาเพิ่มเติมในระดับที่สูงขึ้น และความถี่ในการรับประทานอาหารนอกบ้าน มีความสัมพันธ์กับภาวะหนี้สินด้านจำนวนหนี้สินในปัจจุบัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า ที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน รายจ่ายสำหรับการผ่อนชำระหรือค่าเช่าเพื่อที่อยู่อาศัยต่อเดือน สถานที่ในการรักษาพยาบาล รายจ่ายในการรักษาพยาบาลต่อเดือนของครอบครัว รายจ่ายสำหรับการผ่อนยานพาหนะ และค่านิยมทางเศรษฐกิจ มีความสัมพันธ์กับภาวะหนี้สินด้านวงเงินในการผ่อนชำระหนี้สินเฉลี่ยต่อเดือน นอกจากนี้พบว่าภาวะหนี้สินได้ส่งผลกระทบต่อภาพรวมในระดับน้อย แต่อย่างไรก็ตาม ภาวะหนี้สินด้านจำนวนหนี้สินในปัจจุบัน และด้านวงเงินในการผ่อนชำระหนี้สินเฉลี่ยต่อเดือน มีความสัมพันธ์กับผลกระทบจากการมีภาวะหนี้สินด้านเศรษฐกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สาวินี เฟื่องธรรม และศิวฤทธิ์ สุนทรเสณี (2563) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดหนี้ค้างชำระสินเชื่อบริษัทประกันชีวิตของธนาคารออมสินเขตชัยภูมิ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดหนี้ค้างชำระสินเชื่อบริษัทประกันชีวิตของธนาคารออมสินเขตชัยภูมิ และศึกษาแนวทางแก้ไขควบคุมคุณภาพหนี้ค้างชำระไม่ให้เป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ โดยมีกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นลูกค้าที่ใช้บริการสินเชื่อบริษัทประกันชีวิตของธนาคารออมสินเขตชัยภูมิ โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 340 ชุด เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test การวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม มีผลต่อการเกิดหนี้ค้างชำระของธนาคารอยู่ในระดับมาก สาเหตุมาจากสภาวะเศรษฐกิจที่ซบเซา และการเปลี่ยนแปลงของนโยบายของรัฐบาล ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ การให้บริการของธนาคารและปัจจัยด้านพฤติกรรมผู้กู้ที่อยู่ในระดับปานกลาง สาเหตุจาก เงินงวดที่ผ่อนชำระสูง การก่อภาระหนี้เพิ่มขึ้น และขาดการวางแผนทางการเงิน แนวทางการแก้ไขปัญหา คือ การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ เป็นการแก้ไขปัญหาสำหรับลูกหนี้ที่มีการค้างชำระ เพื่อให้ธนาคารได้รับการชำระหนี้สูงสุด และลูกหนี้ได้รับการแก้ไขหนี้ที่เหมาะสม มีสภาพคล่องทางการเงินที่ดีขึ้นและมีความสามารถในการชำระหนี้ได้ในสภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน

พลอยปภัศ ไชยยานนท์ และวิจิตต์ศรี สงวนวงศ์ (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ สภาวะหนี้สินและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อหนี้ของสมาชิกสหกรณ์การเกษตร ในเขตภาคเหนือ ขนาดตัวอย่างในการวิจัยของสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในเขตภาคเหนือ จำนวน 400 ราย ผล การศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านค่านิยม/ทัศนคติ 7 ตัวแปร ได้แก่ การรู้จักการบริหารและ การวางแผน จัดการเงิน (รับ-จ่าย) ทำให้การก่อหนี้ลดลง ถ้าหากรายได้ในอนาคตเพิ่มขึ้นการใช้จ่ายในปัจจุบันก็ จะเพิ่มขึ้นเช่นกัน มีแรงจูงใจในการซื้อสินค้าผ่อนชำระมากยิ่งขึ้น การกั้มเงินทำให้ใช้จ่ายใช้สอย ได้ง่ายขึ้นตามที่ต้องการหรือในยามฉุกเฉิน และเมื่อค่าครองชีพสูงขึ้นสินค้ามีราคาแพงมากขึ้นมีผล ต่อการก่อหนี้มากขึ้น ด้านนโยบายการเมือง/รัฐบาล มีผลต่อการก่อหนี้ของสมาชิกสหกรณ์ และ ปัจจัยด้านความจำเป็นในการบริโภค/อุปโภคมี 2 ตัวแปร ได้แก่ ความสะดวกสบายในชีวิต ความ ต้องการปัจจัยสี่ สรุปคือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ และจำนวนสมาชิกใน ครัวเรือน มีความสัมพันธ์กับหนี้สินของสมาชิกสหกรณ์การเกษตร ในเขตภาคเหนือ

โดยงานวิจัยที่ทบทวนมาทั้งหมดที่เกี่ยวกับการวางแผนการเงินและการจัดการหนี้ส่วนบุคคล ระหว่างปี พ.ศ.2552 - พ.ศ. 2564
สรุปสาระสำคัญเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 2.3 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล ระหว่างปี พ.ศ. 2552 - พ.ศ. 2563

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
กิตติพร สิทธิพันธุ์ (2552)	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานคร	ตัวแปรอิสระ 1. ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล 2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงิน 2.1 การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร 2.2 ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล 2.3 ภาวะทางเศรษฐกิจ 2.4 ปัจจัยอื่นๆ <u>ตัวแปรตาม</u> การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานคร	ปัจจัยส่วนบุคคลทางด้านระดับการศึกษามีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานครในด้านกรอบระยะเวลาที่กำหนดและรูปแบบในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ด้านอาชีพ มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชนในกรุงเทพมหานครในด้านกรอบระยะเวลาที่กำหนดและรูปแบบในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชน ข้อมูลปัจจัย ปัจจัยด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านบุคคล ด้านภาวะทางเศรษฐกิจด้านวัตถุประสงค์ในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล และด้านปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
ญาดา วัลยานนท์ ศนินันท์ สุวรรณหงส์ (2556)	ปัจจัยที่มีผลต่อการวางแผนทางการเงินเพื่อเตรียมการเกษียณอายุของข้าราชการและลูกจ้างสังกัดสำนักงานเขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร	<u>ตัวแปรอิสระ</u> ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยการเตรียมด้านหลักทรัพย์ล่วงหน้าเกษียณอายุ ปัจจัยด้านการเตรียมตัวด้านการออมและการลงทุน <u>ตัวแปรตาม</u> รูปแบบการลงทุน ประเภทหลักทรัพย์ ระยะเวลาในการจัดสรรเงินทุน	การวางแผนทางการเงินเพื่อเตรียมการเกษียณอายุ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานภาพในการทำงานและรายได้ต่อเดือน วิธีการออมและลงทุนมีความสัมพันธ์กับปัจจัยการเตรียมตัวด้านหลักทรัพย์ล่วงหน้าการเกษียณอายุ ปัจจัยด้านการออมและการลงทุนสัมพันธ์กับวิธีการออมและการลงทุนในหลักทรัพย์ ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญด้านความรู้ความเข้าใจและความเสี่ยงในระดับปานกลางโดยไม่เคยลงทุนในหลักทรัพย์มากที่สุด

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
ไอยรา ผ่านเมือง (2560)	การวางแผนและการจัดการทางการเงินของแม่เลี้ยงเดี่ยวที่มีการหย่าร้างในเขตกรุงเทพมหานคร	<u>ตัวแปรอิสระ</u> ปัจจัยส่วนบุคคล <u>ตัวแปรตาม</u> การวางแผนและการจัดการทางการเงินของแม่เลี้ยงเดี่ยวที่มีการหย่าร้างในเขตกรุงเทพมหานคร	รายได้ที่ต่างกัน แต่ทุกคนมีการวางแผนและการจัดการทางการเงินตามความสามารถของตนแม่เลี้ยงเดี่ยว แม่เลี้ยงเดี่ยวทำรายรับ-รายจ่าย โดยจดบันทึกและคำนวณค่าใช้จ่ายรวมในแต่ละวัน เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรมการใช้จ่าย และสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้มีเงินเหลือเก็บ มีการหารายได้เสริมเพื่อให้มีรายรับเพิ่มขึ้นจากอาชีพหลักทำให้รายรับมากพอที่จะเลี้ยงดูบุตรและครอบครัวขาดทักษะเชิงลึกเกี่ยวกับการวางแผนการเงินที่เหมาะสม มีพฤติกรรมการใช้จ่ายกับสินค้าฟุ่มเฟือยให้กับตนเองและบุตร ด้านการแก้ไขปัญหา แม่เลี้ยงเดี่ยวศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินในยุคปัจจุบัน และตั้งเป้าหมายทางการเงินที่สามารถทำได้อย่างชัดเจนเพื่อความมั่นคงในอนาคต โดยมีการวางแผนในระยะสั้นและระยะยาวให้สอดคล้องกับรายรับของตน

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
สารีสา ฤทธิ มาร (2562)	วิจัยการวางแผน ทางการเงินส่วนบุคคล ของประชากร ในเขต กรุงเทพมหานครกลุ่ม ประชากรในเขต กรุงเทพมหานคร	<u>ตัวแปรอิสระ</u> ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยแวดล้อม <u>ตัวแปรตาม</u> วิจัยการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของ ประชากร ในเขตกรุงเทพมหานครกลุ่มประชากร ในเขตกรุงเทพมหานคร	ผลการศึกษาประชากรในเขตกรุงเทพมหานครมีความ คิดเห็นเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงิน ในระดับความ คิดเห็นปานกลาง และมีความคิดเห็นการวางแผนทาง การเงิน พบว่านักศึกษาที่มีเพศ ต่างกัน มีพฤติกรรมการ วางแผนทางการเงิน แตกต่างกัน รายได้ต่อเดือน ต่างกัน จะทำให้มีความต้องการในการวางแผนทางการเงินที่ แตกต่างกัน อาชีพต่างกันทำให้การ วางแผนทางการเงิน โดยรวมต่างกัน สถานภาพ ต่างกัน ทำให้การ วางแผน ทางการเงินโดยรวมไม่ต่างกัน

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
สุพัตรา จันทน ะศิริ (2562)	การบริหารการเงิน ส่วนบุคคลของ ข้าราชการสังกัด กระทรวงศึกษาธิการ เกษียณอายุราชการ เมื่อสิ้น ปีงบประมาณ พ.ศ. 2562	<u>ตัวแปรอิสระ</u> ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการ วางแผนทางการเงินส่วนบุคคล <u>ตัวแปรตาม</u> การบริหารการเงินส่วนบุคคล 1. ช่องทางในการจัดทำแผนทางการเงิน 2. วัตถุประสงค์ในการวางแผนทางการเงิน 3. กรอบระยะเวลาที่กำหนดในการวางแผน ทางการเงิน 4. รูปแบบในการวางแผนทาง การเงิน 5. บุคคลที่มีอิทธิพล	ด้านปัจจัยอื่นๆ ซึ่งได้แก่ สถานการณ์ทางการเมืองของ ประเทศไทย วิธีในการดำเนินชีวิตของแต่ละคน กฎหมาย และกฎระเบียบที่เกี่ยวกับการเงินและการลงทุน และสิทธิ ประโยชน์ทางภาษี มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงิน ส่วนบุคคลมากที่สุด ส่วนใหญ่ทำการวางแผนทางการเงิน เงินส่วนบุคคลด้วยตนเอง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ควบคุมดูแลฐานะทางการเงิน และป้องกันไม่ให้มีภาระ หนี้สินที่มากเกินไปเกินความสามารถในการชำระหนี้ ตาม กรอบระยะเวลาที่กำหนดในการวางแผนทางการเงินส่วน บุคคลเป็นระยะกลาง (ระยะเวลา 1 ถึง 5 ปี) มีรูปแบบคือ เน้นความมั่นคงทางการเงิน และบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการ วางแผนทางการเงินส่วนบุคคล คือครอบครัว และการ รับรู้ข้อมูลข่าวสาร ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการ วางแผนทางการเงินส่วนบุคคล สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ และปัจจัยอื่นๆที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วน บุคคล

ตารางที่ 2.3 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
ปริญญาชน บุตรน้ำเพชร (2563)	ปัจจัยที่มีผลต่อสถานะ ทางการเงินส่วนบุคคล ในช่วงสถานการณ์ COVID-19ของ ประชากรใน กรุงเทพมหานคร	ตัวแปรอิสระ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคล ตัวแปรตาม สถานะทางการเงินส่วนบุคคลในช่วงสถานการณ์ COVID - 19	ด้านรายรับ/รายได้ มีการจัดลำดับความสำคัญของ ค่าใช้จ่าย และจ่ายค่าใช้จ่ายที่มีความจำเป็นก่อน ได้รับข้อ มูลข่าวสาร จากช่องทางออนไลน์มากขึ้นทำให้ มีการ ตระหนักถึงการรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้น หรือมีแนวคิดที่ จะพัฒนาตนเอง ไปสู่การหารายได้เสริมจากแหล่งอื่น มากกว่า การมีรายได้หลักแค่ทางเดียว ด้านรายจ่าย/ ค่าใช้จ่ายได้มีการวางแผนล่วงหน้าในการใช้จ่ายอย่างเป็น ระบบและเหมาะสมกับรายได้ที่ได้รับ มีแนวคิดที่จะ วางแผนการใช้จ่ายให้สอดคล้องกับรายได้ที่มี ด้านการ ออมและลงทุน ตัดสินใจในการลงทุนน้อยลง และหันไป วางแผนการออมที่ได้ผลตอบแทนที่แน่นอน ด้านหนี้สิน มีการวางแผนการชำระหนี้สินที่มีอัตราดอกเบี้ยสูงและ กำจัดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้และเลือกก่อหนี้สินด้วย ความจำเป็น

ตารางที่ 2.4 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการหนี้ส่วนบุคคล ระหว่างปี พ.ศ. 2554 - พ.ศ. 2564

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
วนิดา โชค ปลอด (2554)	การเป็นหนี้นอก ระบบของพนักงาน: กรณีศึกษา นิคมสวน อุตสาหกรรมเครือ สหพัฒนศรีราชา จังหวัดชลบุรี	<u>ตัวแปรอิสระ</u> ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านพฤติกรรม <u>ตัวแปรตาม</u> การเป็นหนี้นอกระบบของพนักงานในโรงงาน อุตสาหกรรมเครือสหพัฒนศรีราชา จังหวัดชลบุรี	หนี้ในระบบของพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมนั้น มาจากปัจจัยด้านพฤติกรรมมากกว่าปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ปัจจัยด้านพฤติกรรมในการไม่มีวินัยใช้เงินการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ปัจจัยด้านพฤติกรรมจากเหตุสุดวิสัย ความจำเป็นที่ไม่ได้คาดการณ์ล่วงหน้า ไม่ว่าจะเป็นภาระ ค่าใช้จ่ายทางครอบครัว ค่ารักษาพยาบาล หรือความจำเป็น ต่างๆของครอบครัว และปัจจัยด้านพฤติกรรมจากการ ประกอบอาชีพ ในเรื่องของรายได้ที่ไม่แน่นอน ปัจจัยด้าน พฤติกรรมที่ได้กล่าวมานี้เป็นตัวผลักดันให้พนักงานนั้น ต้องการกู้เงินเพื่อที่จะนำไปใช้ในกรณีที่ต้องการใช้เงิน อย่างเร่งด่วน

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
พรภัทร อิน ทรวรพัฒน์,สิริ รัตน์ เศษฐสมน, และ ผ่องพรรณ ตรัยมงคลกุล (2557)	ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มี อิทธิพลต่อการก่อ หนี้สินของนักศึกษา ป ริ ญ ญา ต ร ี ไ น กรุงเทพมหานคร	<u>ตัวแปรอิสระ</u> 1. ด้านข้อมูลพื้นฐานและครอบครัว 2. ข้อมูลรายได้ รายจ่าย การออมและการก่อ หนี้สิน 3.ปัจจัยเกี่ยวกับทัศนคติในการก่อหนี้ 4.ปัจจัยด้านพฤติกรรมในการก่อหนี้ 5.ความรู้ความเข้าใจในทางการเงิน <u>ตัวแปรตาม</u> สาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการก่อหนี้สินของนักศึกษา ปริญญาตรีในกรุงเทพมหานคร	ในภาพรวมนักศึกษา ก่อหนี้สินจากอิทธิพลของรายได้ คาดการณ์หลังสำเร็จการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ค่า ครองชีพ ความคาดหวังในอัตราประโยชน์จากการศึกษาฯ พฤติกรรมแบบบริโภคนิยม ทัศนคติต่อสถานะเศรษฐกิจ ความกดดันทางการเงิน รายได้ของครอบครัว ทัศนคติเชิง บวกต่อการก่อหนี้สิน อำนาจซื้อของนักศึกษาทั้งทรัพย์สิน ปริมาณเงินออมโดยรวมและรายได้ต่อเดือน ตามลำดับ ขณะที่ นักศึกษาจะก่อหนี้สินลดลงจากอิทธิพลของ สมรรถนะตามหลักของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาก ที่สุด รองลงมาคือ การเรียนรู้ทางการเงิน เงินออมต่อเดือน ความตระหนักในการออม และการบริหารจัดการทางการเงิน ของนักศึกษาตามลำดับ

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
ปรีชา วิทยาภรณ์ (2559)	กระบวนการแก้ไข ปัญหาหนี้สินของ ข้าราชการครูและ บุคลากรทางการ ศึกษา	<u>ตัวแปรอิสระ</u> - วิเคราะห์ตัวแปรมูลเหตุของปัญหาหนี้สิน - วิเคราะห์ความคิดเห็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อมูลเหตุ ของปัญหาและการแก้ปัญหา หนี้สิน - วิเคราะห์ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็น <u>ตัวแปรตาม</u> กระบวนการแก้ไขปัญหาหนี้สินของข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา	การเกิดหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา มีมูลเหตุ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความต้องการ เป็นหนี้เพราะ ผ่อนชำระบ้านที่ดินอยู่อาศัย ต้องนำเงินไปใช้เพื่อการ ดำรงชีวิต 2) ด้านค่านิยม ได้แก่ ค่านิยมทางวิชาการโดยเป็น หนี้เพราะการศึกษาต่อเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และ ค่านิยมทาง เศรษฐกิจ และ ค่านิยมทางสังคม 3) ด้าน พฤติกรรม ได้แก่ การกินอาหารนอกบ้านหรูหรา และนำ เงินไปใช้จ่ายเกี่ยวข้องอบายมุข
กฤษ ปี่ทอง (2560)	เรื่อง แนวทางในการ บริหารจัดการหนี้สิน โดยใช้หลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียงของ ข้าราชการ	<u>ตัวแปรอิสระ</u> - ข้อมูลส่วนบุคคล - ภาวะหนี้สินของข้าราชการกองบัญชาการ <u>ตัวแปรตาม</u> แนวทางในการบริหารจัดการหนี้สิน โดยใช้หลัก ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของข้าราชการ	ข้าราชการมีภาวะหนี้สินในระดับที่สูง แหล่งเงินกู้มีหลากหลาย หลากหลายสถาบันการเงินทั้งในระบบ และนอกระบบ ข้าราชการส่วนใหญ่มีความรู้ในของปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียงเป็นอย่างดี พบเพียงข้าราชการจำนวนหนึ่งเท่านั้น ที่สามารถนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ ในการบริหารจัดการหนี้สิน เพิ่มรายรับ – ลดรายจ่ายสร้าง ความสมดุลได้เป็นอย่างดี

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
สำนักงาน เศรษฐกิจ การเกษตร (2561)	ศึกษาปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อรายได้ รายจ่าย การออม หนี้สิน ปัจจัยที่ กำหนดการตัดสินใจ ก่อนนี้ และความ ต้องการกู้ของ ครัวเรือน	<u>ตัวแปรต้น</u> ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม <u>ตัวแปรตาม</u> ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อรายได้ รายจ่าย การออม หนี้สิน ปัจจัยที่กำหนดการตัดสินใจก่อนนี้ และความต้องการกู้ของครัวเรือนเกษตร	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าหนี้ของ ครัวเรือนเกษตร ประกอบด้วย รายได้เงินสดของ ครัวเรือน ทรัพย์สินหรือความมั่งคั่งของครัวเรือน อายุ ของหัวหน้าครัวเรือน ระดับการศึกษาของหัวหน้า ครัวเรือน สถานภาพสมรสของหัวหน้าครัวเรือน สมาชิก ครัวเรือนที่พึ่งพิง และภูมิภาคของครัวเรือน ปัจจัยที่มี อิทธิพลหรือกำหนดการเป็นหนี้ของครัวเรือนเกษตร มี จำนวน 7 ตัวแปร ได้แก่ ภาค เขตชลประทาน อายุของ หัวหน้าครัวเรือน ระดับการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือน สถานภาพสมรส จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่กำลังเรียน หนังสือ และจำนวนสมาชิกที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไปที่ ทำงานหารายได้

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
เกวรินทร์ ฤกษ์ ดำเนินกิจ (2563)	ปัจจัยที่มีผลต่อการก่อ หนี้ในช่วงสถานการณ์ COVID-19 ของ บุคลากรเทศบาลเมือง บ้านบึง จังหวัดชลบุรี	<u>ตัวแปรอิสระ</u> - ข้อมูลส่วนบุคคล - ปัจจัยด้านพฤติกรรมการใช้จ่าย - ปัจจัยวิกฤตจาก COVID-19 <u>ตัวแปรตาม</u> ลักษณะการก่อหนี้ในช่วง สถานการณ์ COVID-19	ปัจจัยที่มีผลต่อการก่อหนี้ในช่วงสถานการณ์ COVID-19 เกิดจากภาระค่าใช้จ่ายในครัวเรือนสูงกว่ารายได้ มี รายได้จากการทำงานเพียงทางเดียวค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ที่ พบจะเป็นค่าใช้จ่ายค่าอาหารและเครื่องดื่ม รองลงมาคือ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะ และที่อยู่อาศัยนอกจากนั้น ยังเกิดจากพฤติกรรมกรบริโภคที่เกินความจำเป็น เพื่อ ตอบสนองความต้องการของตนเองและสมาชิกใน ครอบครัว จึงเกิดการเป็นหนี้ในระบบและนอกระบบ เพราะด้วยความไม่เพียงพอในพฤติกรรมกรใช้จ่าย ไม่มี การวางแผนรายรับ-รายจ่าย ขาดการไตร่ตรองที่ดี จึงทำ ให้เกิดปัญหาหนี้สินได้ง่ายกรเกิดปัญหาหนี้สินอยู่ที่ ปัจจัยด้านพฤติกรรมส่วนบุคคล การควบคุมตนเอง การ วางแผนการใช้จ่ายที่ดี จะลดปัญหาการเกิดหนี้ได้

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
มรกต วงศ์ อรินทร์ (2563)	ภาวะหนี้สินของ ข้าราชการครูและ บุคลากรทางการศึกษาโรงเรียน เตรียมอุดมศึกษาน้อม เกล้า สมุทรปราการ	<u>ตัวแปรอิสระ</u> ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีภาวะหนี้สิน <u>ตัวแปรตาม</u> ภาวะหนี้สินของข้าราชการครูและผลกระทบจาก การมีภาวะหนี้สิน บุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา น้อมเกล้า สมุทรปราการ และ	ด้านปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับภาวะหนี้สิน พบว่า ที่อยู่ อาศัยในปัจจุบัน สถานที่ในการรักษาพยาบาล รายจ่ายใน การรักษาพยาบาลต่อเดือนของครอบครัว รายจ่ายสำหรับ การผ่อนยานพาหนะการศึกษาเพิ่มเติมในระดับที่สูงขึ้น และความถี่ในการรับประทานอาหารนอกบ้าน มี ความสัมพันธ์กับภาวะหนี้สินด้านจำนวนหนี้สินใน ปัจจุบัน และพบว่า ที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน รายจ่ายสำหรับ ผ่อนชำระหรือค่าเช่าเพื่อที่อยู่อาศัยต่อเดือน รายจ่ายในการ รักษาพยาบาลต่อเดือนของครอบครัว รายจ่ายสำหรับการ ผ่อนยานพาหนะ และค่านิยมทางเศรษฐกิจ มี ความสัมพันธ์กับภาวะหนี้สินด้านวงเงินในการผ่อนชำระ หนี้สินเฉลี่ยต่อเดือน นอกจากนี้พบว่าภาวะหนี้สินได้ส่ง ผลกระทบต่อภาพรวมในระดับน้อย แต่อย่างไรก็ตาม ภาวะ หนี้สินด้านจำนวนหนี้สินในปัจจุบัน และด้านวงเงินใน การผ่อนชำระหนี้สินเฉลี่ยต่อเดือน มีความสัมพันธ์กับ ผลกระทบจากการมีภาวะหนี้สินด้านเศรษฐกิจ

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
สาวินี เพ็งธรรม, สิวฤทธิ์ สุนทร เสถียร (2563)	ปัจจัยที่มีผลต่อการ เกิดหนี้ค้างชำระ สินเชื่อธนาคาร ประชาชนของ ธนาคารออมสินเขต ชัยภูมิ	<u>ตัวแปรอิสระ</u> 1.ด้านข้อมูลส่วนบุคคลของลูกค้าหนี้ 2.ด้านข้อมูลลักษณะการกู้เงินของลูกค้าหนี้ 3.ด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม 4.ด้านผลิตภัณฑ์และการให้บริการของธนาคาร 5.ด้านพฤติกรรมผู้กู้ เกิดจากการก่อหนี้สินเพิ่มขึ้น ของลูกค้าหนี้ <u>ตัวแปรตาม</u> 1. ปัจจัยที่ก่อให้เกิดหนี้ค้างชำระสินเชื่อ 2. สาเหตุที่ก่อให้เกิดหนี้ค้างชำระสินเชื่อ 3. แนวทางการควบคุมคุณภาพหนี้และการแก้ไขปัญหา ปัญหาการเกิดหนี้ค้างชำระสินเชื่อ	ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม มีผลต่อการเกิดหนี้ ค้างชำระของธนาคารอยู่ในระดับมาก สาเหตุมาจาก สภาวะเศรษฐกิจที่ซบเซา และการเปลี่ยนแปลงของ นโยบายของรัฐบาล และปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์และการ ให้บริการของธนาคารและปัจจัยด้านพฤติกรรมผู้กู้อยู่ใน ระดับปานกลาง สาเหตุจาก เงินงวดที่ผ่อนชำระสูง การ ก่อภาระหนี้เพิ่มขึ้น และขาดการวางแผนทางการเงิน แนวทางการแก้ไขปัญหา คือ การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ เป็นการแก้ไขปัญหาสำหรับลูกหนี้ที่มีการค้างชำระ เพื่อให้ธนาคารได้รับการชำระหนี้สูงสุด และลูกหนี้ ได้รับการแก้ไขหนี้ที่เหมาะสม มีสภาพคล่องทางการเงิน ที่ดีขึ้นและมีความสามารถในการชำระหนี้ได้ใน สภาวะเศรษฐกิจในปัจจุบัน

ตารางที่ 2.4 (ต่อ)

ชื่อผู้วิจัย	ประเด็นการศึกษา	ตัวแปรการศึกษา	ผลการศึกษา
พลอยปภัศ ไชยยานนท์, วิจิตต์ศรี สงวนวงศ์ (2564)	การวิเคราะห์สภาวะหนี้สินและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อหนี้ของสมาชิกสหกรณ์การเกษตร ในเขตภาคเหนือ	<u>ตัวแปรอิสระ</u> - ปัจจัยส่วนบุคคล - ปัจจัยด้านสภาพเศรษฐกิจ - ปัจจัยการกู้ยืม <u>ตัวแปรตาม</u> สภาวะหนี้ของสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในเขตภาคเหนือ	การรู้จักบริหาร การวางแผนจัดการเงิน (รับ-จ่าย) ทำให้การก่อหนี้ลดลง ถ้าหากรายได้ในอนาคตเพิ่มขึ้นจะใช้จ่ายในปัจจุบันเพิ่มขึ้น สินค้าเงินผ่อนมีแรงจูงใจให้ซื้อสินค้ามากยิ่งขึ้น การกู้ยืมเงินทำให้ใช้จ่ายใช้สอยได้ง่ายขึ้นตามที่ต้องการหรือในยามฉุกเฉิน ค่าครองชีพสูงขึ้นสินค้ามีราคาแพงมากขึ้นมีผลต่อการก่อหนี้ นโยบายการเมือง/รัฐบาล มีผลต่อการก่อหนี้ปัจจัยส่วนบุคคล หัวหน้าครัวเรือนเกษตรที่มีสถานภาพสมรส มีโอกาสเป็นหนี้มากกว่าสถานภาพอื่น ๆ หัวหน้าครัวเรือนเพศชายมีโอกาสเป็นหนี้มากกว่าหัวหน้าครัวเรือนเพศหญิง ครัวเรือนเกษตรที่มีจำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้น 1 คน จะมีโอกาสที่จะเป็นหนี้เพิ่มขึ้น

ที่มา : จากการทบทวนวรรณกรรม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัย การสำรวจแนวทางในการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 มีวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

- 3.1 ประชากรและตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติ

3.1 ประชากรตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้คือ ประชากรคนวัยทำงานในเขตจังหวัดนนทบุรีทั้งหมดจำนวน 1,276,745 คน มีกลุ่มวัยทำงานที่มีอายุระหว่าง 18-60 ปี อยู่จำนวน 810,774 คน คิดเป็นร้อยละ 63.53 ของประชากรตามทะเบียนจังหวัดนนทบุรีทั้งหมด ซึ่งประกอบด้วยประชากรเพศชายจำนวน 374,550 คน และเพศหญิง 436,224 คน คิดเป็นร้อยละ 29.34 และ 34.17 ของประชากรตามทะเบียนจังหวัดนนทบุรีทั้งหมดตามลำดับ จำนวนประชากรจากการทะเบียน จำแนกตามอายุ เพศ ภาค และจังหวัด ปี พ.ศ. 2563

(สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2563)

3.1.2 การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ใช้สูตรคำนวณกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane (1973) ดังนี้

$$\text{จากสูตร} \quad n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

N = ขนาดของประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้ระดับความเชื่อมั่น 95% สัดส่วนความคลาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05 (Taro Yamane, 1967 อ้างถึงใน ชานินทร์ ศิลป์จารุ (2549) หน้า 47) เมื่อแทนค่าจะได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ} &= \frac{810,774}{1 + (810,774 \times 0.05^2)} \\ &= 399.80 \text{ ตัวอย่าง} \end{aligned}$$

ดังนั้นจากการคำนวณประชากรตัวอย่างจะเท่ากับ 400 ตัวอย่าง จากประชากรวัยทำงานช่วงอายุ 18-60 ปี ทั้งหมดในจังหวัดนนทบุรีและสำรวจแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ไว้ 5 % เพิ่มอีก 20 ตัวอย่าง ดังนั้นตัวอย่างที่ใช้ในวิจัยนี้เท่ากับ 420 ตัวอย่าง

3.1.3 วิธีสุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ใช้การสุ่มตัวอย่างโดยใช้ความน่าจะเป็น (Probability sampling) แบบการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) (อ้างถึง บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2540) ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ หน้า157) เนื่องจากประชากรที่อยู่อาศัยในจังหวัดนนทบุรีมีจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงเลือกประชากรกลุ่มวัยทำงานที่มีหนี้สินในจังหวัด นนทบุรี ที่มีอายุระหว่าง 18-60 ปี

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

3.2.1 แบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม (Questionnaires) เก็บรวบรวมจากกลุ่มตัวอย่าง คือแบบสอบถามที่แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ จำนวนสมาชิกในครอบครัว การมีหนี้สิน เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะปลายปิด มีคำตอบให้เลือก ให้เลือกเพียงคำตอบเดียว จำนวน 8 ข้อ

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินของกลุ่มคนวัยทำงาน ได้แก่ สถาบันการเงินที่มีหนี้สิน ประเภทของสินเชื่อที่มีหรือถืออยู่ในครัวเรือน อัตราดอกเบี้ย ระยะเวลาในการชำระหนี้ เป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะปลายปิด มีคำตอบให้เลือก ให้เลือกเพียงคำตอบเดียว และแบบสอบถามแบบปิดที่สามารถเลือกได้มากกว่า 1 คำตอบ จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาลเป็นแบบแสดงความคิดเห็นต่อนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาล เป็นแบบมาตราวัด

ประเมินค่า (Rating Scale) โดยใช้วิธี Likert Scale 5 ระดับ ซึ่งเป็นระดับการวัดข้อมูลประเภท
อันตรภาคชั้น (Interval Scale) จำนวน 6 ข้อ ซึ่งมีการให้คะแนน ดังนี้

- ระดับคะแนน 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- ระดับคะแนน 4 หมายถึง เห็นด้วย
- ระดับคะแนน 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- ระดับคะแนน 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
- ระดับคะแนน 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ในการแปลค่าเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม กำหนดช่วงคะแนนระดับชั้น เท่ากับ 5 ชั้น
ดังนั้น ความกว้างของอันตรภาคชั้น = คะแนนสูงสุด - คะแนนต่ำสุด = $(5 - 1) = 0.8$ (ชัชวาลย์
เรื่องประพันธ์, 2543, หน้า 30) ดังนี้

- คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ค่าอยู่ในระดับมากที่สุด
- คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ค่าอยู่ในระดับมาก
- คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง ค่าอยู่ในระดับปานกลาง
- คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง ค่าอยู่ในระดับน้อย
- คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง ค่าอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาด โควิด
-19 แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ประกอบไปด้วย ด้านการวางแผนชำระหนี้สิน จำนวน 3 ข้อ ด้านการ
จัดการรายได้ จำนวน 3 ข้อ ด้านการควบคุมค่าใช้จ่าย จำนวน 3 ข้อ เป็นแบบมาตราวัดประเมินค่า
(Rating Scale) โดยใช้วิธี Likert Scale 5 ระดับ ซึ่งเป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น
(Interval Scale) จำนวน 9 ข้อ ซึ่งมีการให้คะแนน ดังนี้

- ระดับคะแนน 5 หมายถึง เห็นด้วยมากที่สุด
- ระดับคะแนน 4 หมายถึง เห็นด้วย
- ระดับคะแนน 3 หมายถึง ไม่แน่ใจ
- ระดับคะแนน 2 หมายถึง เห็นด้วยน้อย
- ระดับคะแนน 1 หมายถึง ไม่เห็นด้วย

ในการแปลค่าเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม กำหนดช่วงคะแนนระดับชั้น เท่ากับ 5 ชั้น ดังนี้
ความกว้างของอันตรภาคชั้น = คะแนนสูงสุด - คะแนนต่ำสุด = $(5 - 1) = 0.8$ (ชัชวาลย์ เรื่อง
ประพันธ์, 2543, หน้า 30) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ค่าอยู่ในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ค่าอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง ค่าอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง ค่าอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง ค่าอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.2.2 การสร้างและทดสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

3.2.2.1 ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Validity) โดยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไป
ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความครอบคลุมของเนื้อหา
ที่ต้องการศึกษา

3.2.2.2 ความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทำการทดสอบ
(Pilot test) จำนวน 30 ชุด กับกลุ่มตัวอย่างคนวัยทำงานอายุระหว่าง 18-60 ปี ที่อาศัยอยู่ใน จังหวัด
นนทบุรี เพื่อตรวจสอบว่าคำถามสามารถสื่อความหมายตรงตามความต้องการและมีความเหมาะสม
หรือไม่ จากนั้นจึงนำมาทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปการ
ทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's
Alpha Method) (Cronbach,1951)

3.3 วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามจาก Google form ส่งผ่านช่องทางออนไลน์
Facebook Line ส่งไปยังกลุ่มประชากรที่กำหนดไว้ จำนวน 400 ตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย
ได้เก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.3.1 ผู้วิจัยทำการสุ่มตัวอย่างโดยอาศัยความน่าจะเป็น (Probability sampling) เลือกใช้การ
สุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) เป็นกลุ่มวัยทำงาน อายุ 18-60 ปี พักอาศัยอยู่ใน
จังหวัดนนทบุรี

3.3.2 ส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างโดยให้กรอกแบบสอบถามผ่าน Google form

3.3.3 เมื่อตอบแบบสอบถามเสร็จสิ้น ข้อมูลจะถูกบันทึกไว้ใน Google form เมื่อจำนวนผู้ตอบ
แบบสอบถามครบจำนวนแล้วผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาทำการตรวจสอบความถูกต้อง
และความครบถ้วนของแบบสอบถามทุกฉบับด้วยตนเอง เพื่อนำไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติ

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

3.4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา

ข้อมูลตัวแปรทั้งหมด ประกอบด้วยตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สิน และปัจจัยเกี่ยวกับการช่วยเหลือของรัฐบาล รวมทั้งตัวแปรตาม แนวทางการจัดการหนี้สิน ในช่วงโรคระบาด โควิด – 19 จะถูกนำมาวิเคราะห์เพื่อคุณลักษณะของตัวแปรตามการให้ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้วยสถิติที่ใช้ คือการแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติขั้นสูง

เป็นการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานงานวิจัยที่ตั้งไว้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน สถิติที่ใช้ทดสอบ คือ สถิติการทดสอบแบบ t – test สถิติความแปรปรวนทางเดียว (One–Way ANOVA) หากพบความแตกต่างจะนำไปสู่การเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธี Multiple Comparisons (LSD)

สมมติฐานที่ 2 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินประกอบด้วย อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้ ยอดชำระหนี้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน สถิติที่ใช้ทดสอบ คือ สถิติการทดสอบแบบ t – test สถิติความแปรปรวนทางเดียว (One–Way ANOVA) หากพบความแตกต่างจะนำไปสู่การเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธี Multiple Comparisons (LSD)

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี สถิติที่ใช้ทดสอบเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม คือ สถิติการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) ทั้งนี้ค่าสหสัมพันธ์ โดยทั่วไปอาจใช้เกณฑ์ดังนี้ (Hinkle, 1998 p.118)

ค่า (r) ระดับของความสัมพันธ์

0.90 - 1.00 มีความสัมพันธ์กันสูงมาก

0.70 - 0.90 มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

0.50 - 0.70 มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง

0.30 - 0.50 มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

0.00 - 0.30 มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

เครื่องหมาย (+, --) หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์ โดย

เครื่องหมาย + (บวก) หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางเดียวกัน (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง อีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)

เครื่องหมาย - (ลบ) หมายถึง การมีความสัมพันธ์กันไปในทิศทางตรงกันข้าม (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูงตัวแปรอีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำ)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษา เรื่องการสำรวจแนวทางการจัดการหนี้สินของ
คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ. 2563-2564 จากผู้ตอบ
แบบสอบถาม 400 คน ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ระดับความผิดพลาดที่รับได้ไม่เกิน ร้อยละ
5 โดยผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 482 คน
และคัดกรอง จากคำถามที่ว่า “มีภาระหนี้สินหรือไม่” ถ้าหากแบบสอบถามใดตอบว่า “ไม่มี ” จะ
นำออกไป ซึ่งแบบสอบถามที่ตอบว่า “ไม่มี” จำนวน 82 ตัวอย่าง ดังนั้นแบบสอบถามที่สมบูรณ์
คงเหลือจำนวน 400 ตัวอย่าง ทั้งนี้ แบบสอบถามที่นำมาใช้เก็บข้อมูลได้ผ่านการตรวจสอบความ
ถูกต้องและความครอบคลุมของเนื้อหาที่ต้องการศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว และผ่านการทดสอบ
ความเชื่อมั่นทางสถิติด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ผลการทดสอบมีค่าอัลฟาเท่ากับ
0.92 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ 0.70 ที่หลักของครอนบาคกำหนด แสดงว่าเป็นแบบสอบถามที่น่าเชื่อถือ
ในการเก็บข้อมูล (Cronbach,1951) จากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์เชิงสถิติ ผลการวิเคราะห์
สามารถแบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้วยสถิติเชิงพรรณนา
- 4.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยสถิติเชิงพรรณนา
- 4.3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับปัจจัยการช่วยเหลือของรัฐบาลของผู้ตอบ
แบบสอบถามด้วยสถิติเชิงพรรณนา
- 4.4 ผลการวิเคราะห์การวางแผนหนี้สินด้วยสถิติเชิงพรรณนา
- 4.5 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติเชิงอนุมาน

4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยสถิติเชิงพรรณนา

จากการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่เก็บข้อมูล ด้วยสถิติเชิง
พรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ จำนวน ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ เป็นการสำรวจปัจจัยส่วน
บุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ สถานะภาพ ระดับการศึกษา รายได้ อาชีพ
จำนวนสมาชิกในครอบครัว มีผลวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	107	26.75
หญิง	293	73.25
รวม	400	100

จากตาราง 4.1 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 293 คน คิดเป็น ร้อยละ 73.25 และเพศชาย จำนวน 107 คน คิดเป็น ร้อยละ 26.75 ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตารางที่ 4.2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามช่วงอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
18-25 ปี	86	21.50
26-33 ปี	131	32.75
34-41 ปี	106	26.50
42-49 ปี	41	10.25
50 ปีขึ้นไป	36	9.00
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.2 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มี ช่วงอายุระหว่าง 26-33 ปี จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 32.75 รองลงมาคือ ช่วงอายุระหว่าง 34-41 ปี จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 26.50 ช่วงอายุระหว่าง 18-25 ปี จำนวน 86คน คิดเป็นร้อยละ 21.50 ช่วงอายุระหว่าง 42-49 ปี จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.25 และ อายุ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 36คน คิดเป็นร้อยละ 9.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพ

สถานะ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โสด	206	51.50
สมรส	113	28.25
อยู่อย่างนั้นสามีกรรยา แต่ยังไม่จัด	64	16.00
ทะเบียนสมรส		
หย่าร้าง	17	4.25
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.3 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพ โสด จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 51.50 รองลงมา คือ สมรส จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.25 อยู่อย่างนั้นสามีกรรยา แต่ยังไม่จัดทะเบียนสมรส จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16 และ หย่าร้าง จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	111	27.75
ปริญญาตรี	232	58.00
สูงกว่าปริญญาตรี	57	14.25
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.4 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา ปริญญาตรี จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 58.00 รองลงมาคือ ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.75 และสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 57 คิดเป็นร้อยละ 14.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน

รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	33	8.25
10,001 – 15,000 บาท	85	21.25
15,000 – 20,000 บาท	80	20.00
20,001 -30,000 บาท	75	18.75
30,000 ขึ้นไป	127	31.75
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.5 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนที่ 30,000 ขึ้นไป จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 31.75 รองลงมา คือ รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 10,001 – 15,000 บาท จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.25 รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 15,000 – 20,000 บาท จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 20,001 - 30,000 บาท จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.75 และ รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ว่างงาน	23	5.75
ข้าราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	69	17.25
อาชีพอิสระ/ฟรีแลนซ์	48	12.00
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	37	9.25
พนักงานบริษัท	223	55.75
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.6 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัท จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 55.75 รองลงมา คือ อาชีพข้าราชการ รัฐวิสาหกิจ

จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.25 อาชีพอิสระ ฟรีแลนซ์ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00 ประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.25 และว่างงาน จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.75 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามจำนวนสมาชิกในครอบครัว

จำนวนสมาชิกครอบครัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1-2 คน	94	23.50
3-4 คน	197	49.25
5-6 คน	74	18.50
6 คนขึ้นไป	35	8.75
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.7 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 3-4 คน จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.25 รองลงมาคือ สมาชิกในครอบครัว 1-2 คน จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.50 สมาชิกในครอบครัว 5-6 คน จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 18.50 และ สมาชิกในครอบครัว 6 คนขึ้นไปจำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.75 ตามลำดับ

4.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยสถิติเชิงพรรณนา

จากการวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ประกอบด้วย สถาบันการเงินที่มีหนี้สิน ประเภทของสินเชื่อที่มีหรือ ถืออยู่ในครัวเรือน อัตราดอกเบี้ย ระยะเวลาในการชำระหนี้ มีผลวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถาบันสินเชื่อที่ใช้บริการ

สถาบันสินเชื่อ	จำนวน (ที่เลือก)	ร้อยละ
สถาบันการเงินของรัฐ	178	34.30
สถาบันการเงินเอกชน	284	54.72
เงินกู้นอกระบบ	57	10.98
รวม	519	100

จากตารางที่ 4.8 ผู้ตอบแบบสอบถามอาจมีการใช้บริการสินเชื่อมากกว่าหนึ่งสถาบัน ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการใช้บริการจาก สถาบันการเงินเอกชน จำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 54.72 รองลงมา คือ สถาบันการเงินของรัฐ จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 34.30 และ เงินกู้นอกระบบ จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 10.98 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอัตราการชำระดอกเบี้ยต่อปี สูงสุด

อัตราดอกเบี้ย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
0.00 % - 1.00 %	49	12.25
1.01 % - 2.00 %	63	15.75
2.01 % - 5.00 %	142	35.50
5.01% - 10%	63	15.75
10 % ขึ้นไป	83	20.75
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.9 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอัตราการชำระดอกเบี้ย 2.01 % - 5.00 % ต่อปี จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 35.50 รองลงมาคือ อัตราการชำระดอกเบี้ย 10 % ปีขึ้นไป จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 20.75 อัตราการชำระดอกเบี้ย 5.01% - 10% จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.75 อัตราการชำระดอกเบี้ย 1.01 % - 2.00 % จำนวน 63 คน คิด

เป็นร้อยละ 15.75 และ อัตราการชำระดอกเบี้ย 0.00 % - 1.00 % จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.25 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามประเภทสินเชื่อที่มี

ประเภทสินเชื่อ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บัตรเครดิต	244	34.22
สินเชื่อส่วนบุคคล	130	18.23
สินเชื่อเพื่อเช่าซื้อรถ	126	17.67
สินเชื่อที่อยู่อาศัย	141	19.78
อื่นๆ	72	10.10
รวม	713	100

จากตารางที่ 4.10 ผู้ตอบแบบสอบถามอาจมีการใช้สินเชื่อมากกว่าหนึ่งประเภท ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสินเชื่อบัตรเครดิต จำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 34.22 รองลงมา คือ สินเชื่อที่อยู่อาศัย จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 19.8 สินเชื่อส่วนบุคคล จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2 สินเชื่อเพื่อเช่าซื้อรถ จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 17.7 และ สินเชื่ออื่นๆ จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามระยะเวลาจ่ายชำระหนี้สูงสุด

ระยะเวลาจ่ายชำระหนี้สูงสุด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เกิน 1 ปี	48	12.00
1 – 3 ปี	60	15.00
3 – 5 ปี	72	18.00
5- 10 ปี	73	18.25
10 ปีขึ้นไป	147	36.75
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.11 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระยะเวลาจ่ายชำระหนี้สูงสุดที่ 10 ปีขึ้นไปจำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.75 รองลงมา คือ ระยะเวลา 5- 10 ปี จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.25 ระยะเวลา 3 – 5 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.00 ระยะเวลา 1 – 3 ปี จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00 และระยะเวลา ไม่เกิน 1 ปี จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00

ตารางที่ 4.12 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามยอดการชำระหนี้ต่อเดือนของครัวเรือน

ยอดชำระหนี้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5,000 บาท	63	15.75
5,001 – 10,000 บาท	110	27.50
10,001 – 20,000 บาท	114	28.50
20,001 – 30,000 บาท	62	15.50
30,000 บาทขึ้นไป	51	12.75
รวม	400	100

จากตารางที่ 4.12 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มี ยอดการชำระหนี้ต่อเดือนที่ 10,001 – 20,000 บาท จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 รองลงมา คือ ยอดการชำระหนี้ 5,000 – 10,000 บาท จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 ยอดการชำระหนี้ ต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.75 ยอดการชำระหนี้ 20,001 – 30,000 บาท จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 15.50 และ ยอดการชำระหนี้ 30,000 บาทขึ้นไป จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 12.75 ตามลำดับ

4.3 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาลของผู้ตอบแบบสอบถามด้วยสถิติเชิงพรรณนา

จากการวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาลสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การแสดงความคิดเห็นต่อนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาล ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาล

ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาล	Mean	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. การรับรู้ข่าวสารนโยบาย	3.69	1.08	มาก
2. สามารถเข้าใจในจุดประสงค์ของนโยบาย	3.29	1.04	ปานกลาง
3. มาตรการลดภาระหนี้สินช่วยเหลือได้จริง	2.89	1.15	ปานกลาง
4. มาตรการช่วยเหลือด้านหนี้สินช่วยให้คุณจัดแผนหนี้สินได้ดีขึ้น	2.90	1.15	ปานกลาง
5. มาตรการของรัฐช่วยเหลือภาระหนี้ ประชาชนได้รับทั่วถึง	2.63	1.18	ปานกลาง
รวม	3.08	1.12	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามตอบว่า “เห็นด้วยปานกลาง” มีค่าเฉลี่ยที่ 3.08 เมื่อพิจารณาตามข้อแล้ว ค่าเฉลี่ยสูงสุดที่ การรับรู้ข่าวสารนโยบาย มีค่าเฉลี่ย 3.69 รองลงมา คือ ความสามารถเข้าใจในจุดประสงค์ของนโยบาย มีค่าเฉลี่ย 3.29 มาตรการช่วยเหลือด้านหนี้สินช่วยให้คุณจัดแผนหนี้สินได้ดีขึ้น มีค่าเฉลี่ย 2.90 มาตรการลดภาระหนี้สินช่วยเหลือได้จริง มีค่าเฉลี่ย 2.89 และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มาตรการของรัฐช่วยเหลือภาระหนี้ ประชาชนได้รับทั่วถึง มีค่าเฉลี่ย 2.63

4.4 ผลการวิเคราะห์การวางแผนหนี้สินด้วยสถิติเชิงพรรณนา

จากการวิเคราะห์การวางแผนหนี้สินด้วยสถิติเชิงพรรณนา(Descriptive statistics) ได้แก่ ด้านการวางแผนชำระหนี้สิน ด้านการจัดการรายได้ ด้านการควบคุมค่าใช้จ่าย ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาด โควิด – 19 ด้านการวางแผนชำระหนี้สิน

ด้านการวางแผนชำระหนี้สิน	Mean	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. มีการวางแผนชำระหนี้ได้อย่างเหมาะสมในแต่ละเดือน	3.71	0.99	มาก
2. มีวินัยในการชำระหนี้เป็นอย่างดี	4.07	0.93	มาก
3. การจะเจรจาขอผ่อนผันกับเจ้าหนี้ หากไม่สามารถชำระหนี้	3.91	1.00	มาก
รวม	3.90	0.98	มาก

จากตารางที่ 4.14 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม “เห็นด้วยมาก” มีค่าเฉลี่ยที่ 3.90 เมื่อพิจารณาตามข้อแล้ว ค่าเฉลี่ยสูงสุดที่ มีวินัยในการชำระหนี้เป็นอย่างดี มีค่าเฉลี่ย 4.07 รองลงมา คือ การจะเจรจาขอผ่อนผันกับเจ้าหนี้ หากไม่สามารถชำระหนี้ มีค่าเฉลี่ย 3.91 และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการวางแผนชำระหนี้ได้อย่างเหมาะสมในแต่ละเดือน มีค่าเฉลี่ย 3.71

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาด โควิด – 19 ด้านการจัดการรายได้

ด้านการจัดการรายได้	Mean	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. มีรายได้จากอาชีพหลักเพียงพอต่อการชำระหนี้	3.36	1.19	ปานกลาง
2. มีอาชีพเสริมเพื่อเพิ่มรายได้ จากรายได้หลัก	2.87	1.30	ปานกลาง
3. มีเงินเหลือพอที่สามารถนำไปลงทุนให้ได้กำไรเกิดรายได้เพิ่ม	2.81	1.24	ปานกลาง
รวม	3.01	1.25	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.15 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม “เห็นด้วยปานกลาง” มีค่าเฉลี่ยที่ 3.01 เมื่อพิจารณาตามข้อแล้ว ค่าเฉลี่ยสูงสุดที่ มีรายได้จากอาชีพหลักเพียงพอต่อการชำระ

หนี้ มีค่าเฉลี่ย 3.36 รองลงมาคือ มีอาชีพเสริมเพื่อเพิ่มรายได้ จากรายได้หลัก มีค่าเฉลี่ย 2.87 และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีเงินเหลือพอที่สามารถนำไปลงทุนให้ได้กำไรเกิดรายได้เพิ่ม 2.81

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาดโควิด – 19 ด้านการควบคุมค่าใช้จ่าย

ด้านการควบคุมค่าใช้จ่าย	Mean	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. มีการวางแผนค่าใช้จ่ายใหม่จากเดิม จากผลกระทบโรคระบาดโควิด-19	3.63	1.00	มาก
2. มีการจัดลำดับความสำคัญของค่าใช้จ่าย และจ่ายค่าใช้จ่ายที่มีความจำเป็นก่อน	3.93	0.91	มาก
3. สามารถลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นจากเดิมลงได้ในช่วงที่เกิดโรคระบาดโควิด -19	3.63	1.05	มาก
รวม	3.73	0.99	มาก

จากตารางที่ 4.16 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถาม “เห็นด้วยมาก” มีค่าเฉลี่ยที่ 3.73 เมื่อพิจารณาตามข้อแล้ว ค่าเฉลี่ยสูงสุดที่ มีการจัดลำดับความสำคัญของค่าใช้จ่าย และจ่ายค่าใช้จ่ายที่มีความจำเป็นก่อน มีค่าเฉลี่ย 3.93 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการวางแผนค่าใช้จ่ายใหม่จากเดิม จากผลกระทบโรคระบาดโควิด-19 และ สามารถลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นจากเดิมลงได้ในช่วงที่เกิดโรคระบาดโควิด -19 มีค่าเฉลี่ยที่เท่ากันที่ 3.63

4.5 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติเชิงอนุมาน

การวิเคราะห์ทดสอบสมมติฐานการวิจัย สํารวจแนวทางการจัดการหนี้สินของคณวิทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 มีสมมติฐานงานวิจัยดังนี้

สมมติฐานที่ 1 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ ที่แตกต่างกัน มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

H_0 : เพศที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 ไม่แตกต่างกัน

H_a : เพศที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.17 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามเพศ

ปัจจัยการวางแผน หนี้สิน	ชาย		หญิง		T-test	Sig.	ผลทดสอบ สมมติฐาน
	\bar{X}	SD.	\bar{X}	SD.			
ด้านวางแผน หนี้สิน	3.91	0.76	3.89	0.77	0.25	0.80	ไม่แตกต่างกัน
ด้านวางแผนรายได้	3.10	1.04	2.98	1.04	1.00	0.32	ไม่แตกต่างกัน
ด้านวางแผน ค่าใช้จ่าย	3.71	0.80	3.73	0.84	-0.23	0.82	ไม่แตกต่างกัน
รวม	3.57	0.72	3.54	0.74	0.47	0.64	ไม่แตกต่างกัน

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.17 ผลการศึกษาพบว่า ผลการทดสอบความแตกต่างของ เพศกับแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test พบว่าภาพรวมมีค่า Sig. เท่ากับ 0.64 ดังนั้น ขอมรับ H_0 หมายความว่า เพศที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุ ที่แตกต่างกัน มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

H_0 : อายุที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 ไม่แตกต่างกัน

H_a : อายุที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.18 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามอายุ

อายุ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.	ผลทดสอบสมมติฐาน
1. ด้านวางแผนหนี้สิน	ระหว่างกลุ่ม	2.99	4	0.75	1.28	0.28	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	231.19	395	0.59			
	รวม	234.17	399				
2. ด้านวางแผนรายได้	ระหว่างกลุ่ม	16.92	4	4.23	4.02	0.00*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	415.59	395	1.05			
	รวม	432.51	399				
3. ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	1.69	4	0.42	0.61	0.66	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	274.19	395	0.69			
	รวม	275.88	399				
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4.81	4	1.20	2.28	0.06	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	208.45	395	0.53			
	รวม	213.27	399				

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.18 ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามอายุ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ภาพรวมมีค่า Sig. เท่ากับ 0.06 ขอมรับ H_a : อายุที่แตกต่างกัน

มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหากพิจารณาทางด้าน พบว่า แตกต่างกันในด้านวางแผนรายได้ ค่า Sig. เท่ากับ 0.00

ตารางที่ 4.19 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามอายุ ด้านวางแผนรายได้

อายุ	Mean	อายุ				50 ปีขึ้นไป
		18-25 ปี	26-33 ปี	34-41 ปี	42-49 ปี	
18-25 ปี	3.31	-	-0.23	-0.52*	-0.59*	-0.27
26-33 ปี	3.08		-	-0.28*	-0.36*	-0.04
34-41 ปี	2.79			-	-0.08	0.24
42-49 ปี	2.72				-	0.32
50 ปีขึ้นไป	3.04					-

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามอายุ ด้านวางแผนรายได้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 เมื่อเปรียบเทียบ ความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) คนวัยทำงาน อายุระหว่าง 18-25 ปีและ อายุระหว่าง 26-33 ปี มีระดับการวางแผนรายได้ มากกว่า คนวัยทำงาน อายุระหว่าง 34-41 ปี และคนวัยทำงาน อายุระหว่าง 42-49 ปี

สมมติฐานที่ 1.3 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานภาพ ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

H₀: สถานภาพที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 ไม่แตกต่างกัน

H_a: สถานภาพที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.20 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.	ผลทดสอบสมมติฐาน
1. ด้านวางแผนหนี้สิน	ระหว่างกลุ่ม	1.56	3	0.52	0.89	0.45	ไม่แตกต่าง
	ภายในกลุ่ม	232.61	396	0.59			กัน
	รวม	234.17	399				
2. ด้านวางแผนรายได้	ระหว่างกลุ่ม	4.57	3	1.52	1.41	0.24	ไม่แตกต่าง
	ภายในกลุ่ม	427.94	396	1.08			กัน
	รวม	432.51	399				
3. ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	1.77	3	0.59	0.85	0.47	ไม่แตกต่าง
	ภายในกลุ่ม	274.12	396	0.69			กัน
	รวม	275.88	399				
รวม Y	ระหว่างกลุ่ม	1.62	3	0.54	1.01	0.39	ไม่แตกต่าง
	ภายในกลุ่ม	211.65	396	0.53			กัน
	รวม	213.27	399				

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.20 ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามสถานภาพ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการทดสอบ ภาพรวมมีค่า Sig. เท่ากับ

0.39 ยอมรับ H_0 : สถานภาพที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านระดับการศึกษา ที่แตกต่างกัน มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

H_0 : ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19ไม่แตกต่างกัน

H_a : ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.21 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามระดับการศึกษา

การศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.	ผลทดสอบสมมติฐาน
1. ด้านวางแผนหนี้สิน	ระหว่างกลุ่ม	0.60	2	0.30	0.51	0.60	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	233.58	397	0.59			
	รวม	234.17	399				
2. ด้านวางแผนรายได้	ระหว่างกลุ่ม	2.61	2	1.30	1.20	0.30	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	429.90	397	1.08			
	รวม	432.51	399				
3. ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	0.14	2	0.07	0.10	0.90	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	275.74	397	0.69			
	รวม	275.88	399				
รวม	ระหว่างกลุ่ม	0.74	2	0.37	0.69	0.50	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	212.53	397	0.54			
	รวม	213.27	399				

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.21 ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามระดับการศึกษาโดยใช้สถิติ One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการทดสอบ ภาพรวมมีค่า Sig. เท่ากับ 0.50 ขอมรับ H_0 : ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกัน มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

H_0 : รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19ไม่แตกต่างกัน

H_a : รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.22 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน

รายได้	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.	ผลทดสอบสมมติฐาน
1. ด้านวางแผนหนี้สิน	ระหว่างกลุ่ม	8.40	4	2.10	3.67	0.01*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	225.77	395	0.57			
	รวม	234.17	399				
2. ด้านวางแผนรายได้	ระหว่างกลุ่ม	11.73	4	2.93	2.75	0.03*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	420.78	395	1.07			
	รวม	432.51	399				
3. ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	7.00	4	1.75	2.57	0.04*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	268.88	395	0.68			
	รวม	275.88	399				
รวม	ระหว่างกลุ่ม	7.27	4	1.82	3.48	0.01*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	206.00	395	0.52			
	รวม	213.27	399				

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.22 ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในการทดสอบ ภาพรวมมีค่า Sig. เท่ากับ 0.01 ขอมรับ H_a : รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด-19 แตกต่างกัน หากพิจารณารายด้าน พบว่า แตกต่างกัน ในด้านวางแผนหนี้สินมีค่า Sig. เท่ากับ 0.03 ด้านวางแผนรายได้อีกมีค่า Sig. เท่ากับ 0.04 และ ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย มีค่า Sig. เท่ากับ 0.01

ตารางที่ 4.23 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคณวิทำงาน จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ด้านวางแผนหนี้สิน

รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน	Mean	รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน				
		ต่ำกว่า 10,000 บาท	10,001 – 15,000 บาท	15,000 – 20,000 บาท	20,001 – 30,000 บาท	30,000 ขึ้นไป
ต่ำกว่า 10,000 บาท	3.47	-	-0.45*	-0.34*	-0.56*	-0.50*
10,001 – 15,000 บาท	3.92		-	0.11	-0.11	-0.05
15,000 – 20,000 บาท	3.81			-	-0.22	-0.16
20,001 -30,000 บาท	4.03				-	0.06
30,000 ขึ้นไป	3.97					-

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.23 ผลการศึกษาพบว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคณวิทำงาน จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ด้านวางแผนหนี้สิน พบว่า ผู้ที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท สามารถวางแผนด้านหนี้สินได้น้อยที่สุด

ตารางที่ 4.24 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคณวิทำงาน จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ด้านวางแผนรายได้

รายได้รวม เฉลี่ยต่อเดือน	Mea n	รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน				
		ต่ำกว่า 10,000 บาท	10,001 – 15,000 บาท	15,000 – 20,000 บาท	20,001 - 30,000 บาท	30,000 ขึ้น ไป
ต่ำกว่า 10,000 บาท	2.80	-	0.05	-0.22	-0.37	-0.35
10,001 – 15,000 บาท	2.75		-	-0.27	-0.42*	-0.40*
15,000 – 20,000 บาท	3.02			-	-0.15	0.13
20,001 -30,000 บาท	3.17				-	0.02
30,000 ขึ้นไป	3.15					-

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.24 ผลการศึกษาพบว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคณวิทำงาน จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ด้านวางแผนรายได้ พบว่า ผู้ที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 10,001 – 15,000 บาท สามารถวางแผนด้านรายได้ได้น้อยกว่า ผู้ที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 20,001 -30,000 บาท และ ผู้ที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 30,000 ขึ้นไป

ตารางที่ 4.25 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย

รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน	Mea n	รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน				
		ต่ำกว่า 10,000 บาท	10,001 – 15,000 บาท	15,000 – 20,000 บาท	20,001 - 30,000 บาท	30,000 ขึ้น ไป
ต่ำกว่า 10,000 บาท	3.48	-	-0.14	-0.15	-0.36*	-0.38*
10,001 – 15,000 บาท	3.62		-	-0.01	-0.22	-0.24*
15,000 – 20,000 บาท	3.63			-	-0.21	-0.23
20,001 -30,000 บาท	3.84				-	-0.02
30,000 ขึ้นไป	3.86					-

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.25 ผลการศึกษาพบว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย พบว่า ผู้ที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท สามารถวางแผนด้านค่าใช้จ่ายได้น้อยกว่า ผู้ที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 20,001 -30,000 บาท ผู้ที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 30,000 ขึ้นไป และผู้ที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 30,000 ขึ้นไป สามารถวางแผนด้านค่าใช้จ่ายได้มากกว่า ผู้ที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 10,001 – 15,000 บาท

สมมติฐานที่ 1.6 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยส่วนบุคคลด้านอาชีพ ที่แตกต่างกัน มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

H₀: อาชีพที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 ไม่แตกต่างกัน

Ha: อาชีพที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19
แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.26 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.	ผลทดสอบสมมติฐาน
1. ด้านวางแผนหนี้สิน	ระหว่างกลุ่ม	3.27	4	0.82	1.40	0.23	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	230.91	395	0.58			
	รวม	234.17	399				
2. ด้านวางแผนรายได้	ระหว่างกลุ่ม	4.60	4	1.15	1.06	0.38	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	427.91	395	1.08			
	รวม	432.51	399				
3. ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	0.86	4	0.22	0.31	0.87	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	275.02	395	0.70			
	รวม	275.88	399				
รวม Y	ระหว่างกลุ่ม	1.58	4	0.39	0.74	0.57	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	211.69	395	0.54			
	รวม	213.27	399				

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.26 ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามอาชีพ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในการทดสอบ พบว่า ภาพรวมมีค่า Sig. เท่ากับ 0.57 ยอมรับ Ho: อาชีพที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินประกอบด้วย อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้ ยอดชำระหนี้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.1 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินด้านอัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ที่แตกต่างกัน มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

H_0 : อัตราดอกเบี้ยที่ชำระที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 ไม่แตกต่างกัน

H_a : อัตราดอกเบี้ยที่ชำระที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.27 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามอัตราดอกเบี้ยที่ชำระ

อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.	ผลทดสอบสมมติฐาน
1. ด้านวางแผนหนี้สิน	ระหว่างกลุ่ม	17.97	4	4.49	8.21	0.00*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	216.20	395	0.55			
	รวม	234.17	399				
2. ด้านวางแผนรายได้	ระหว่างกลุ่ม	26.13	4	6.53	6.35	0.00*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	406.38	395	1.03			
	รวม	432.51	399				
3. ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	3.49	4	0.87	1.26	0.28	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	272.39	395	0.69			
	รวม	275.88	399				
รวม	ระหว่างกลุ่ม	13.88	4	3.47	6.87	0.00*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	199.39	395	0.50			
	รวม	213.27	399				

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.27 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามอัตราดอกเบี้ยที่ชำระ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในการทดสอบ พบว่า ภาวรวมมีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ยอมรับ H_a : อัตราดอกเบี้ยที่ชำระที่แตกต่างกัน ส่งผลให้มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด-19 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหากพิจารณารายด้าน พบว่า แตกต่างกันในด้านวางแผนหนี้สิน ค่า Sig. เท่ากับ 0.00 และด้านวางแผนรายได้ ค่า Sig. เท่ากับ 0.00

ตารางที่ 4.28 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตาม อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ด้านวางแผนหนี้สิน

อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ	Mean	อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ				
		0.00 % - 1.00 %	1.01 % - 2.00 %	2.01 % - 5.00 %	5.01% - 10%	10 % ปีขึ้นไป
0.00 % - 1.00 %	4.15	-	0.10	0.13	0.42*	0.59*
1.01 % - 2.00 %	4.05		-	0.03	0.32*	0.49*
2.01 % - 5.00 %	4.02			-	0.29*	0.46*
5.01% - 10%	3.72				-	0.17
10 % ปีขึ้นไป	3.56					-

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.28 ผลการศึกษาพบว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ด้านวางแผนหนี้สิน พบว่า ผู้ที่มีอัตราดอกเบี้ยหนี้สินต่อปี อัตรา 0.00 % - 1.00 % ,อัตรา 1.01 % - 2.00 % ,อัตรา 2.01 % - 5.00 % สามารถวางแผนด้านหนี้สินได้มากกว่า ผู้ที่มีอัตราดอกเบี้ยหนี้สินต่อปี อัตรา 5.01% - 10% และ อัตรา 10 % ปีขึ้นไป

ตารางที่ 4.29 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคณวิทำงาน จำแนกตาม อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ด้านวางแผนรายได้

อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ	Mean	อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ				
		0.00 % - 1.00 %	1.01 % - 2.00 %	2.01 % - 5.00 %	5.01% - 10%	10 % ปีขึ้นไป
0.00 % - 1.00 %	3.27	-	0.09	0.10	0.39*	0.70*
1.01 % - 2.00 %	3.18		-	0.01	0.31	0.61*
2.01 % - 5.00 %	3.17			-	0.30	0.60*
5.01% - 10%	2.87				-	0.31
10 % ปีขึ้นไป	2.57					-

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.29 ผลการศึกษาพบว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคณวิทำงาน จำแนกตามอัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ด้านวางแผน พบว่า ผู้ที่มีอัตราดอกเบี้ยหนี้สินต่อปี อัตรา 0.00 % - 1.00 % สามารถวางแผนด้านหนี้สินได้น้อยกว่า ผู้ที่มีอัตราดอกเบี้ยหนี้สินต่อปี อัตรา 5.01% - 10% และ ผู้ที่มีอัตราดอกเบี้ยหนี้สินต่อปี อัตรา 0.00 % - 1.00 % ,อัตรา 1.01 % - 2.00 % ,อัตรา 2.01 % - 5.00 % สามารถวางแผนด้านหนี้สินได้มากกว่า ผู้ที่มีอัตราดอกเบี้ยหนี้สินต่อปี อัตรา 10 % ปีขึ้นไป

สมมติฐานที่ 2.2 คณวิทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินด้านระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้ ที่แตกต่างกัน มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

H_0 : ระยะเวลาในการชำระหนี้ที่ชำระที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 ไม่แตกต่างกัน

H_a : ระยะเวลาในการชำระหนี้ที่ชำระที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.30 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้

ระยะเวลาในการชำระหนี้	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.	ผลทดสอบสมมติฐาน
1. ด้านวางแผนหนี้สิน	ระหว่างกลุ่ม	3.34	4	0.83	1.43	0.22	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	230.83	395	0.58			
	รวม	234.17	399				
2. ด้านวางแผนรายได้	ระหว่างกลุ่ม	11.58	4	2.89	2.72	0.03*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	420.93	395	1.07			
	รวม	432.51	399				
3. ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	4.17	4	1.04	1.52	0.20	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	271.71	395	0.69			
	รวม	275.88	399				
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5.76	4	1.44	2.74	0.03*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	207.51	395	0.53			
	รวม	213.27	399				

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.30 ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้ โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในการทดสอบ พบว่า ภาพรวมมีค่า Sig. เท่ากับ 0.03 ยอมรับ H_a : ระยะเวลาในการชำระหนี้ ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด-19 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหากพิจารณารายด้านพบว่า แตกต่างกันในด้านวางแผนรายได้ ค่า Sig. เท่ากับ 0.03

ตารางที่ 4.31 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามระยะเวลาในการชำระหนี้ ด้านวางแผนรายได้

ระยะเวลาในการชำระหนี้	Mean	ระยะเวลาในการชำระหนี้				
		ไม่เกิน 1 ปี	1-3 ปี	3-5 ปี	5-10 ปี	10 ปีขึ้นไป
ไม่เกิน 1 ปี	3.15	-	-0.20	0.25	0.33	0.18
1-3 ปี	3.35		-	0.45*	0.53*	0.37*
3-5 ปี	2.90			-	0.08	-0.08
5-10 ปี	2.82				-	-0.15
10 ปีขึ้นไป	2.98					-

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.31 ผลการศึกษาพบว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน จำแนกตามระยะเวลาในการชำระหนี้ ด้านวางแผนหนี้สิน ผู้ที่มีระยะเวลาในการชำระหนี้ 1-3 ปี มีความสามารถในการวางแผนรายได้ ได้มากกว่า ผู้ที่มีระยะเวลาในการชำระหนี้ 3-5 ปี 5-10ปี และ 10 ปีขึ้นไป

สมมติฐานที่ 2.3 คนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินด้านยอดชำระหนี้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19 แตกต่างกัน

H_0 : ยอดชำระหนี้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 ไม่แตกต่างกัน

H_a : ยอดชำระหนี้ต่อเดือนที่ชำระที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.32 แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามยอดชำระหนี้ต่อเดือน

ยอดชำระหนี้ต่อเดือน	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.	ผลทดสอบสมมติฐาน
1. ด้านวางแผนหนี้สิน	ระหว่างกลุ่ม	4.79	4	1.20	2.06	0.09	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	229.38	395	0.58			
	รวม	234.17	399				
2. ด้านวางแผนรายได้	ระหว่างกลุ่ม	12.80	4	3.20	3.01	0.02*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	419.71	395	1.06			
	รวม	432.51	399				
3. ด้านวางแผนค่าใช้จ่าย	ระหว่างกลุ่ม	2.40	4	0.60	0.87	0.48	ไม่แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	273.48	395	0.69			
	รวม	275.88	399				
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5.27	4	1.32	2.50	0.04*	แตกต่างกัน
	ภายในกลุ่ม	208.00	395	0.53			
	รวม	213.27	399				

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.32 ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน ในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 จำแนกตามยอดชำระหนี้ต่อเดือน โดยใช้สถิติ One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในการทดสอบ พบว่า ภาพรวมมีค่า Sig. เท่ากับ 0.04 ขอมรับ H_a : ยอดชำระหนี้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน ส่งผลให้มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหากพิจารณารายด้าน พบว่าแตกต่างกัน ในด้านวางแผนรายได้ ค่า Sig. เท่ากับ 0.02

ตารางที่ 4.33 การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคณวิทำงาน จำแนกตามยอดชำระหนี้ต่อเดือน ด้านวางแผนรายได้

ยอดชำระหนี้ต่อเดือน	Mean	ยอดชำระหนี้ต่อเดือน				
		ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,000 – 10,000 บาท	10,001 – 20,000 บาท	20,001 – 30,000 บาท	30,000 บาทขึ้นไป
ต่ำกว่า 5,000 บาท	3.06	-	-0.18	0.04	0.29	0.31
5,000 – 10,000 บาท	3.24		-	0.22	0.47*	0.48*
10,001 – 20,000 บาท	3.01			-	0.25	0.26
20,001 – 30,000 บาท	2.77				-	0.02
30,000 บาทขึ้นไป	2.75					-

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.33 ผลการศึกษาพบว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยผลต่างนัยสำคัญน้อยที่สุด (LSD) แนวทางการจัดการหนี้สินของคณวิทำงาน ยอดชำระหนี้ต่อเดือน ผู้ที่มียอดชำระหนี้ต่อเดือน 5,000 – 10,000 บาท สามารถ วางแผนด้านรายได้ ได้มากกว่า ผู้ที่มียอดชำระหนี้ต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท และ 30,000 บาทขึ้นไป

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้ของคณวิทำงานในจังหวัดนนทบุรี

สมมติฐานที่ 3.1 คณวิทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่มีปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้ของคณวิทำงานในจังหวัดนนทบุรี

H_0 : ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล ไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี

H_a : ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี

ตารางที่ 4.34 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน และปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล

ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล	แนวทางการจัดการหนี้สินในช่วง โครระบาด โควิด - 19			
	r	Sig.	ทิศทาง	ระดับความสัมพันธ์
1. การรับรู้ข่าวสารนโยบาย	0.25**	0.00	ทางบวก	ต่ำมาก
2. คุณสามารถเข้าใจในจุดประสงค์ของนโยบาย	0.27**	0.00	ทางบวก	ต่ำมาก
3. คุณคิดว่ามาตรการลดภาระหนี้สินช่วยเหลือได้จริง	0.23**	0.00	ทางบวก	ต่ำมาก
4. คุณคิดว่ามาตรการช่วยเหลือด้านหนี้สินช่วยคุณจัดแผนหนี้สินได้ดีขึ้น	0.28**	0.00	ทางบวก	ต่ำมาก
5. คุณคิดว่ามาตรการของรัฐช่วยเหลือภาระหนี้ประชาชนได้รับทั่วถึง	0.24**	0.00	ทางบวก	ต่ำมาก
รวม	0.31**	0.000	ทางบวก	ต่ำ

หมายเหตุ: *ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 4.34 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงาน และปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล โดยใช้ สถิติการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation) พบว่า ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 ในการทดสอบ พบว่า ภาพรวมมีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = 0.31$)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาการสำรวจแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างผ่านแบบสอบถามออนไลน์ จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง 400 คน ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์เชิงสถิติ จากปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สิน และปัจจัย ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล ซึ่งสามารถสรุป อภิปรายผล สามารถแบ่งออกเป็น 5 ส่วนดังนี้

- 5.1 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย
- 5.2 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล
- 5.3 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน
- 5.4 อภิปรายผล
- 5.5 ข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

5.1.1 เพื่อศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สิน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีช่วงโรคระบาดโควิด 19

5.1.2 เพื่อศึกษาความแตกต่างกันในปัจจัยส่วนบุคคลของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีกับแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19

5.1.3 เพื่อศึกษาความแตกต่างกันในปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีกับแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19

5.1.4 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลช่วงโรคระบาดโควิด 19 กับแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี

5.2 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลจากการเก็บข้อมูลการสำรวจแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 ด้วยแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบความเชื่อมั่นทางสถิติด้วยค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบัคแล้วโดยมีค่าเท่ากับ 0.92 มากกว่าเกณฑ์ความน่าเชื่อถือ 0.70 สรุปผลการวิเคราะห์ได้ดังนี้

5.2.1 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล

จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 293 คน คิดเป็น ร้อยละ 73.3 ช่วงอายุระหว่าง 26-33 ปี จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8 มีสถานภาพ โสด จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 51.5 ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 58 มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนที่ 30,000 ขึ้นไป จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 31.8 ประกอบอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัท จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 จำนวนสมาชิกในครอบครัว 3-4 คน จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3

5.2.2 การวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สิน

จากผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการใช้บริการจาก สถาบันการเงินเอกชน จำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 54.7 มีอัตราดอกเบี้ยสูงสุดชำระอยู่ที่ 2.01 % - 5.00 % ต่อปี จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5 สินเชื่อที่ใช้บริการคือ สินเชื่อบัตรเครดิต จำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 34.2 มีระยะเวลาจ่ายชำระหนี้สูงสุดอยู่ที่ 10 ปีขึ้นไปจำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.8 และยอดการชำระหนี้ต่อเดือนอยู่ที่ 10,001 – 20,000 บาท จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5

5.2.3 การวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาล

จากผลการศึกษา พบว่า ภาพรวมความคิดเห็นปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาลของผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับ “เห็นด้วยปานกลาง” เมื่อพิจารณารายชื่อแล้ว พบว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ที่ การรับรู้ข่าวสารนโยบายของรัฐบาลจากสื่อออนไลน์ มากกว่าสื่อโทรทัศน์ หรือสื่ออื่นๆ รองลงมา คือ ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถเข้าใจในจุดประสงค์ของนโยบายช่วยเหลือของรัฐบาลและ สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขได้ทันทีโดยไม่ต้อง เสียเวลาสอบถามผู้เชี่ยวชาญ และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มาตรการของรัฐช่วยเหลือภาระหนี้ช่วง โควิด-19 นี้ สามารถช่วยเหลือภาระหนี้สินของประชาชนได้อย่างทั่วถึง

5.2.4 ผลการวิเคราะห์การวางแผนหนี้สิน

จากผลการศึกษาการวิเคราะห์การวางแผนหนี้สิน แบ่งออกเป็น 3 ด้านดังนี้

5.2.4.1 ด้านการวางแผนชำระหนี้สิน โดยภาพรวมผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อแล้ว พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การมีวินัยในการชำระหนี้เป็นอย่างดี อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ การจะเจรจาขอผ่อนผันกับเจ้าหนี้ หากไม่สามารถชำระหนี้ได้ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการวางแผนชำระหนี้ได้อย่างเหมาะสมในแต่ละเดือน อยู่ในระดับมาก

5.2.4.2 ด้านการจัดการรายได้ โดยภาพรวมผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายข้อแล้ว พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีรายได้จากอาชีพหลักเพียงพอต่อการชำระหนี้ อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ มีอาชีพเสริมเพื่อเพิ่มรายได้ จากรายได้หลัก อยู่ในระดับปานกลาง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีเงินเหลือพอที่สามารถนำไปลงทุนให้ได้กำไรเกิดรายได้เพิ่ม อยู่ในระดับปานกลาง

5.2.4.3 ด้านการควบคุมค่าใช้จ่าย โดยภาพรวมผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อแล้ว พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ มีการจัดลำดับความสำคัญของค่าใช้จ่าย และจ่ายค่าใช้จ่ายที่มีความจำเป็นก่อน อยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ มีการวางแผนค่าใช้จ่ายใหม่จากเดิม จากผลกระทบโรคระบาดโควิด-19 และสามารถลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นจากเดิมลงได้ในช่วงที่เกิดโรคระบาดโควิด -19 ที่มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน อยู่ในระดับมาก

5.3 สรุปผลการทดสอบสมมุติฐาน

จากผลการทดสอบสมมุติฐานจะแบ่งออกเป็น 3 ปัจจัย ดังต่อไปนี้

5.3.1 ปัจจัยส่วนบุคคลกับแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19

ตารางที่ 5.1 สรุปผลการทดสอบสมมุติฐานที่ 1

สมมุติฐาน	ผลทดสอบสมมุติฐาน
สมมุติฐานที่ 1.1 เพศ ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 ไม่แตกต่างกัน	ไม่แตกต่างกัน
สมมุติฐานที่ 1.2 อายุ ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน	แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
สมมุติฐานที่ 1.3 สถานภาพ ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 ไม่แตกต่างกัน	ไม่แตกต่างกัน
สมมุติฐานที่ 1.4 ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 ไม่แตกต่างกัน	ไม่แตกต่างกัน
สมมุติฐานที่ 1.5 รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน	แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ
สมมุติฐานที่ 1.6 อาชีพ ที่แตกต่างกันมีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 ไม่แตกต่างกัน	ไม่แตกต่างกัน

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.3.2 ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินกับแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19

ตารางที่ 5.2 สรุปผลการทดสอบสมมุติฐานที่ 2

สมมุติฐาน	ผลทดสอบสมมุติฐาน
สมมุติฐานที่ 2.1 อัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน	แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
สมมุติฐานที่ 2.2 ระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้ ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน	แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
สมมุติฐานที่ 2.3 ยอดชำระหนี้ต่อเดือน ที่แตกต่างกันส่งผลให้มีแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด19 แตกต่างกัน	แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

หมายเหตุ.*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

5.3.3 ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลกับแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินช่วงโรคระบาดโควิด 19

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = 0.31$)

จากผลการทดสอบสมมุติฐานของการวิจัย สรุปได้ว่า

ปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า เพศ สถานภาพ การศึกษา และอาชีพ ที่แตกต่างกัน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่ส่งผลให้ แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 ไม่แตกต่างกัน

ปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า อายุและรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกัน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่ส่งผลให้ แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สิน พบว่าอัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้ และ ยอดชำระหนี้ต่อเดือน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล พบว่าปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล มีความสัมพันธ์ทางบวก ต่อแนวทางในการบริหารจัดการหนี้ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 แต่ค่าความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ

5.4 อภิปรายผล

จากผลการศึกษาสามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ ได้ดังนี้

5.4.1 ผลการศึกษาพบว่า แนวทางในการบริหารจัดการหนี้สิน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีช่วง โรคระบาดโควิด 19 ด้านการวางแผนชำระหนี้สิน อยู่ในระดับมาก ด้านการจัดการรายได้ อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการควบคุมค่าใช้จ่าย อยู่ในระดับมาก แสดงว่าคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี มีการปรับแนวทางในการจัดการหนี้สินจากผลกระทบโรคระบาดโควิด 19 ด้านการวางแผนชำระหนี้สินในช่วง โรคระบาดโควิด 19 อย่างมีวินัยในการชำระหนี้เป็นอย่างดี ด้านการจัดการรายได้ ในช่วงโรคระบาดโควิด 19 แสดงว่ารายได้จากอาชีพหลักยังไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้ และด้านค่าใช้จ่ายช่วง โรคระบาดโควิด 19 ต้องมีการจัดลำดับความสำคัญของค่าใช้จ่าย และจ่ายค่าใช้จ่ายที่มีความจำเป็นก่อน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปริญญาฯ บุตรน้ำ เพชร (2563) ที่พบว่าสถานะทางการเงินส่วนบุคคลในช่วง ระบาดโควิด 19 ด้านรายรับ/รายได้ อยู่ในระดับที่ดี เนื่องจากยังมีแหล่งรายได้หลักที่มีความมั่นคง หรือมีแนวคิดที่จะพัฒนาตนเองไปสู่การหารายได้เสริมจากแหล่งอื่น มากกว่าการมีรายได้หลักแค่ทางเดียว ด้านรายจ่าย/ค่าใช้จ่ายได้มีการวางแผนล่วงหน้าในการใช้จ่ายอย่างเป็นระบบและเหมาะสมกับรายได้ที่ได้รับ

5.4.2 ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านอายุและรายได้ ที่แตกต่างกัน ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรีส่งผลให้แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 แตกต่างกัน แต่ปัจจัยส่วนบุคคล ด้านเพศ สถานะ การศึกษา และอาชีพ ที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 ไม่แตกต่างกัน ผลการศึกษาของงานวิจัยนี้สอดคล้องบางส่วนในด้านอายุและรายได้ แต่ไม่สอดคล้องในด้านสถานะและการศึกษา กับงานวิจัยของสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (2561) ที่ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อรายได้ รายจ่าย การออม หนี้สิน และ

ปัจจัยที่กำหนดการตัดสินใจก่อนนี้ และความต้องการกู้ยืมของครัวเรือน ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมูลค่าหนี้ของครัวเรือนเกษตร ประกอบด้วย รายได้เงินสดของครัวเรือน ทรัพย์สินหรือความมั่งคั่งของครัวเรือน อายุของหัวหน้าครัวเรือน ระดับการศึกษาของหัวหน้าครัวเรือน สถานภาพสมรสของหัวหน้าครัวเรือน สมาชิกครัวเรือนที่พึ่งพิง และภูมิภาคของครัวเรือน นอกจากนี้ยังสอดคล้องบางส่วนด้านรายได้กับงานวิจัยของ พรภัทร อินทรพรพัฒน์และคณะ (2557) ที่ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการก่อหนี้สินของนักศึกษาปริญญาตรีในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ในภาพรวมนักศึกษา ก่อหนี้สินมาจากอิทธิพลของรายได้คาดการณ์หลังสำเร็จการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ ค่าครองชีพ ความคาดหวังในอัตราประโยชน์จากการศึกษาฯ พฤติกรรมแบบบริโภคนิยม ทักษะคิดต่อสถานะเศรษฐกิจ ความกดดันทางการเงิน รายได้ของครอบครัว ทักษะคิดเชิงบวกต่อการก่อหนี้สิน อำนาจซื้อของนักศึกษาทั้งทรัพย์สิน ปริมาณเงินออมโดยรวมและรายได้ต่อเดือน ตามลำดับ ทำนองเดียวกัน สอดคล้องด้านอายุแต่ ไม่สอดคล้องด้านเพศ สถานะ และอาชีพ กับงานวิจัยของ พลอยปภัส ไชยยานนท์ และวิจิตต์ศรี สงวนวงศ์ (2564) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการก่อหนี้ของสมาชิกสหกรณ์การเกษตร ในเขตภาคเหนือ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ และจำนวนสมาชิกในครัวเรือน มีความสัมพันธ์กันกับหนี้สินของสมาชิกสหกรณ์การเกษตร ในเขตภาคเหนือ และการรู้จักการบริหาร และการวางแผนจัดการเงิน (รับ-จ่าย) ทำให้การก่อหนี้ลดลง

5.4.3 จากผลการศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี พบว่าในด้านอัตราดอกเบี้ยที่ชำระ ด้านระยะเวลาสูงสุดในการชำระหนี้ และด้านยอดชำระหนี้ต่อเดือน ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้ แนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีชญานุช บุตรน้ำ เพชร (2563) ที่พบว่า ปัจจัยด้านหนี้สินที่แตกต่างกันมีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลในช่วงสถานการณ์ COVID-19 ที่แตกต่างกัน โดยมีการวางแผนการชำระหนี้สินที่มีอัตราดอกเบี้ยสูงและกำจัดการหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้และเลือกก่อหนี้สินด้วยความจำเป็น

5.4.4 จากผลการศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือด้านหนี้สินของรัฐบาล พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำต่อ แนวทางในการบริหารจัดการหนี้ของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 สอดคล้องกับงานวิจัยของ พลอยปภัส ไชยยานนท์ และวิจิตต์ศรี สงวนวงศ์ (2564) ที่พบว่านโยบายการเมือง/รัฐบาล มีผลต่อการก่อหนี้สินของสมาชิกสหกรณ์การเกษตรในเขตภาคเหนือ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สาวินี เฟื่องธรรม และศิวฤทธิ์ สุนทรเสถียร (2563) ที่พบว่า ปัจจัยด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม มีผลต่อการเกิดหนี้ค้างชำระของธนาคารอยู่ในระดับมาก สาเหตุมาจากสถานะเศรษฐกิจที่ซบเซา และการเปลี่ยนแปลงของนโยบายของรัฐบาล

5.5 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยการสำรวจแนวทางการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี ในช่วงโรคระบาดโควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564 มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.5.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ประโยชน์

5.5.1.1 สำหรับสถาบันการเงิน ประชากรส่วนใหญ่ใช้บริการสถาบันการเงินเอกชน ประเภทสินเชื่อที่มีเป็นบัตรเครดิต และสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย ถึงแม้ประชากรจะมีการวางแผนและวินัยในการชำระหนี้ แต่มีแนวโน้มที่จะเจราจาใกล้เกลี่ยหนี้ เมื่อตนเองไม่สามารถชำระหนี้ได้ ดังนั้นสถาบันการเงินควรมีการติดตามสถานะการชำระหนี้ของลูกค้าเป็นรายๆ ไป และอาจยื่นข้อเสนอ เกี่ยวกับสินเชื่อระยะเวลา หรืออัตราดอกเบี้ย เพื่อช่วยให้ลูกค้าสามารถมีช่องทางในการวางแผนหนี้สินได้ ไม่เกิดหนี้เสีย และให้ยังคงสภาพเป็นลูกค้าของสถาบันไว้ นอกจากนี้สถาบันการเงินสามารถนำงานวิจัยนี้ไปช่วยในการพัฒนาหรือเพิ่มผลิตภัณฑ์เพื่อให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย และเพิ่มฐานลูกค้าให้มากขึ้น

5.5.1.2 สำหรับหน่วยงานของรัฐบาล จากมาตรการนโยบายช่วยเหลือหนี้สินรายย่อย ในช่วง โควิด-19 ของรัฐบาล ส่วนใหญ่ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจมาตรการนโยบายช่วยเหลือ และมีความคิดเห็นที่สามารถช่วยเหลือได้จริง และทั่วถึงประชาชน ในระดับปานกลาง จากผลการวิจัยพบว่านโยบายมีความสัมพันธ์ทางบวกต่อการวางแผนหนี้สินจริง แต่ยังอยู่ในระดับที่ต่ำ ดังนั้นในการกำหนดนโยบายครั้งต่อไป ควรเพิ่มการกระจายข่าวในหลายๆช่องทาง สร้างความเข้าใจให้แก่กลุ่มเป้าหมายให้มากขึ้น หรือหากมีนโยบายที่ต้องผ่านสถาบันการเงินอาจใช้สถาบันการเงินเป็นตัวช่วยในการกระจายข่าว และสร้างความรู้ความเข้าใจมากขึ้น

5.5.2 ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งต่อไป

5.5.2.1 ปัจจัยด้านหนี้สินยังมีความสำคัญที่ควรทำวิจัยเพื่อให้ได้คำตอบที่นำไปสู่การแก้ปัญหาด้านหนี้สินให้มีประสิทธิภาพ โดยอนาคตอาจสำรวจเกี่ยวกับหนี้สินในประเด็นอื่น เช่น ยอดรวมหนี้สินทั้งหมด แบ่งเป็นระยะสั้นและระยะยาว เพิ่มปัจจัยเกี่ยวกับการผิดชำระหนี้ ลำดับสินเชื่อที่ต้องการชำระให้หมด เป็นต้น

5.5.2.2 อาจเพิ่มปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดการหนี้เกี่ยวกับด้านสภาพแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจเพิ่มเติม ปัจจัยด้านการเลือกสถาบันการเงิน นโยบายของรัฐที่ส่งผลต่อสินเชื่อในอนาคต และการเปลี่ยนแปลงของโลกดิจิทัล เพราะโลกดิจิทัลอาจส่งผลการวางแผนทางการเงิน โดยเฉพาะการจัดการหนี้ก็เป็นได้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรุงศรี Plan Your Money. (ม.ป.ป.). *บทความ 7 วิธีการวางแผนการเงินส่วนบุคคล.*

สืบค้นเมื่อ 11 กันยายน พ.ศ. 2564, จาก <https://www.krungsri.com/th/planyourmoney/>
กฤษ ปัทอง. (2560). *แนวทางในการบริหารจัดการหนี้สิน โดยใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
ของข้าราชการกองบัญชาการกองทัพไทย* (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). หลักสูตรการ
ป้องกัน ราชอาณาจักร รุ่นที่ ๕๕. วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.

กฤษฎา เสกตระกูล. (2554). *การวางแผนการเงินส่วนบุคคล: เมื่อประชาชนมั่งคั่ง ประเทศชาติก็
มั่นคง.* วารสารสถาบันวิชาการป้องกันประเทศ ฉบับเดือนกุมภาพันธ์ - พฤษภาคม 2554.

กิตติพร สิทธิพันธุ์. (2552). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชาชน
ในกรุงเทพมหานคร* (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต.
มหาวิทยาลัย กรุงเทพ.

เกวรินทร์ ฤกษ์ดำเนินกิจ. (2563). *ปัจจัยที่มีผลต่อการก่อกำเนิดในช่วงสถานการณ์ COVID-19 ของ
บุคลากรเทศบาลเมืองบ้านบึง จังหวัดชลบุรี.* (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) โครงการ
พิเศษ หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต M.B.A. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ชฎาพร คุณชื่น. (2562). *วิจัยการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของประชากร ในเขต
กรุงเทพมหานคร* (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). สาขาการเงินและการ ๓ น ๑ ค ๑ ร
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ญาดา วัลยานนท์, สนิหนันท์ สุวรรณหงส์ (2556) *ปัจจัยที่มีผลต่อการวางแผนทางการเงินเพื่อเตรียมการ
เกษียณอายุของข้าราชการและลูกจ้างสังกัดสำนักงานเขตบางซื่อกรุงเทพมหานคร,* (สาร
นิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) . สาขาวิชาการจัดการธุรกิจทั่วไป คณะวิทยาการจัดการ .
มหาวิทยาลัย ศิลปากร.

ธนาคารแห่งประเทศไทย ธปท. (2563). *มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยระยะที่ 1.*

สืบค้นเมื่อ 11 กันยายน พ.ศ. 2564 จาก <https://www.bot.or.th/covid19/content/retail/>

- ธนาคารแห่งประเทศไทย ธปท. (2564). *มาตรการช่วยเหลือลูกหนี้รายย่อยที่ได้รับผลกระทบจากโรคระบาดโควิด 19*. สืบค้นเมื่อ 11 กันยายน พ.ศ. 2564, จาก <https://www.bot.or.th/covid19/Pages/content/retail/asures/default.aspx>
- นิภาพันธุ์ พูนเสถียรทรัพย์. (ม.ป.ป.). *บทความเปรียบเทียบ ข้อดีข้อเสียกู้หนี้ยืมสินในระบบ VS นอก ระบบ*. สืบค้นเมื่อ 11 กันยายน พ.ศ. 2564, จาก <https://www.scb.co.th/th/personal-buoyธรรม>
- บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ. (2540). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์และปกเจริญผล.
- ประชาชาติธุรกิจออนไลน์. (2564). *บทความ 6 เทคนิคเคลียร์หนี้ไว ไม่เป็นภาระให้คนข้างหลัง*. สืบค้นเมื่อ 11 กันยายน พ.ศ. 2564, จาก <https://www.prachachat.net/finance/news-633189>
- ปรีชา วิยากรณ์. (2559). *กระบวนการแก้ไขปัญหาหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์)*, สาขาวิชาการบริหารการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปริญญาบุษ บุตรน้ำ เพชร. (2563). *ปัจจัยที่มีผลต่อสถานะทางการเงินส่วนบุคคลในช่วงสถานการณ์ COVID-19 ของประชากรในกรุงเทพมหานคร (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์)*, สาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พรภัทรอินทรวรพัฒน์, สิริรัตน์เชษฐสุมน, ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล. (2557). *ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการก่อหนี้สินของนักศึกษาปริญญาตรีในกรุงเทพมหานคร*, วารสารเกษตรศาสตร์ 6 (สังคม) ปีที่ 35:1
- พลอยปลั่ง ไชยยานนท์, วิจิตต์ศรี สงวนวงศ์. (2564). *การวิเคราะห์สภาวะหนี้สินและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อหนี้ของสมาชิกสหกรณ์การเกษตร ในเขตภาคเหนือ*. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 มกราคม – มิถุนายน 2564, หน้า 63-75
- มรกต วงศ์อรินทร์. (2563). *ภาวะหนี้สินของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า สมุทรปราการ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์)*, สาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วนิดา โชคปลอด. (2554). *การเป็นหนี้ของระบบของพนักงาน: กรณีศึกษา นิคมสวนอุตสาหกรรมเครื่องสพพัฒนาศรีราชา จังหวัดชลบุรี (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์)*. หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารงานยุติธรรมและสังคม คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์. มหาวิทยาลัยบูรพา.

- สาวิณี เฟื่องธรรม,ศิวฤทธิ์ สุนทรเสณี. (2563). *ปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดหนี้ค้างชำระสินเชื่อบริษัท
ประชาชนของธนาคารออมสินเขตชัยภูมิ.* (การค้นคว้าแบบอิสระ), บัณฑิตวิทยาลัย สาขา
การจัดการ คณะบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. (2561). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อรายได้ รายจ่ายการออมหนี้สิน
ปัจจัยที่กำหนดการตัดสินใจก่อนหนี้และความต้องการกู้ยืมของครัวเรือนเกษตรกร.*
สืบค้นเมื่อ 11 ตุลาคม 2564. จาก <http://www.oae.go.th/view/1/>
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2563). “จำนวนประชากรจากการทะเบียน จำแนกตามอายุ เพศ ภาค และ
จังหวัด ปี พ.ศ. 2563”สืบค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2564
จาก <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/01.aspx>
- สุพัตรา จันทนะศิริ. (2562). *การบริหารการเงินส่วนบุคคลของข้าราชการสังกัด
กระทรวงศึกษาธิการเกษียณอายุราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. 2562*,วารสาร
วิทยาการจัดการปริทัศน์ ปีที่ 22 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน 2563) หน้า 47-59.
- ไอยรา ผ่านเมือง. (2560). *การวางแผนและการจัดการทางการเงินของแม่เลี้ยงเดี่ยวที่มีการหย่าร้าง
ในเขตกรุงเทพมหานคร* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต).หลักสูตรบริหารธุรกิจ
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต แผน ก แบบ ก 2 บัณฑิต
วิทยาลัย. มหาวิทยาลัย ศิลปากร.

ภาษาต่างประเทศ

- Cronbach, L.J. (1990). *Essentials of psychological testing.* (5th ed.). New York: Harper & Row.
pp. 202-204.
- Yamane, Taro. (1967). *Statistics An Introductory Analysis.* New York: Harper and Row.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

**เรื่อง การสำรวจแนวทางในการจัดการหนี้สินของคนวัยทำงานในจังหวัดนนทบุรี
ในช่วง ระยะเวลา โควิด-19 ในปีพ.ศ.2563-2564**

**แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของสารนิพนธ์ หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต**

แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประกอบการเรียนวิชาการศึกษาค้นคว้าด้วย
ตนเองในหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต วิทยาลัยบริหารธุรกิจนวัตกรรมและการบัญชี
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ผู้ทำการวิจัยขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้
และขอขอบคุณท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในทุกข้อให้สอดคล้องกับคำถามและเป็นจริง

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ 18-25 ปี 26-33 ปี 34-41 ปี 42-49 ปี 50 ปีขึ้นไป
3. สถานะ โสด สมรส อยู่อย่างฉันสามีภรรยา แต่ยังไม่จดทะเบียนสมรส
 หย่าร้าง
4. ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

5. รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนในครัวเรือน

- ต่ำกว่า 10,000 บาท
- 10,001 – 15,000 บาท
- 15,000 – 20,000 บาท
- 20,001 -30,000 บาท
- 30,000 ขึ้นไป

6. ประกอบอาชีพอะไรเป็นหลัก

- ว่างาน ประกอบธุรกิจส่วนตัว
- ข้าราชการ/ รัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท
- อาชีพอิสระ/ฟรีแลนซ์

7. จำนวนสมาชิกในครอบครัว (รวมผู้ตอบแบบสอบถามด้วย)

- 1-2 คน 3-4 คน 5-6 คน 6 คนขึ้นไป

8. มีภาระหนี้สินหรือไม่

- มี ไม่มี

ส่วนที่ 2 ปัจจัยเกี่ยวกับหนี้สิน

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในทุกข้อให้สอดคล้องกับคำถามและเป็นจริง

1. สถาบันการเงินที่ผู้ตอบแบบสอบถามใช้บริการ(เลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

- สถาบันการเงินของรัฐ (เช่น ธนาคารออมสิน , ธอส. ,ธ.ก.ส. , ธพว.)
- สถาบันการเงินเอกชน เช่น ธนาคารพาณิชย์
- เงินกู้ยืมในระบบ

2. อัตราดอกเบี้ยเงินเชื่อสูงสุดที่คุณมีอยู่ในตอนนี้ อยู่ระหว่างกี่เปอร์เซ็นต์ต่อปี

- 0.00 % - 1.00 %
- 1.01 % - 2.00 %
- 2.01 % - 5.00 %
- 5.01% - 10%
- 10 % ปีขึ้นไป

3. ในขณะที่คุณมีสัญญาสินเชื่อประเภทใดบ้าง (เลือกมากกว่า 1 ข้อ)

- บัตรเครดิตและสินเชื่อเงินสดหมุนเวียน
- สินเชื่อส่วนบุคคลที่ผ่อนชำระเป็นงวด และสินเชื่อจำนำทะเบียนรถ
- สินเชื่อเพื่อเช่าซื้อรถ
- สินเชื่อที่อยู่อาศัย
- อื่นๆ

4. ระยะเวลาชำระหนี้สูงสุด ตามที่สัญญาชำระหนี้กำหนดที่คุณมี

- ไม่เกิน 1 ปี
- 1 – 3 ปี
- 3 – 5 ปี
- 5- 10 ปี
- 10 ปีขึ้นไป

5. ยอดจ่ายชำระหนี้เฉลี่ยรายเดือนรวมทั้งครอบครัว

- ต่ำกว่า 5,000 บาท
- 5,000 – 10,000 บาท
- 10,001 – 20,000 บาท
- 20,001 – 30,000 บาท
- 30,000 บาทขึ้นไป

ส่วนที่ 3 ปัจจัยเกี่ยวกับนโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาล

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยพิจารณาระดับความคิดเห็นว่าเห็นด้วยอย่างไรตามเกณฑ์ดังนี้

ระดับ 5 = เห็นด้วยมากที่สุด 4 = เห็นด้วย 3 = ไม่แน่ใจ 2 = เห็นด้วยน้อย
1 = ไม่เห็นด้วย

รายละเอียด	ระดับความเห็นด้วย				
	5	4	3	2	1
นโยบายช่วยเหลือภาระหนี้สินจากรัฐบาล					
1. การรับรู้ข่าวสารนโยบายช่วยเหลือของรัฐบาลช่วง โควิด-19 คุณได้รับจากสื่อออนไลน์มากกว่าสื่อโทรทัศน์ หรือสื่ออื่นๆ					
2. คุณสามารถเข้าใจในจุดประสงค์ของนโยบายช่วยเหลือของรัฐบาล และสามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขได้ทันที โดยไม่ต้อง เสียเวลา สอบถามผู้เชี่ยวชาญ					
3. คุณคิดว่ามาตรการลดภาระหนี้สินของรัฐบาลช่วง โควิด-19 ช่วยเหลือภาระหนี้ที่มีได้จริง					
4. คุณคิดว่ามาตรการช่วยเหลือด้านหนี้สินช่วง โควิด -19 ช่วยให้คุณสามารถจัดการแผนชำระหนี้ได้ดีมากขึ้น					
5. คุณคิดว่ามาตรการของรัฐช่วยเหลือภาระหนี้ช่วง โควิด-19 นี้ สามารถช่วยเหลือภาระหนี้สินของประชาชนได้อย่างทั่วถึง					

ส่วนที่ 4 แนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาด โควิด - 19

คำชี้แจง โปรดพิจารณาแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยพิจารณาระดับความคิดเห็นว่าเห็นด้วยอย่างไรตามเกณฑ์ดังนี้

ระดับ 5 = เห็นด้วยมากที่สุด 4 = เห็นด้วย 3 = ไม่แน่ใจ 2 = เห็นด้วยน้อย

1 = ไม่เห็นด้วย

รายละเอียด	ระดับความเห็นด้วย				
	5	4	3	2	1
แนวทางการจัดการหนี้สินในช่วงโรคระบาด โควิด - 19					
1. ด้านการวางแผนชำระหนี้สิน					
1.1 คุณมีการวางแผนชำระหนี้ได้อย่างเหมาะสมในแต่ละเดือน					
1.2 คุณมีวินัยในการชำระหนี้เป็นอย่างดี					
1.3 คุณจะเจรจาขอผ่อนผันกับเจ้าหนี้ หากไม่สามารถชำระหนี้					
2. ด้านการจัดการรายได้					
2.1 คุณมีรายได้จากอาชีพหลักเพียงพอต่อการชำระหนี้					
2.2 คุณมีอาชีพเสริมเพื่อเพิ่มรายได้ จากรายได้หลัก					
2.3 คุณมีเงินเหลือพอที่สามารถนำไปลงทุนให้ได้กำไรเกิดรายได้เพิ่ม					
3. ด้านการควบคุมค่าใช้จ่าย					
3.1 คุณมีการวางแผนค่าใช้จ่ายใหม่จากเดิม จากผลกระทบโรคระบาด โควิด-19					
3.2 คุณจัดลำดับความสำคัญของค่าใช้จ่าย และจ่ายค่าใช้จ่ายที่มีความจำเป็นก่อนเสมอในช่วงที่เกิดโรคระบาด โควิด -19					
3.3 คุณสามารถลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นจากเดิมลงได้ในช่วงที่เกิดโรคระบาด โควิด -19					

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวทิพย์ภัทรวรรณ แต่งชุ่ม
ที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 50/22 หมู่4 ตำบล ปากเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี 11120
ประวัติการศึกษา	
ปีการศึกษา 2562	สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรี หลักสูตรบัญชีบัณฑิต สาขาบัญชี มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต
ปีการศึกษา 2565	กำลังศึกษาชั้นปริญญาโท หลักสูตรบริหารธุรกิจ มหาบัณฑิต สาขาการจัดการการเงินยุคดิจิทัล มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน	พนักงานบัญชี บริษัท ศรีสวัสดิ์คอร์ปอเรชั่น จำกัด
มหาชน	